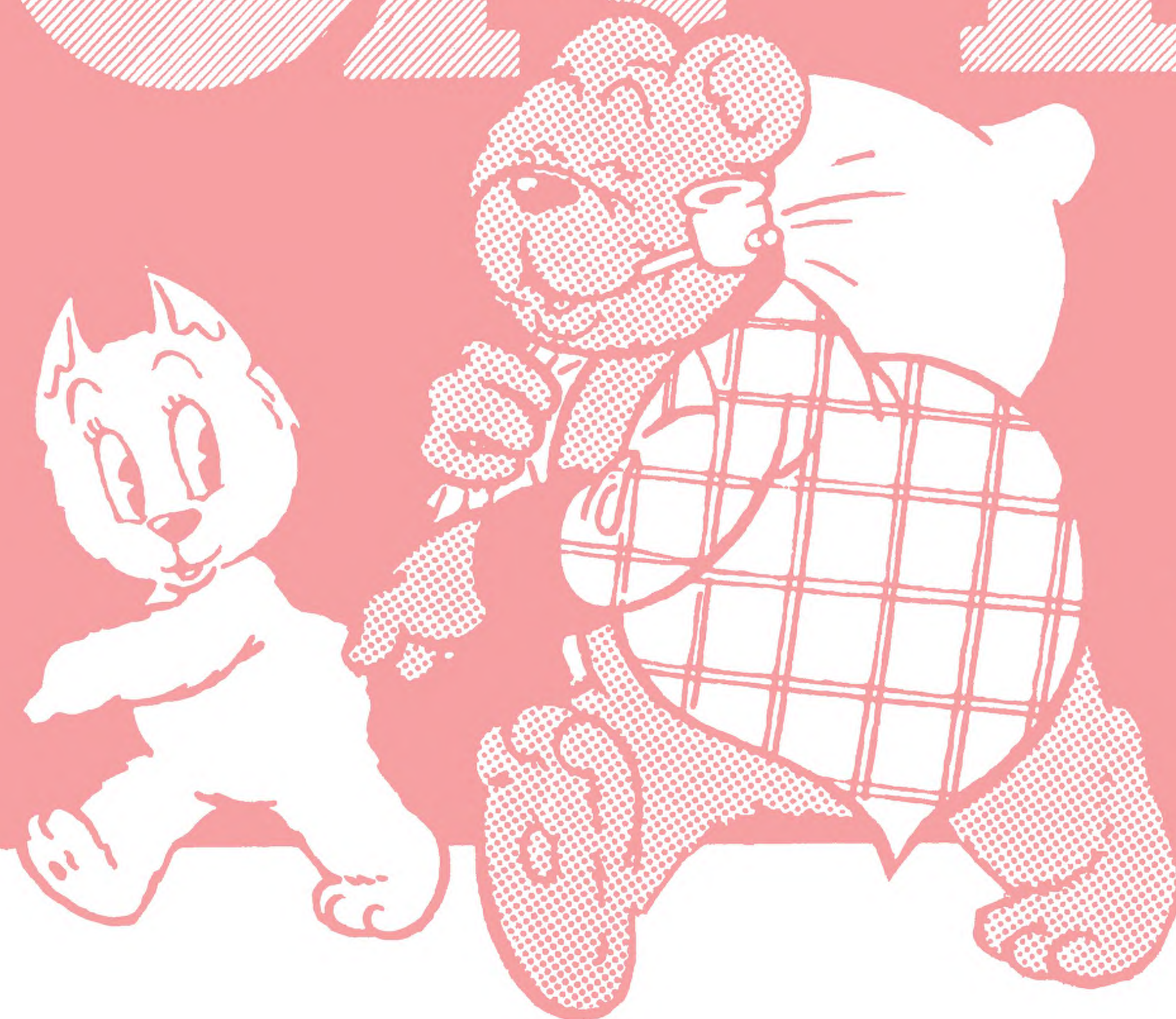
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **30** 366 - 410 De grootgroeiers

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

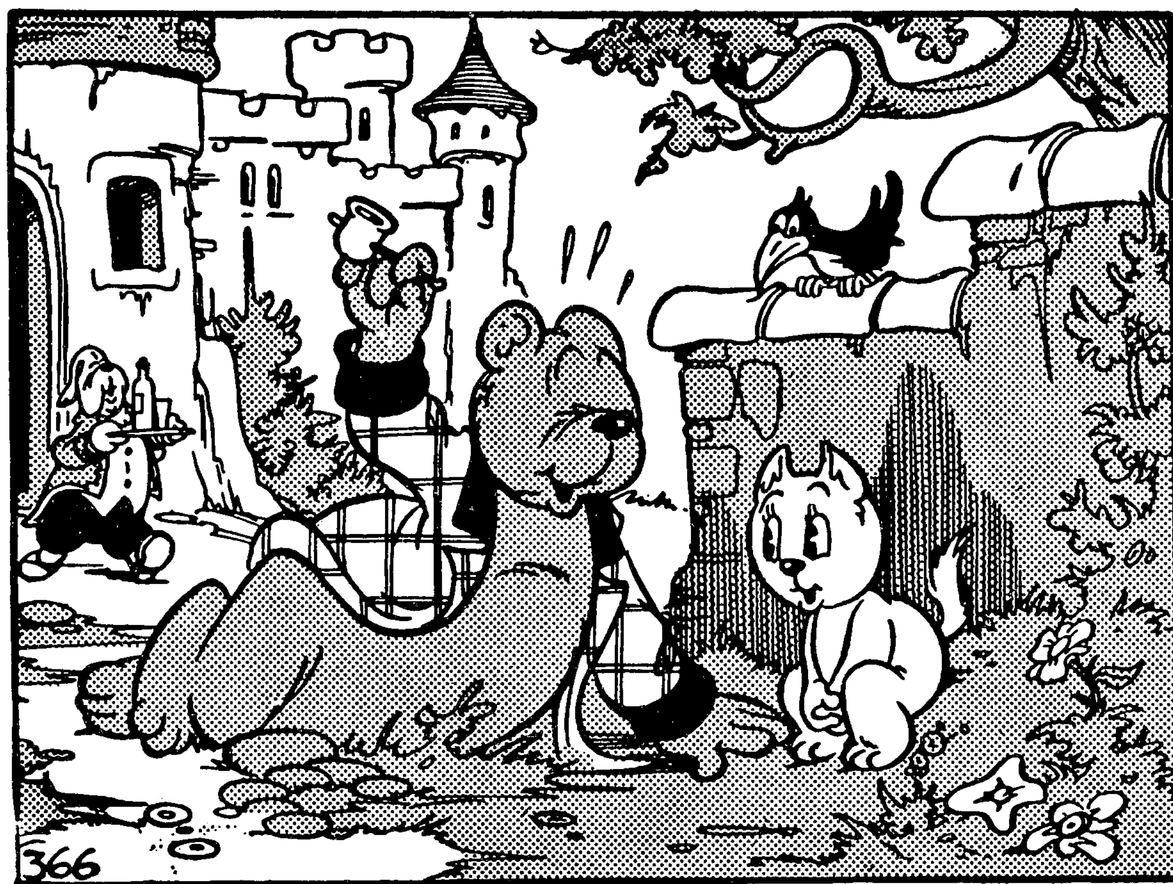
MARTEN TOONDER

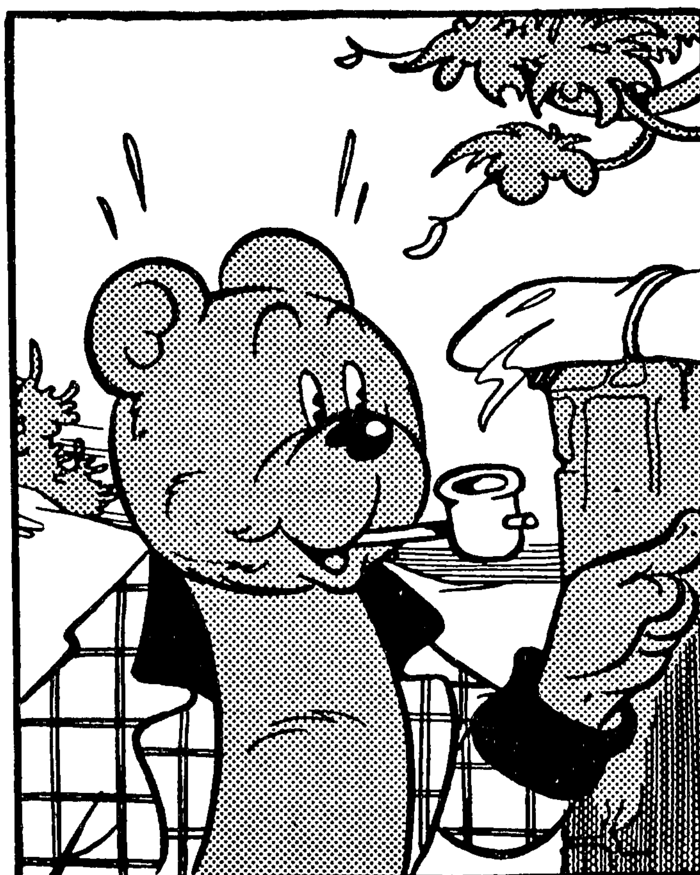
MV **30**	366 - 410	De grootgroeiers

1976 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

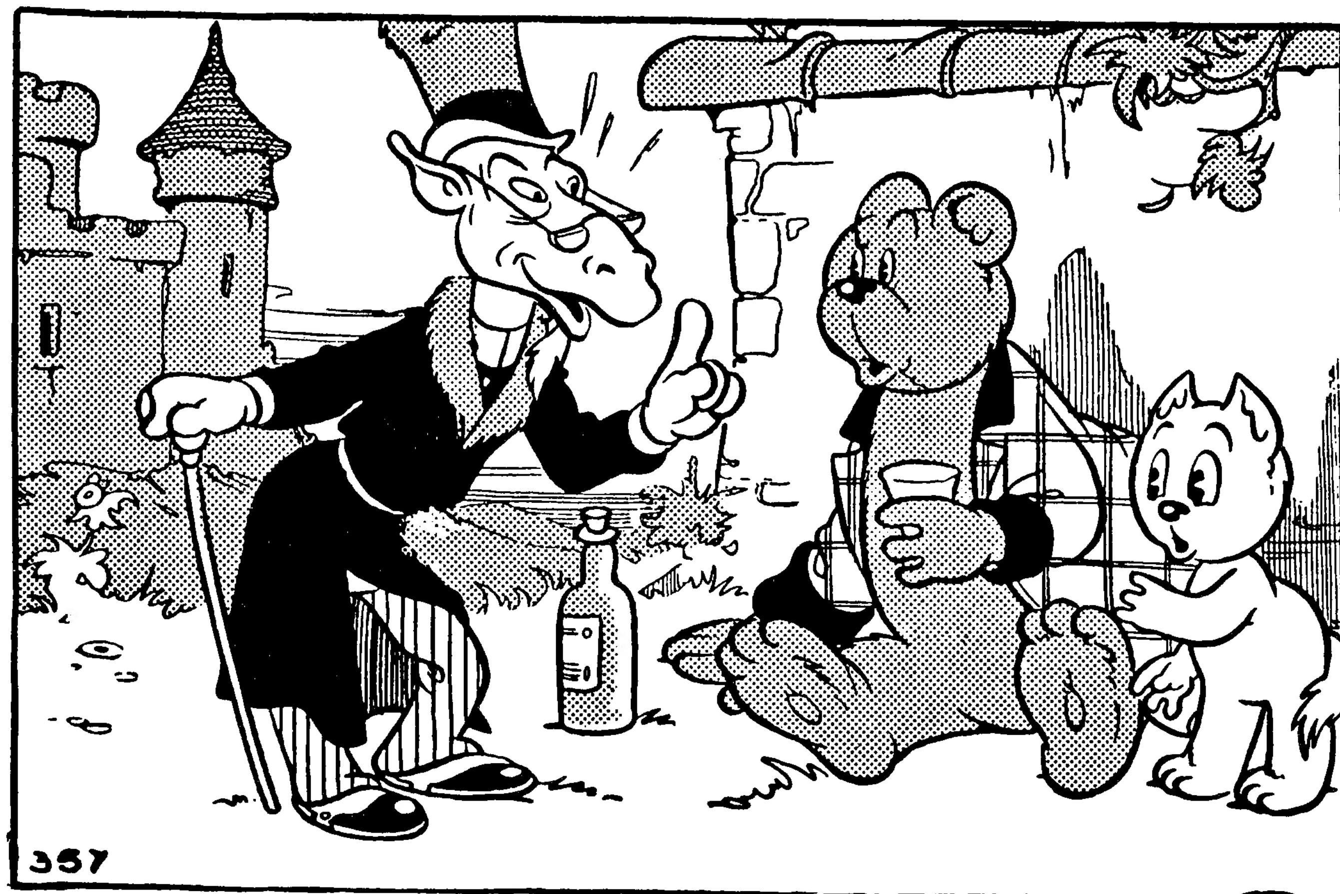
MV 30 De grootgroeiers
1948 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC en de Volkskrant

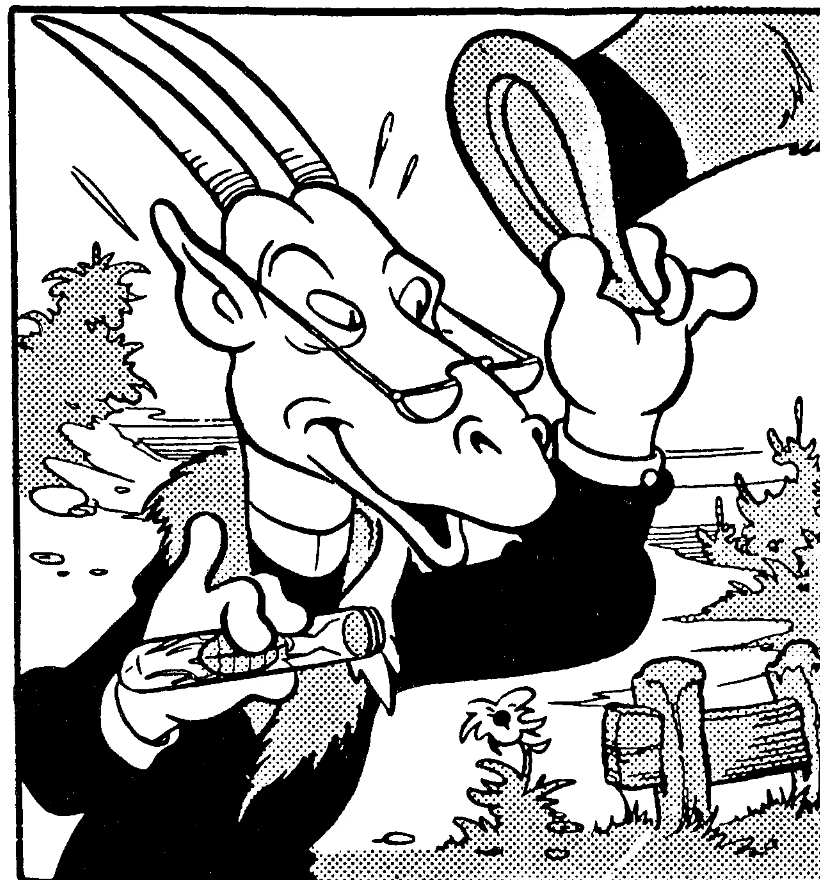
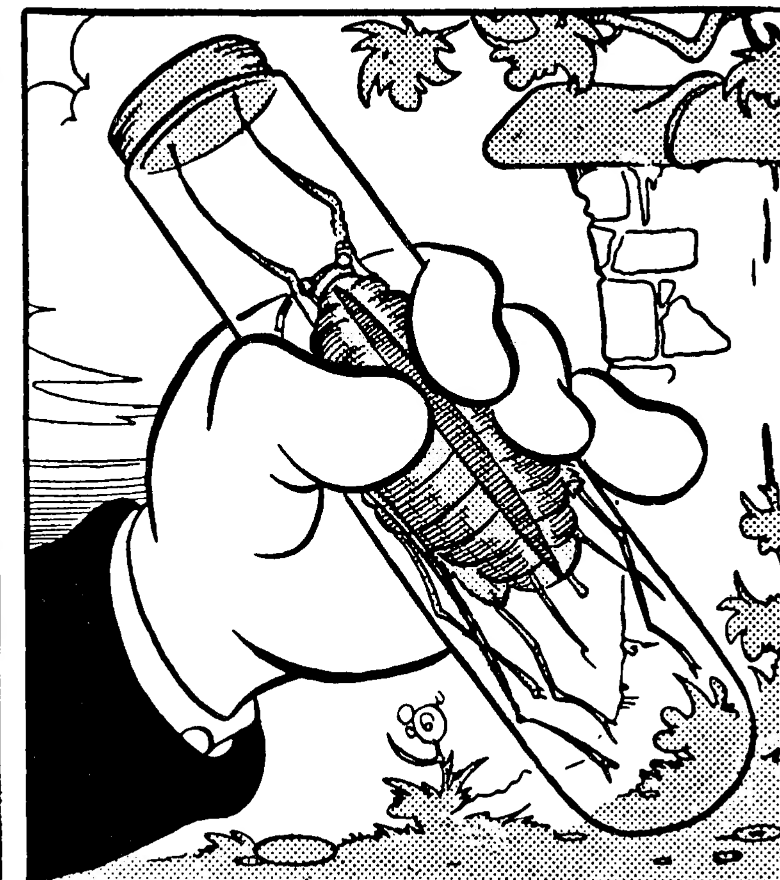

Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5210 0
Delen 27 & 30 ISBN 90 234 5212 7

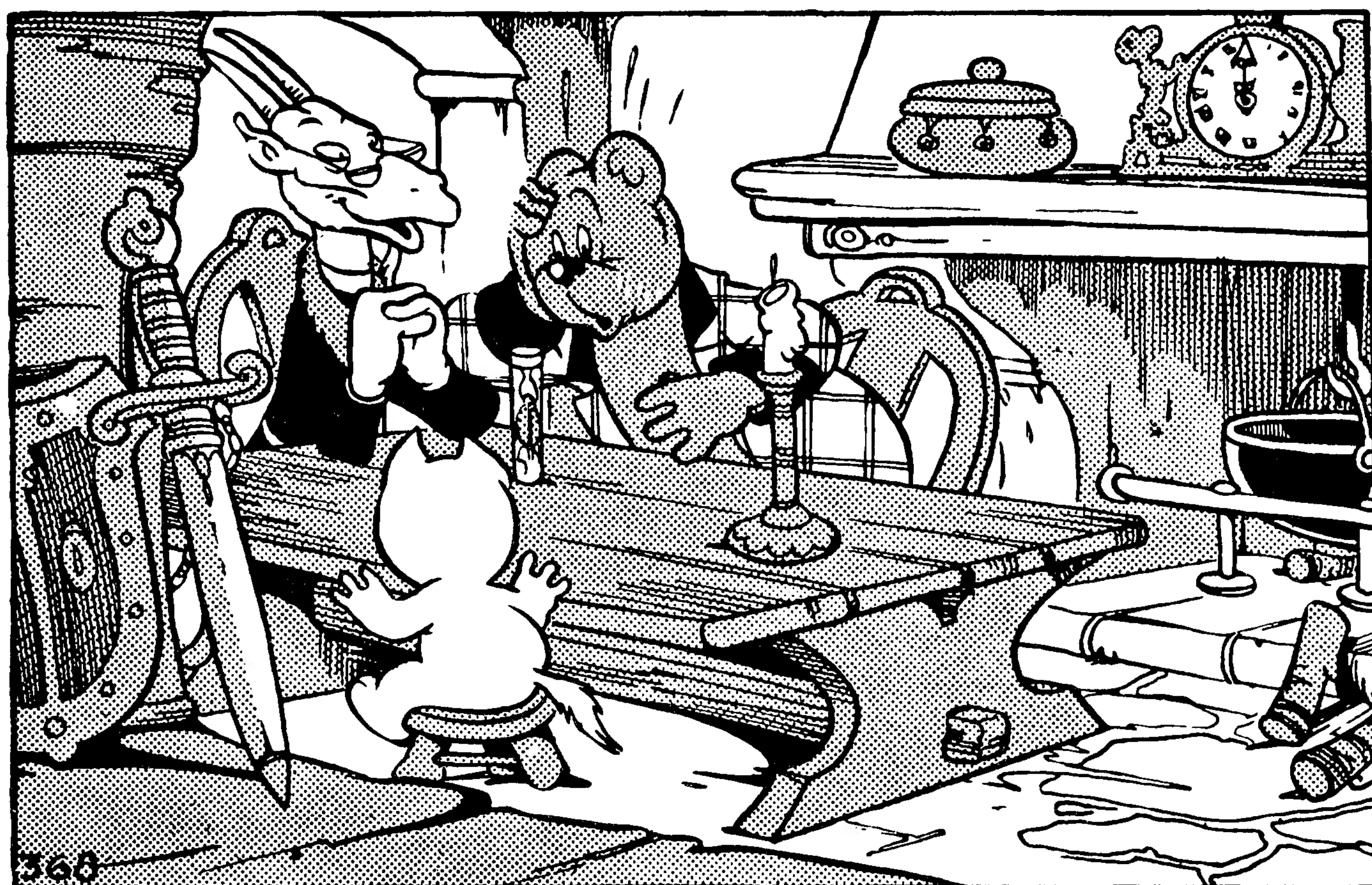

Het was zomer geworden. De warmte was hevig en heer Bommel had zich lui op het grasveld voor zijn huis uitgestrekt, Tom Poes hield hem gezelschap (dat doet hij vaak de laatste tijd, zoals je gemerkt zult hebben) en staarde naar de langsdrijvende schapewolkjes.
'Wat een weertje!' merkte heer Bommel op. 'Veel warmer dan het vorige jaar om deze tijd, als ik het wel heb. En volgens de almanak wordt het nog warmer!'
'Bah!' zei Tom Poes.
'Wat zeg je?' vroeg heer Ollie verbaasd.
'Bah!' verduidelijkte Tom Poes. 'Niks aan! In dit weer kan men er niet op uit trekken! Ik zou zin hebben om een buidel te pakken en naar de horizon te lopen! Avonturen beleven en vreemde streken zien! Maar in dit weer is er niets aan!'
'Zo is het!' zei heer Bommel. 'En daarom blijven we thuis. Kort en goed! Geen gejacht en geen getrek. Prettig rustig. Hier kan ons niets gebeuren! Hier kan een heer zich wijden aan goede gedachten en rustig werken aan zijn boek: 'Belevenissen rondom een Bommel!'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Er komt visite, heer Ollie!'
Heer Bommel rees overeind en trok zijn jas recht.
'Wat?' vroeg hij. 'Wie? Waar? Maar eh... die ken ik! Dat... dat is... dat is professor Sickbock!'
Hij had gelijk. Over de heuvels naderde de schrale, zwarte figuur van de geleerde met een ongunstig glimlachje om de lippen en een hoge hoed over de horens.

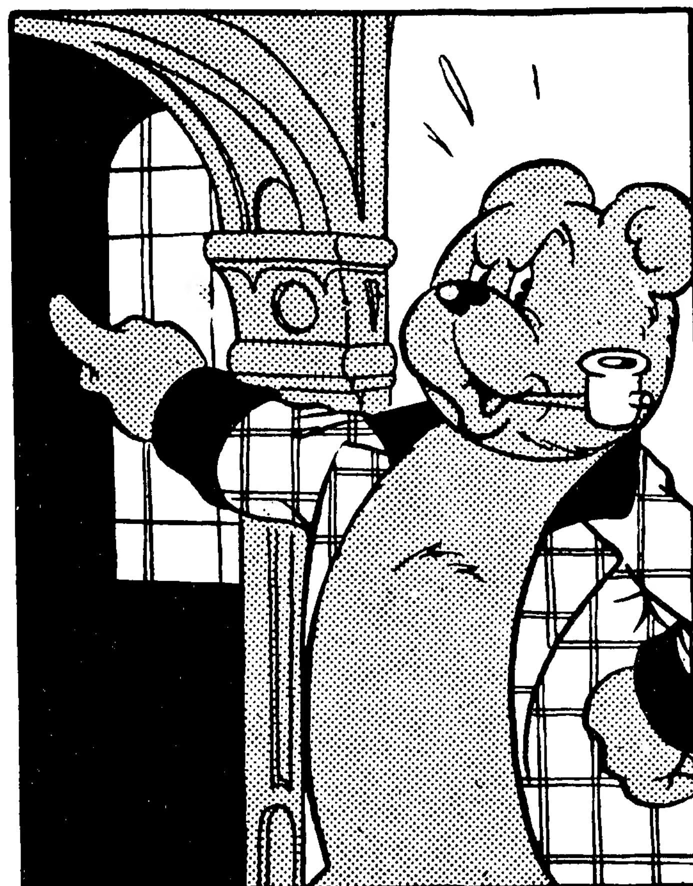

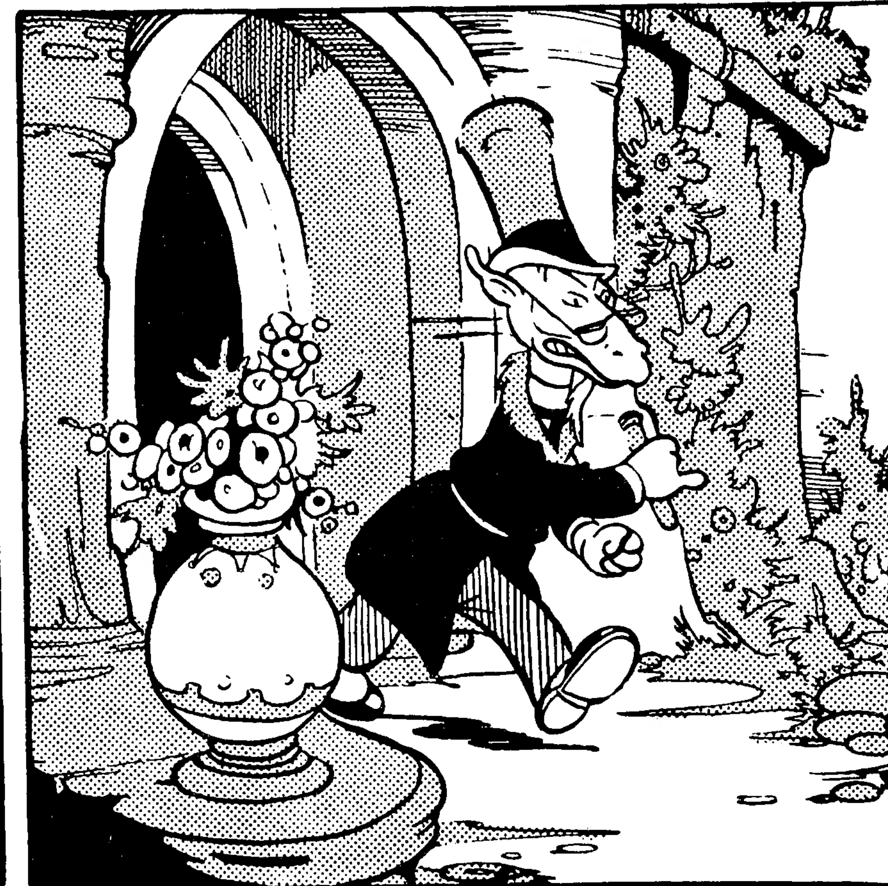

'Goeden dag!' zei professor Sickbock nadertredend. Hij maakte zijn bontkraag los en nam zijn hoge hoed af.
'Ei, ei! Welk een weder, nietwaar?' merkte hij op. 'Voortreffelijk! Groeizaam! Ge zult me tegenwerpen, dat de droogte schadelijk is voor het gewas! En daar hebt ge, gewis, gelijk in! Maar bedenkt, dat de regen volgens de statistieken nog nimmer langer dan zesendertig dagen op zich heeft laten wachten in deze streken. Dat stemt hoopvol, nietwaar?'
'Ja, ja!' zei heer Bommel verwonderd. 'Maar wat kom je eigenlijk doen?'
'Foei! Uw toon is onaangenaam!' zei de professor getroffen. 'Misschien bemerkt ge het zelf niet, doch zo'n opmerking is ongepast voor een beschaafd gastheer! Als oud bekende, – ik mag wel zeggen, als oud vriend, verwachtte ik meer tegemoetkomendheid!'

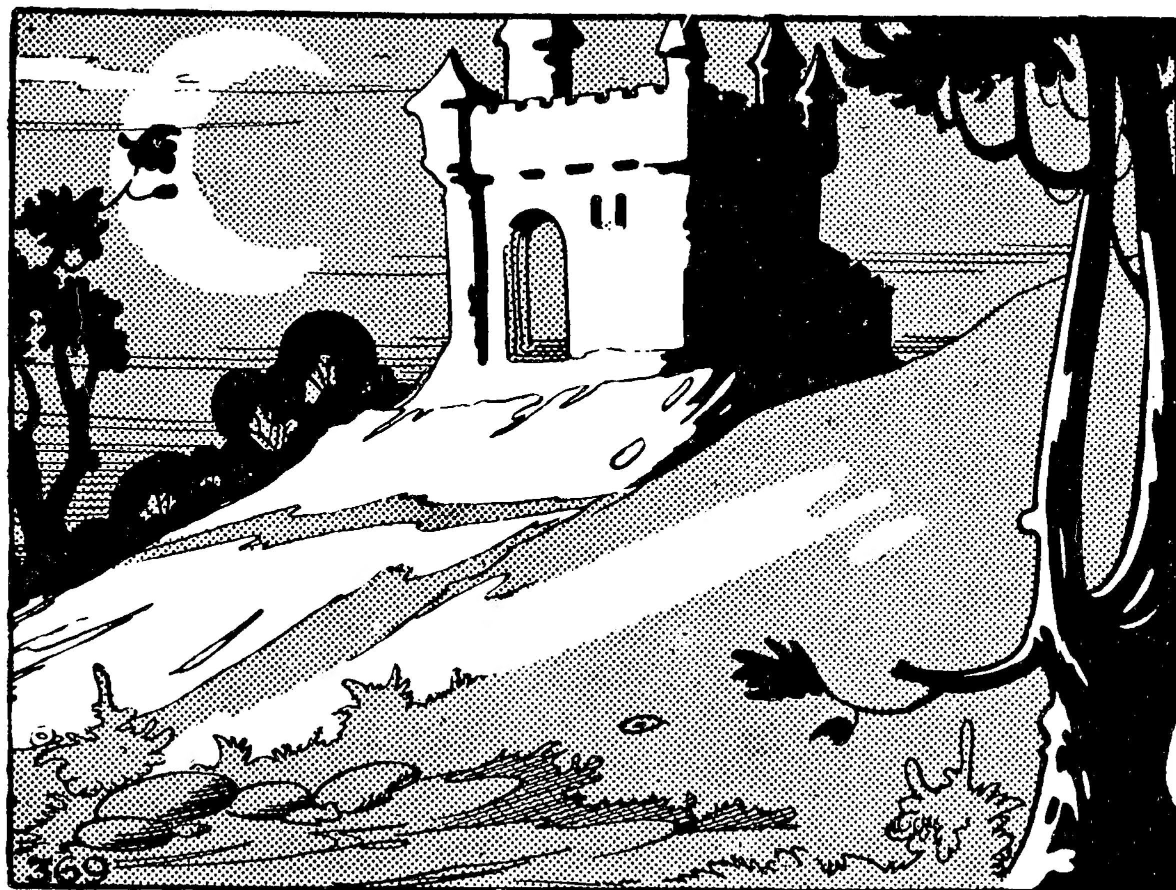
'Je bent mijn vriend niet!' zei heer Bommel. 'En ik heb je niet uitgenodigd! Ik mag je niet!'
'Ik ook niet!' zei Tom Poes.
'Kijk eens aan!' zei Sickbock. 'Ei, ei! Welk een toon voor zo'n alleraardigst ventje! Welaan, ik zal ter zake komen! Ik heb enig geld nodig voor een kleine, doch aardige uitvinding, die ik aan het doen ben. En ik kom tot u, omdat ik weet, dat geld geen rol voor u speelt!'
'Wat... wat is dat voor een uitvinding?' vroeg heer Ollie zwakjes.
'Ziethier!' zei de professor. Hij haalde een flesje uit zijn zak en hield het in de hoogte. In het flesje bewoog zich iets. Een groot, rond, groenachtig dier, met vele poten, scharrelde er in rond en loerde met bolle oogjes door de glazen wand. 'Een bladluis!' legde de professor uit. 'Een bladluis, opgekweekt volgens mijn nieuwe methode! Prachtig nietwaar?'

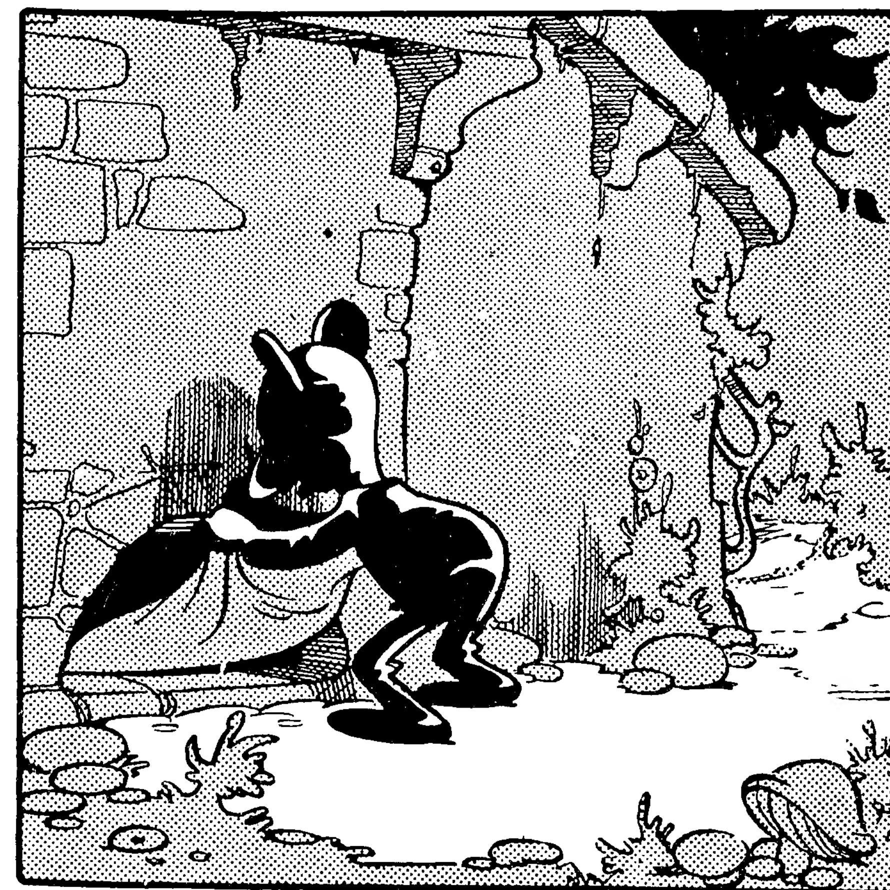

Even later zaten Tom Poes en heer Bommel met de professor om een tafel geschaard en keken met schrik naar de abnormale bladluis.
'W-wat is d-dat voor een griezel?' vroeg heer Ollie bedrukt.
'W-waar heb je die gevonden?'
'Haha!' zei de professor, fijntjes lachend. 'Die heb ik niet gevonden! Die heb ik gekweekt! Het is een gewone bladluis – een specimen der ordinaire aphididae, zoals ge bereids gezien zult hebben! Ik heb het diertje ingespoten met een door mij gevonden vloeistof. Deze vloeistof, die is samengesteld uit Gemma-genen en het bekende Silhata heeft tot gevolg, dat de cellen zich gaan delen. Er treedt met andere woorden een abnormale groei op! Ieder individu, dat ik behandel met mijn preparaat wordt groter en groter – steeds maar groter! Het is mijn plan om mijn uitvinding in de vorm van korrels te gaan maken. Als naam voor deze korrels heb ik gedacht 'Stollensis-knakkerodolis' – meer populair gezegd: Grootgroeiers! Ik heb echter geld nodig en gewis zult ge het u tot een eer rekenen mij dit te verschaffen, amice!'
'Ik ben geen amiese!' sprak heer Ollie waardig. 'En die grootgroeierkorrels lijken me niets. Daar komt alleen maar narigheid van. Maak die Knakkerdolus maar zelf! Van mij krijg je geen cent... eh... amiese!'
'Het zij zo!' zei de professor somber. 'Ge zult er spijt van hebben, Bommel. Over enkele dagen zult ge me smeken uw geld aan te nemen! Welnu, ge kunt me bereiken in de schaapherdershut op gindse heide! Tot ziens!'
Sickbock stak de fles in zijn zak en schreed met een boosaardige trek om zijn dunne lippen het slot uit...

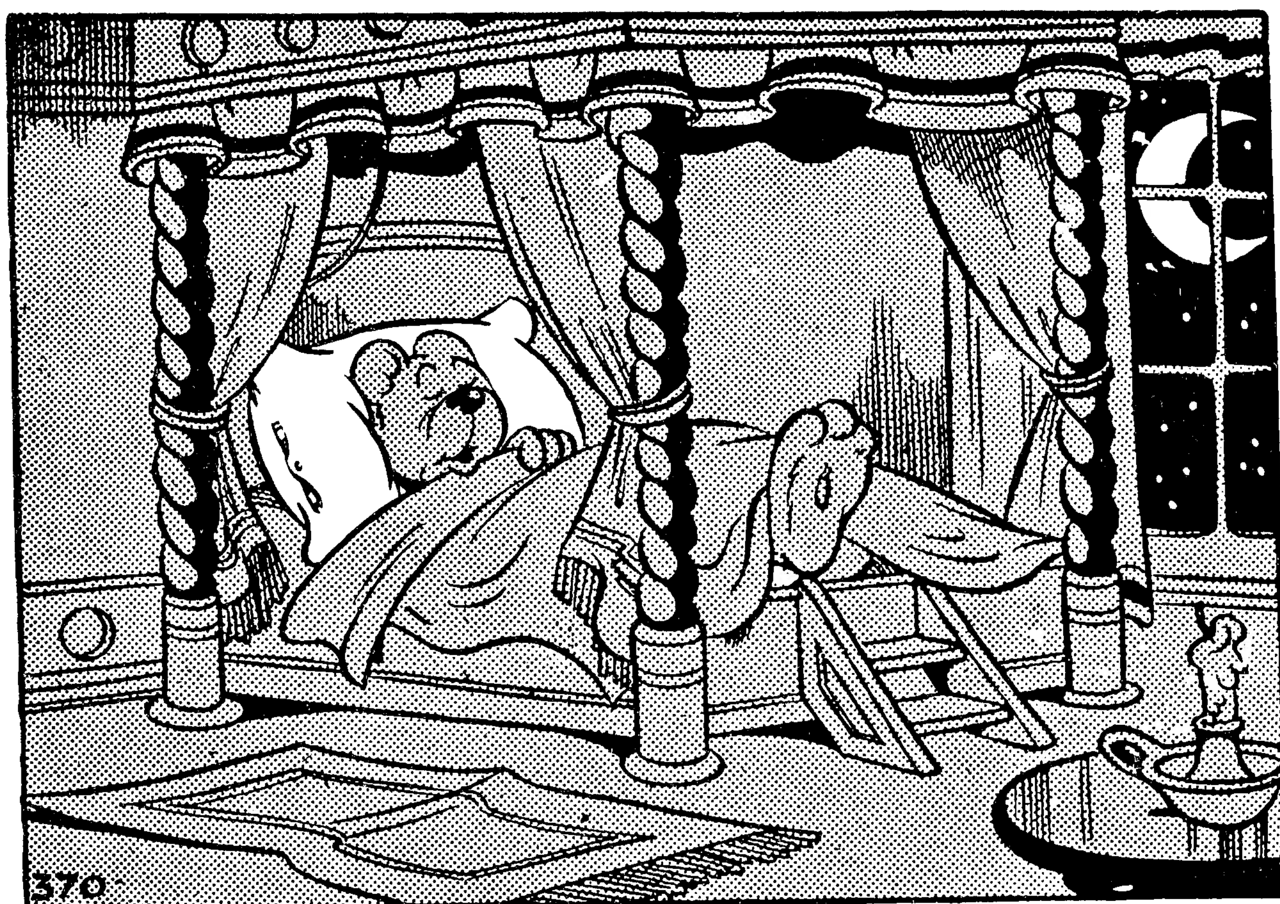

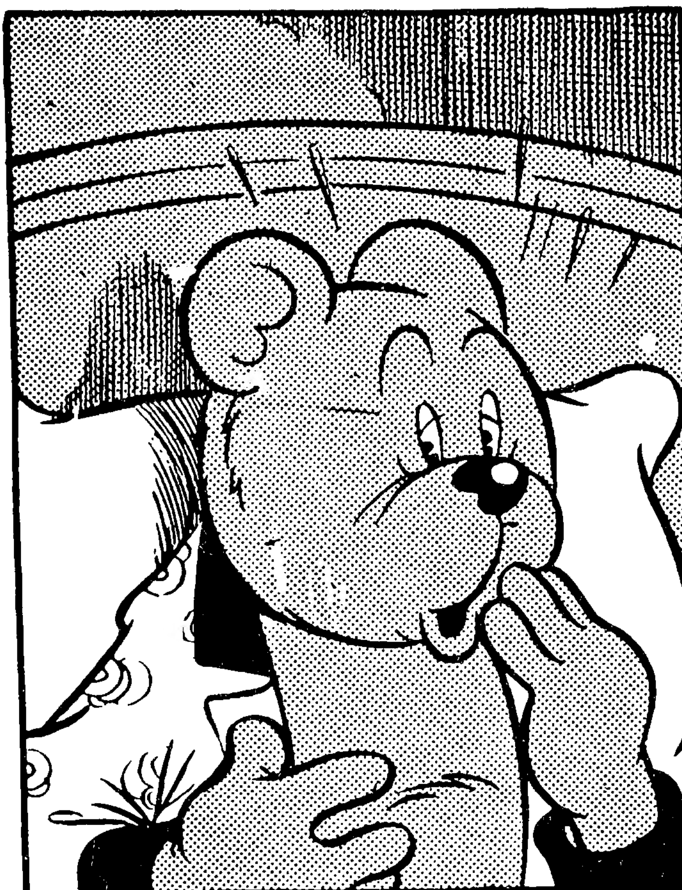
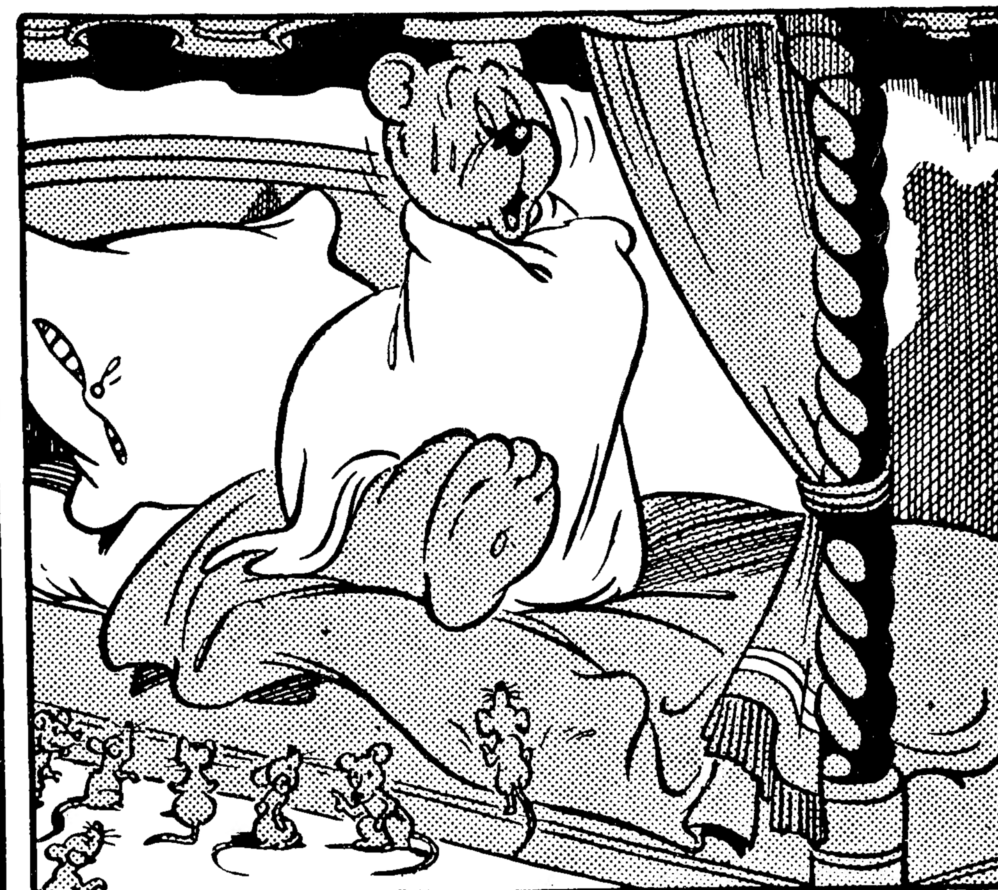
Tom Poes en heer Ollie vergaten professor Sickbock en zijn Grootgroeikorrels al heel vlug. Ze brachten de dag luierend en zonnebadend door en gingen 's avonds niet te laat naar bed. Joost sloot de deuren en ramen en draaide de lichten uit en om tien uur dertig was Bommelstein in rust en duisternis gehuld. De maan scheen vriendelijk – de nachtegalen zongen en er was niets, dat er op wees, dat er verschrikkelijke dingen te gebeuren stonden.

Het zal ongeveer twaalf uur geweest zijn, toen er een kleine, magere gedaante uit het struikgewas stapte. Hij droeg een zak op de rug en bewoog zich onhoorbaar in de richting van het kasteel, terwijl hij fluisterend in zichzelf mompelde en van tijd tot tijd op een vervelende manier giechelde. Toen hij bij het slot was aangekomen onderzocht hij zéér nauwkeurig alle ramen en deuren. Maar Joost had zijn plicht goed gedaan en alles zat dicht. Nee, toch niet alles! Een klein kelderraam stond half open en daar maakte de onaangename gedaante direct gebruik van. Maar denk niet, dat hij naar binnen klom! Hij was geen inbreker, dat was duidelijk. Een tijdje gluurde hij in de duisternis naar binnen en toen alles stil en rustig bleef, nam hij de zak van zijn rug en schudde die leeg door het kelderraam. Er klonk enig gepiep en wat geritsel en toen werd het weer stil.

Het vreemde ventje grinnikte voldaan en schuifelde terug op dezelfde manier als hij gekomen was.

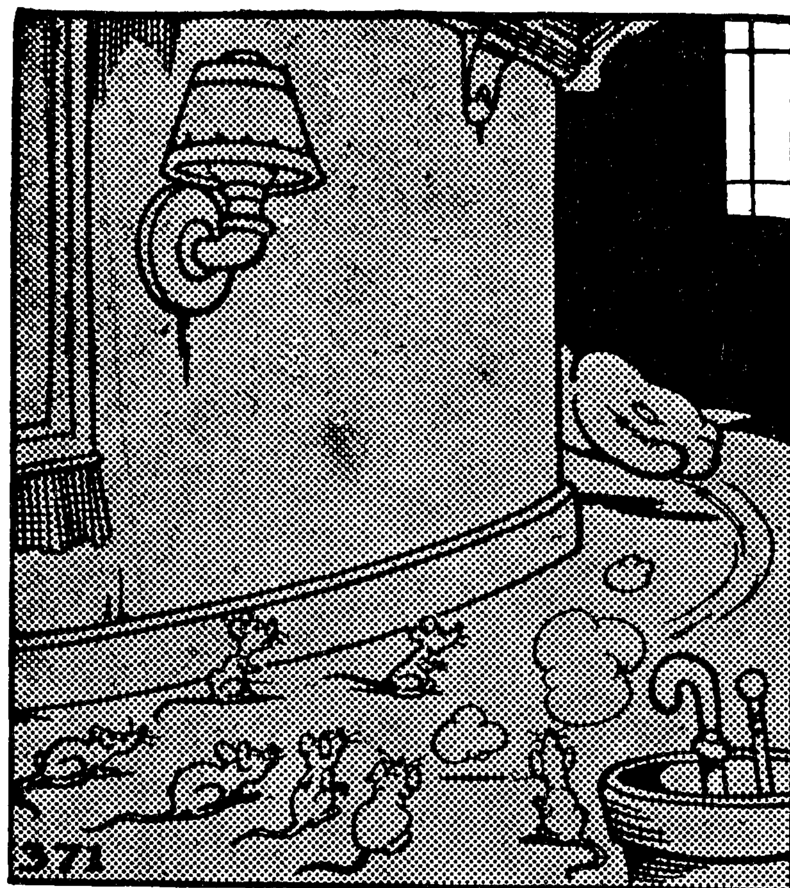
Vreemd, nietwaar? Wat zou hij gedaan hebben? Wat zou er in die zak hebben gezeten? Wacht maar af. We zullen morgen verder zien...

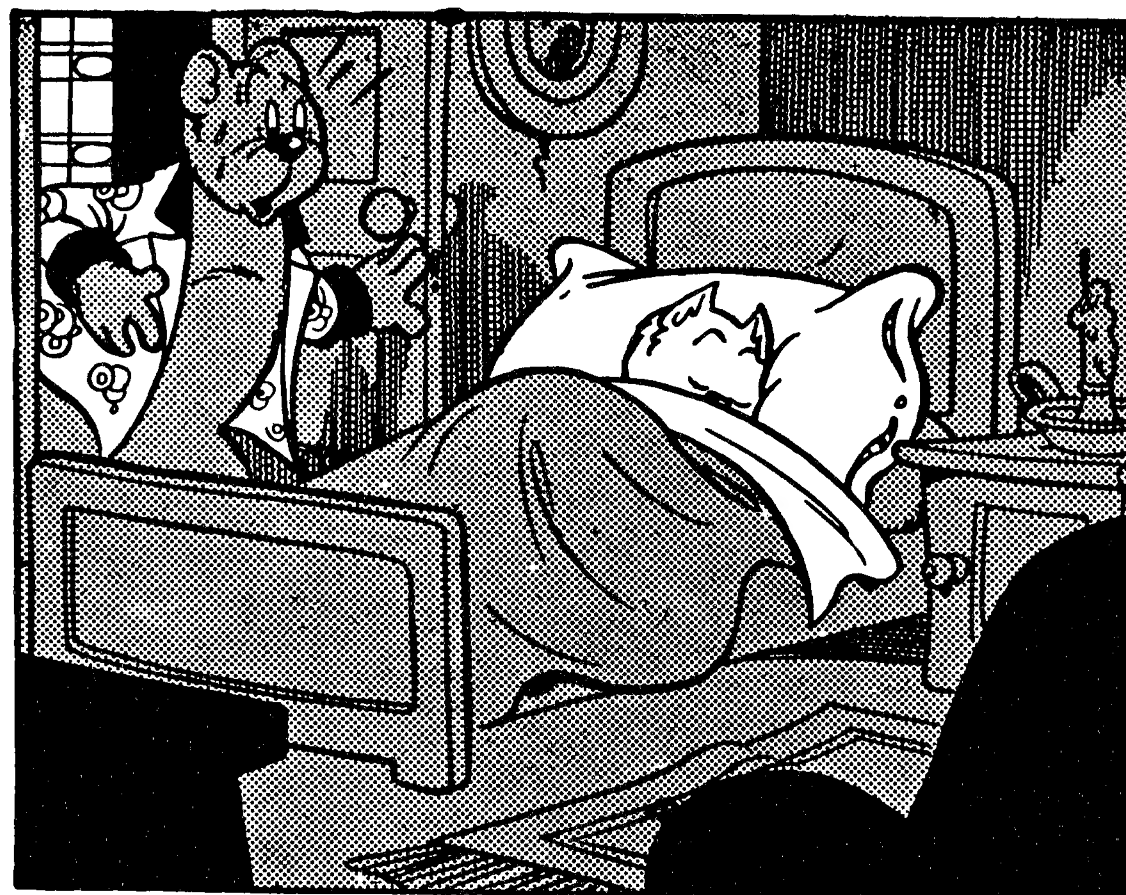
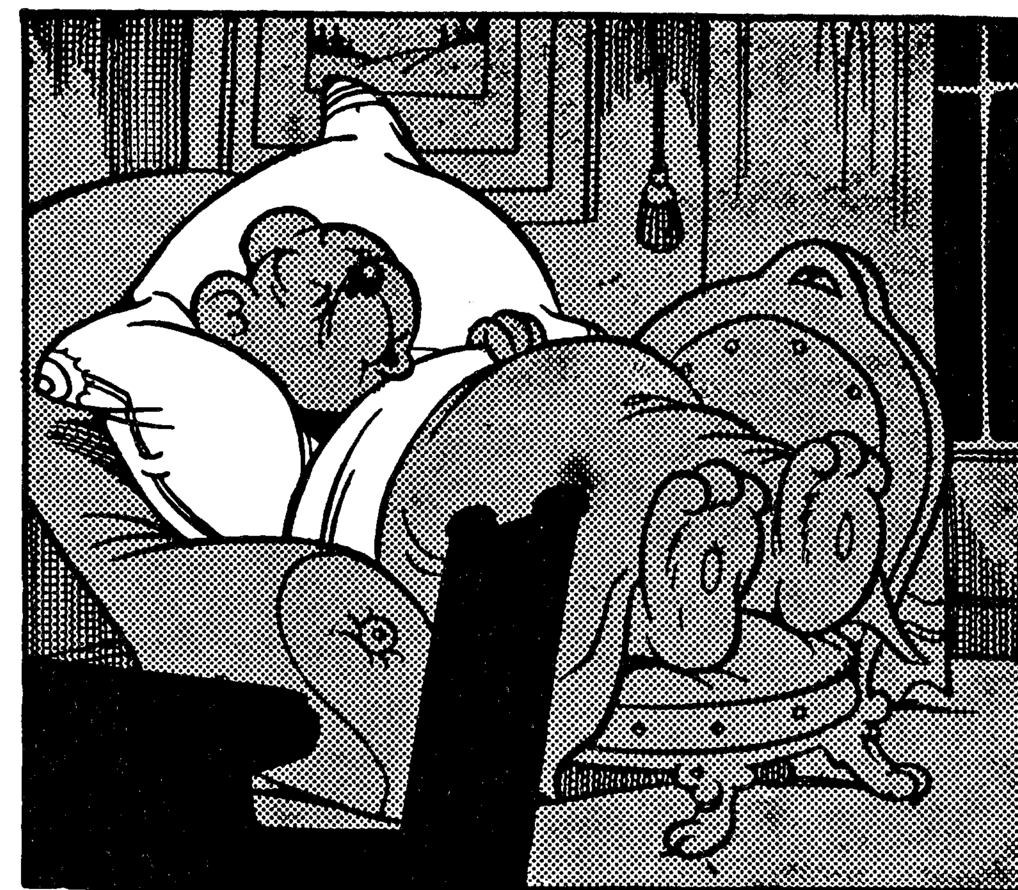

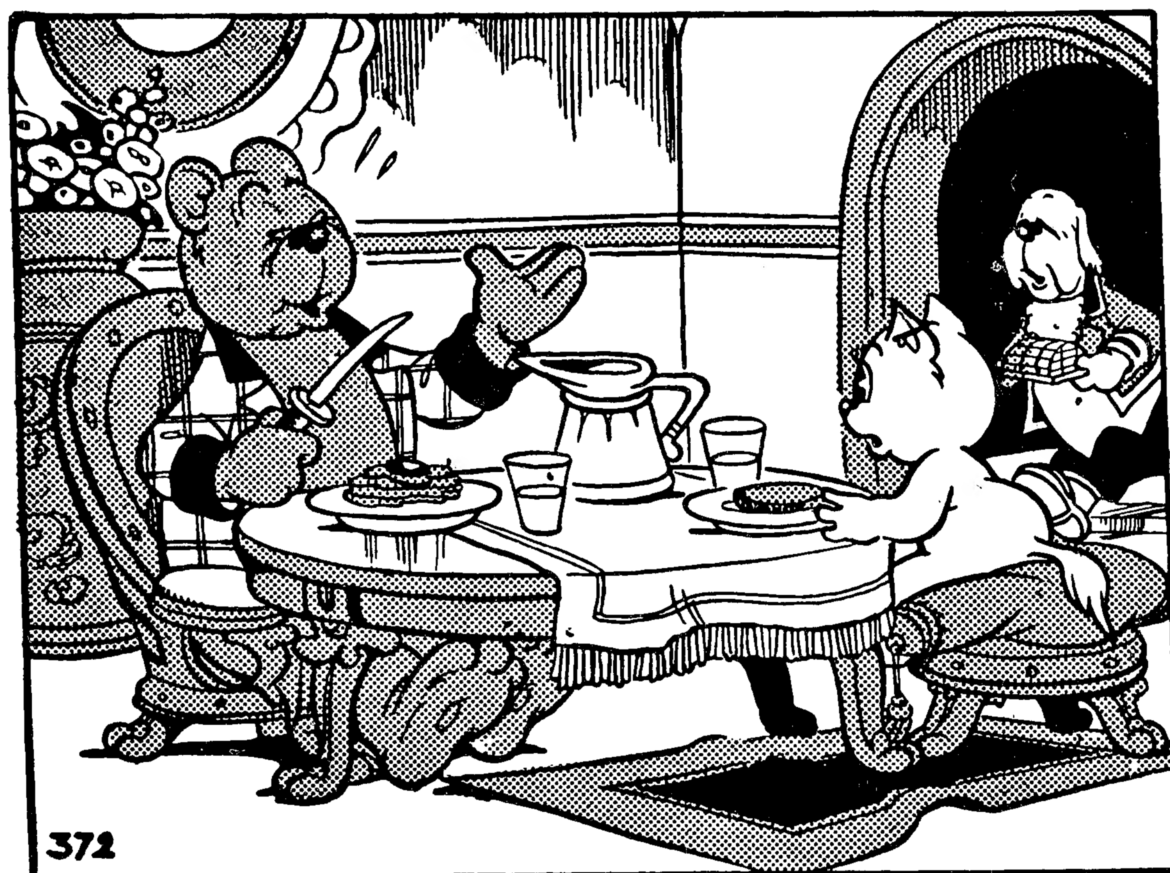
Heer Bommel sliep rustig. Dat doet hij meestal, wanneer hij thuis is. 'Ollie, jongen' – placht zijn vader te zeggen, 'doe wat je wilt, maar zorg, dat je altijd een goede nachtrust hebt! Dat is goed voor je gezondheid en je zenuwen!' En daar houdt heer Ollie zich aan.
Die nacht sliep hij dan ook, zoals ik al heb gezegd, rustig. Maar om een uur of één werd hij langzaam wakker.
Zijn ogen gingen een eindje open, hij zuchtte diep, mompelde iets onverstaanbaars en draaide zich toen vastberaden om, om zijn slaap voort te zetten. Maar ineens was hij klaar wakker. Het geluid, dat hem had gewekt, herhaalde zich namelijk. Er klonk een zacht geritsel en wat gepiep in zijn kamer! Heer Bommel zat meteen recht op.

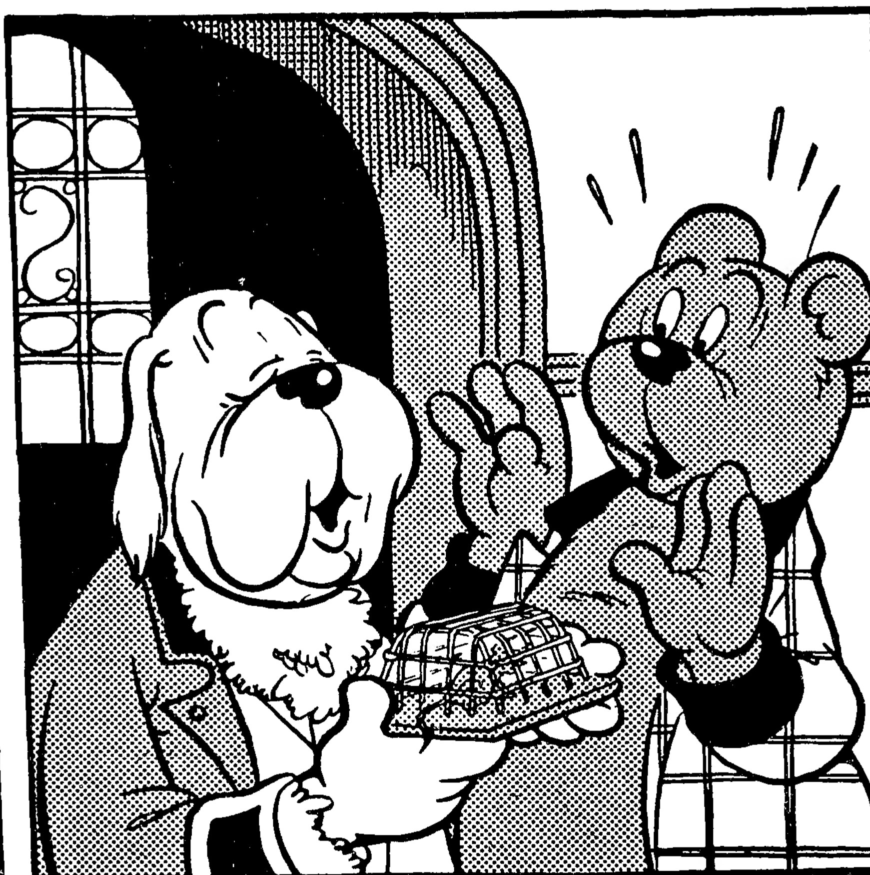
'W-wat is d-dat?' mompelde hij ongerust. 'Er piept iets! Z-zou ik verkouden zijn?' Hij haalde diep adem, maar het gepiep kwam niet uit hemzelf.
Met de moed der wanhoop draaide hij het licht aan en keek de kamer rond. En toen schrok hij ontzettend! Voor zijn bed zat een klein groepje muizen, dat hem nieuwsgierig aankeek. Nu weet ik niet, of jullie van muizen houden – ik voor mij vind het wel aardige diertjes. Maar heer Ollie mag ze niet. Hij heeft er ronduit gezegd, een erge hekel aan. Met een gil ging hij dan ook overeind staan, trok een deken om zich heen en begon te roepen. Zijn kreten verscheurden de nachtelijke stilte, maar er gebeurde verder niets...

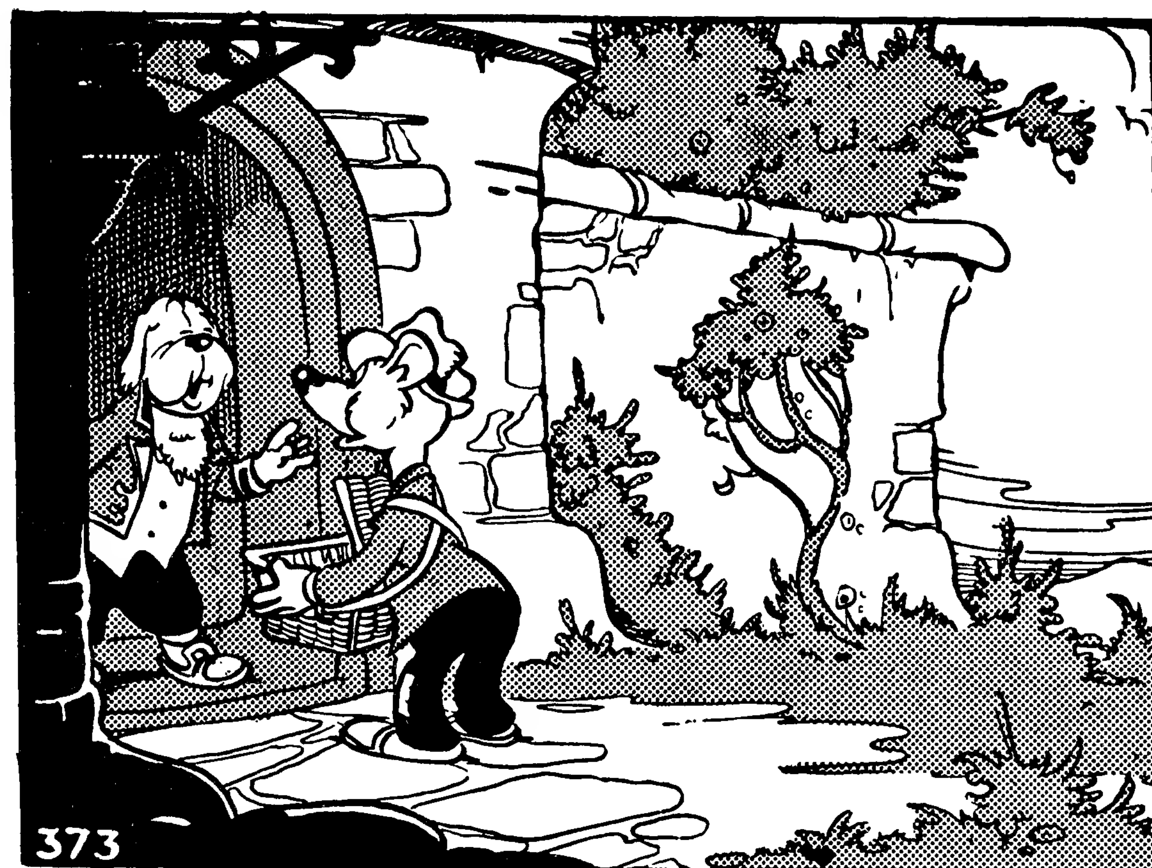

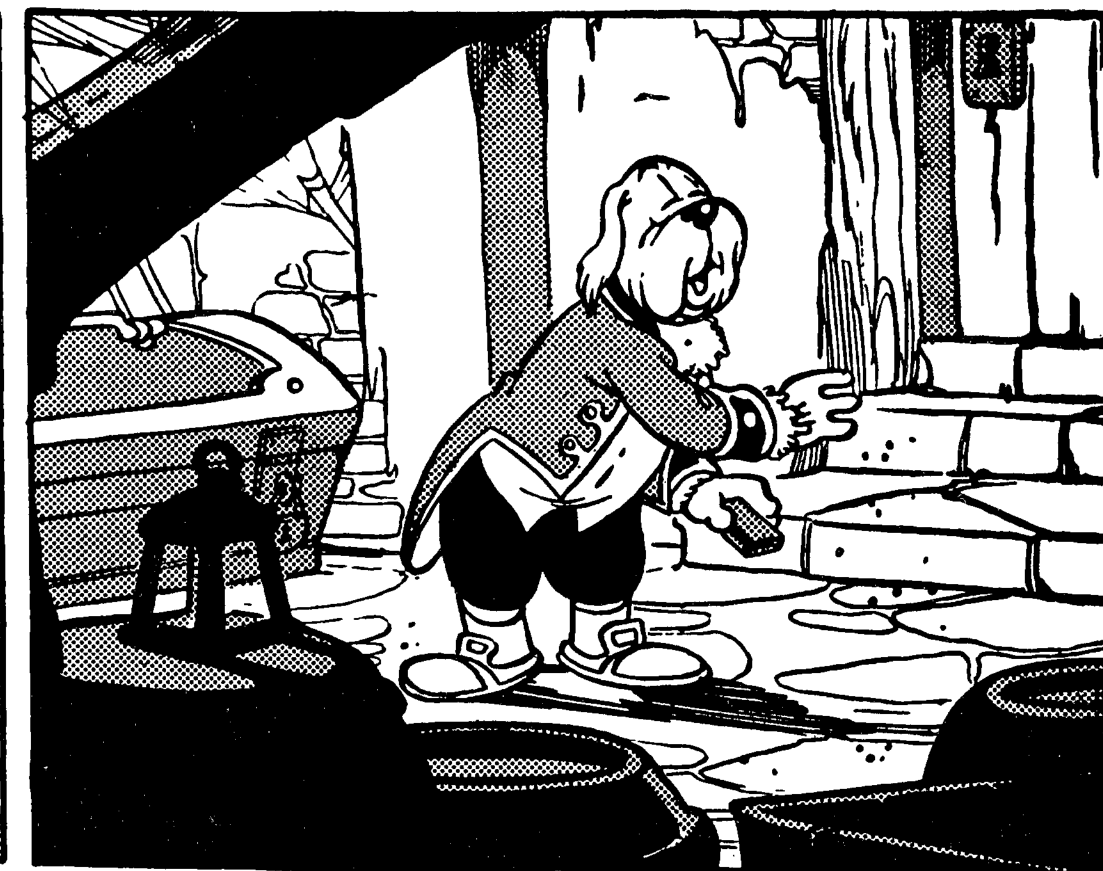
Toen heer Bommel een poosje gegild had, zonder dat er iets gebeurde, kreeg hij er genoeg van. Met een geweldige sprong stond hij in zijn deken tussen de muizen op de vloer, rukte de deur open en snelde in woeste vaart de gang op. In één ren holde heer Bommel door de duistere en verlaten ruimte naar de logeerkamer, waar Tom Poes altijd sliep, wanneer hij op Bommelstein logeerde. Hij rukte ook daar de deur open en sprong naar binnen.
'Hélp!' riep hij doordringend.
'Huh?' mompelde Tom Poes slaperig. 'Wattister?'
'Muizen!' piepte heer Bommel. 'Allemaal muizen! Overal! Help!'
Tom Poes deed zijn ogen een eindje open, keek om zich heen en schudde toen het hoofd.
'Ik zie niets!' zei hij. 'Geen muis te zien! U zult gedroomd hebben, heer Ollie!'
'Ik heb niet gedroomd!' zei heer Bommel verontwaardigd.
'Overal waren muizen! Ik heb ze duidelijk gezien! Hier bij jou zijn ze niet, dat merk ik. Dat komt natuurlijk omdat jij Tom Poes bent. Maar een muis zoekt altijd gevoelige lieden uit, dat is bekend! Ik... eh... Niet, dat ik bang ben natuurlijk... maar ik... eh... blijf hier slapen! Wij, Bommels, houden niet van muizen! Wij zijn te gevoelig van aard!'
Tom Poes draaide zich om en sliep verder, terwijl heer Bommel het zich gemakkelijk maakte op een paar stoelen.

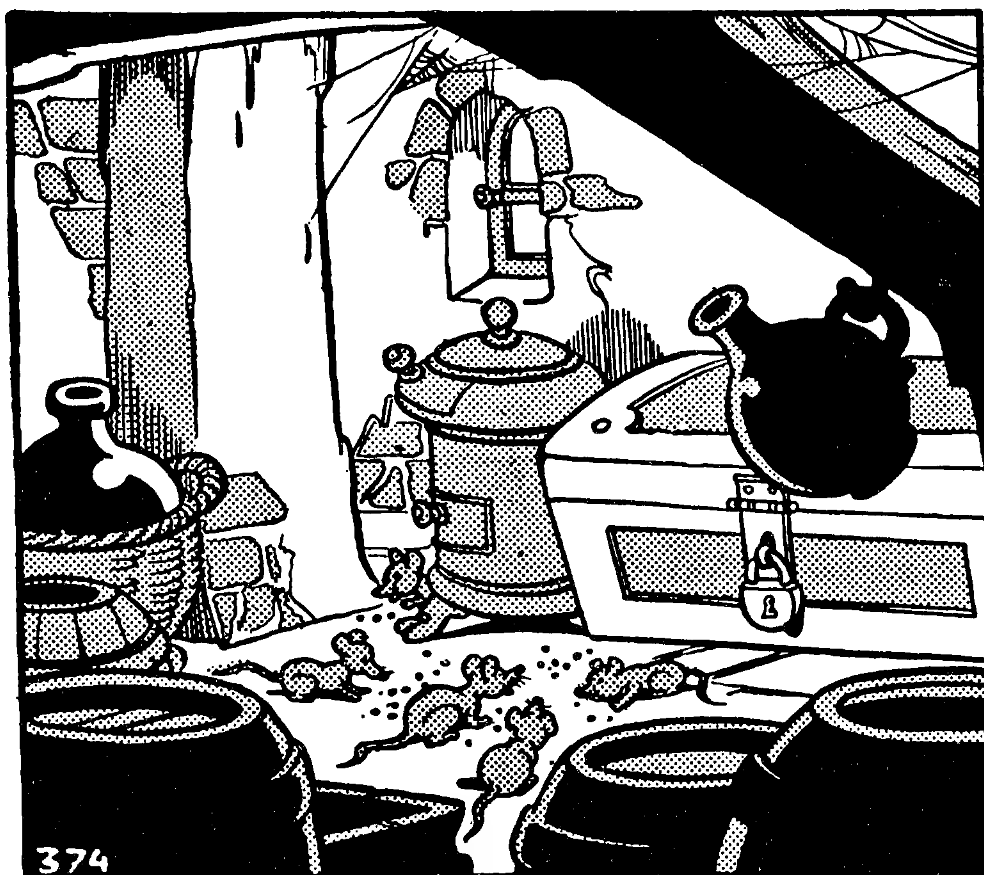

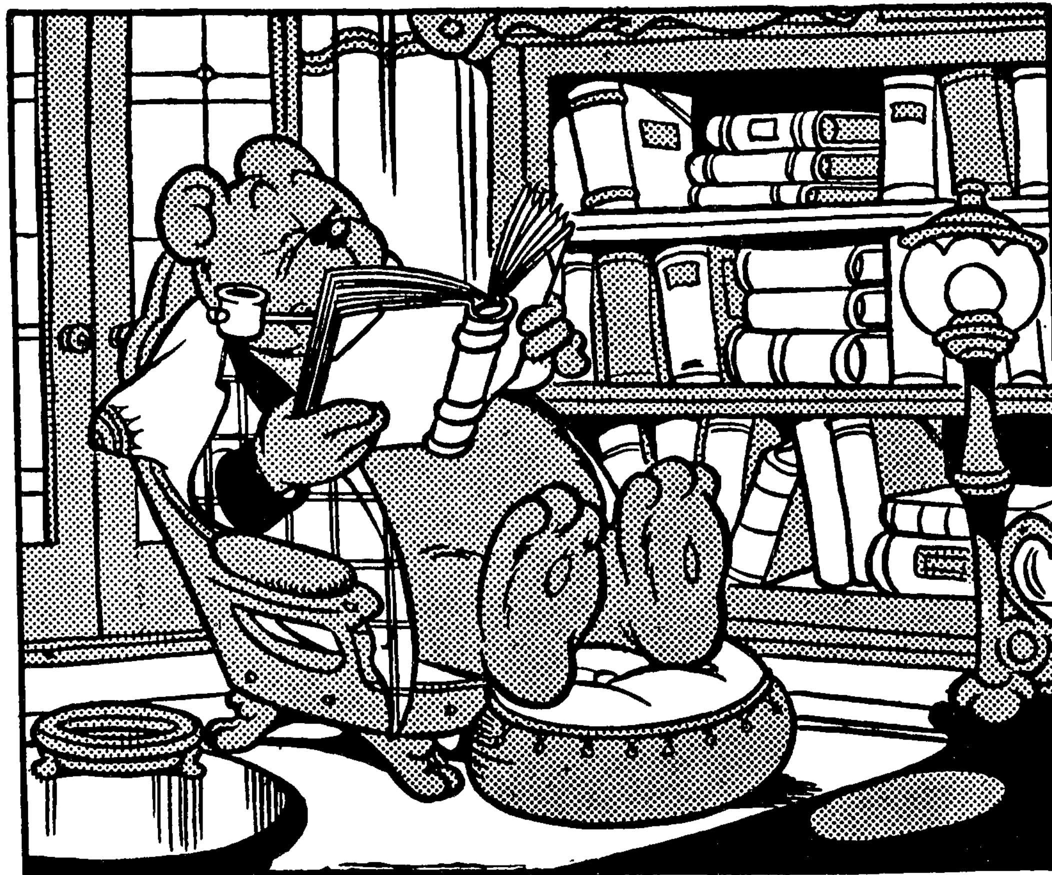
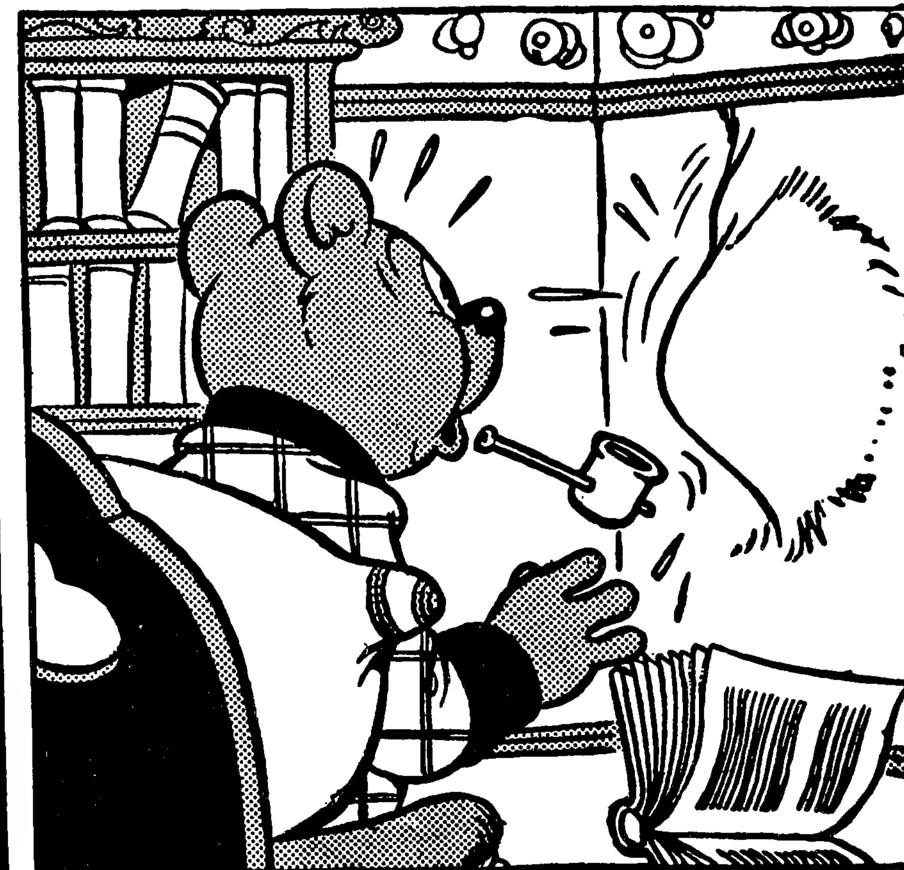

Na een tamelijk onrustige nacht brak er weer een morgen aan, zoals dat altijd het geval is. Gelukkig maar. Vroeger dan anders zaten heer Bommel en Tom Poes aan het ontbijt.
'Je kunt me geloven of niet!' zei heer Ollie. 'Muizen! Overal muizen! Niets dan muizen! Ze gilden en brulden en klommen tegen mijn bed op. Ze wilden me verscheuren, dat zag ik direct! Maar zoiets laat ik me niet doen, dat weet je! Kordaat stapte ik tussen de monsters en...'
'En rende naar mij toe!' vulde Tom Poes aan. 'Hm, ik vind het een vreemd geval, heer Ollie. Er zijn hier nog nooit muizen geweest, wel?'
Op dat moment trad, na een bescheiden klopje, Joost, de bediende binnen.
'Excuseer, heer Ollie!' zei hij. 'Ik wilde u iets vertonen, met uw welnemen!'
'Ga je gang!' zei heer Ollie minzaam. Joost stak een arm uit en liet een muizenval zien, waarin een kleine muis angstig heen en weersprong.
'Er heerst hier sinds vannacht een muizenplaag!' zei Joost. 'Het hele slot zit vol muizen, als ik zo vrij mag zijn u er attent op te maken. Ik wilde...'
'Ga weg met dat ondier!' riep heer Ollie. 'Ik weet er alles van! Zorg, dat die muizen verdwijnen, Joost! Het geeft niet wat het kost! Geld mag geen rol spelen!'
Op dat moment werd er gebeld en Joost liep hoofdschuddend heen om open te doen. Er stond een marskramer voor de deur.
'Nog iets nodig vandaag?' vroeg de koopman. 'Schoensmeer, veters, drop of muizentarwe?'

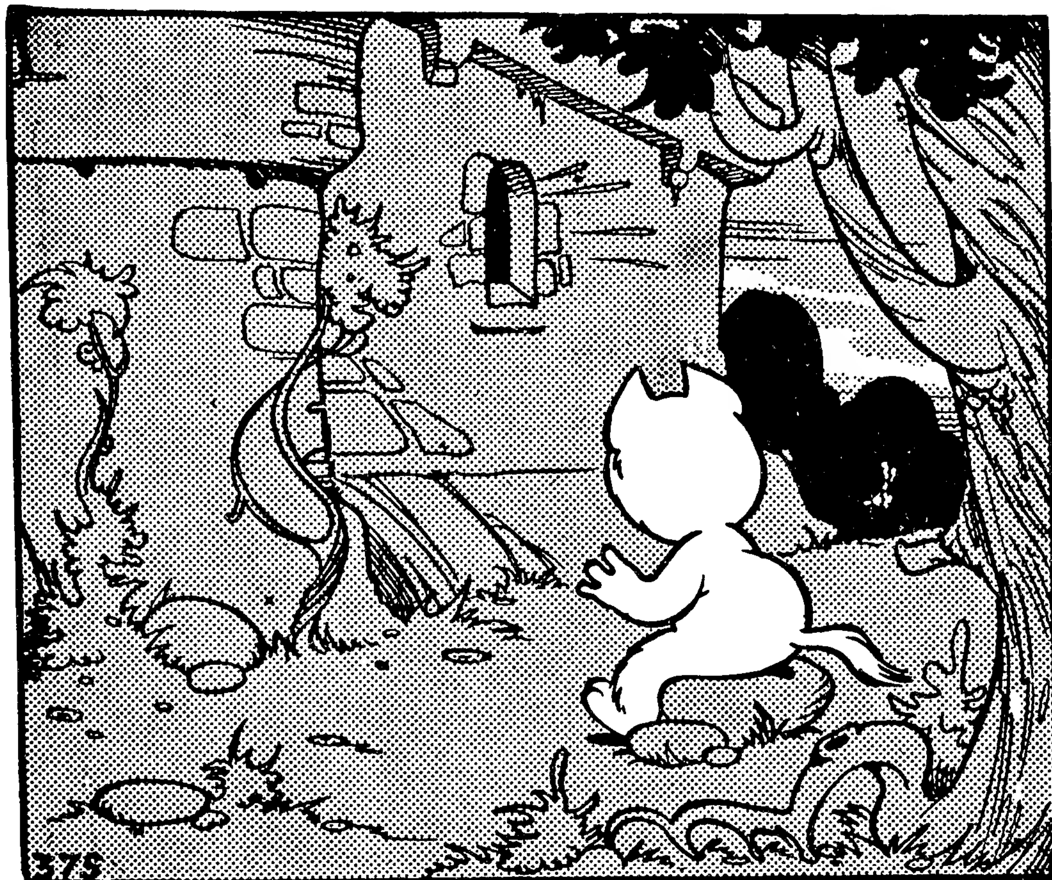
'Wàt zeg je?' vroeg Joost. 'Wàt verkoop je?'
'Schoensmeer, veters en muizentarwe!' zei de marskramer glimlachend. 'Nog iets nodig vandaag?'
'Muizentarwe!' zei Joost haastig. 'Dat is toch vergif, is het niet?'
'Zeker!' zei de koopman. 'Het werkt reusachtig! Er is geen muis, die er niet van eet! Als je soms last van muizen hebt...'
'Je kunt u tegen me zeggen!' zei Joost uit de hoogte.
'Als u soms last van muizen hebt,' hernam de marskramer, 'dan kan ik dit middeltje aanbevelen! Het werkt enorm! U zult niet weten wat u ziet!'
'Prachtig!' zei Joost, 'geef me er maar een pakje of wat van!'
Even later liep de trouwe bediende opgeruimd in de kelder rond en strooide het muizenvergif over de grond.
'Ziezo!' sprak hij tot zichzelf. 'Wanneer die marskramer gelijk had, hebben die dieren de langste tijd geleefd! Bah! Het geeft maar vuile boel! Ik houd er niet van, als ik zo vrij mag zijn. Ik heb een hekel aan dat gebroed. Dat piept maar en schuifelt maar en knaagt maar en wie mag de viezigheid opruimen? Ik natuurlijk, als ik het zeggen mag!
'U zult niet weten wat u ziet!' zei die ongemanierde koopman! Hm! Ik hoop het!'

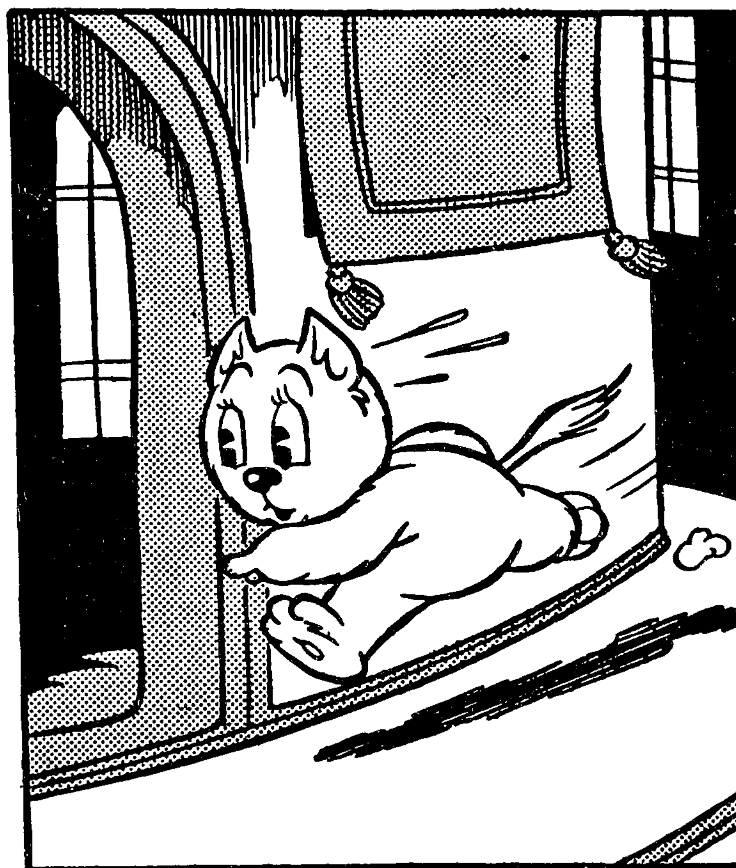
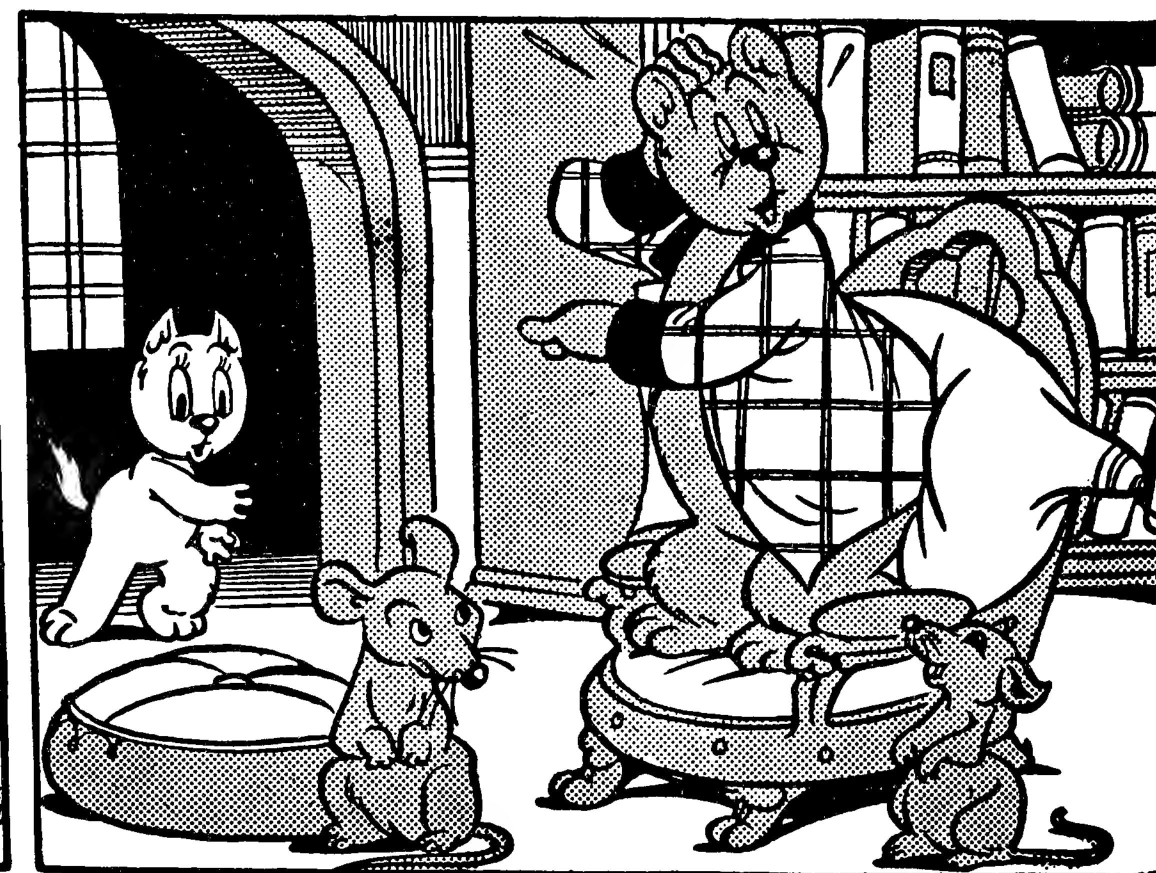

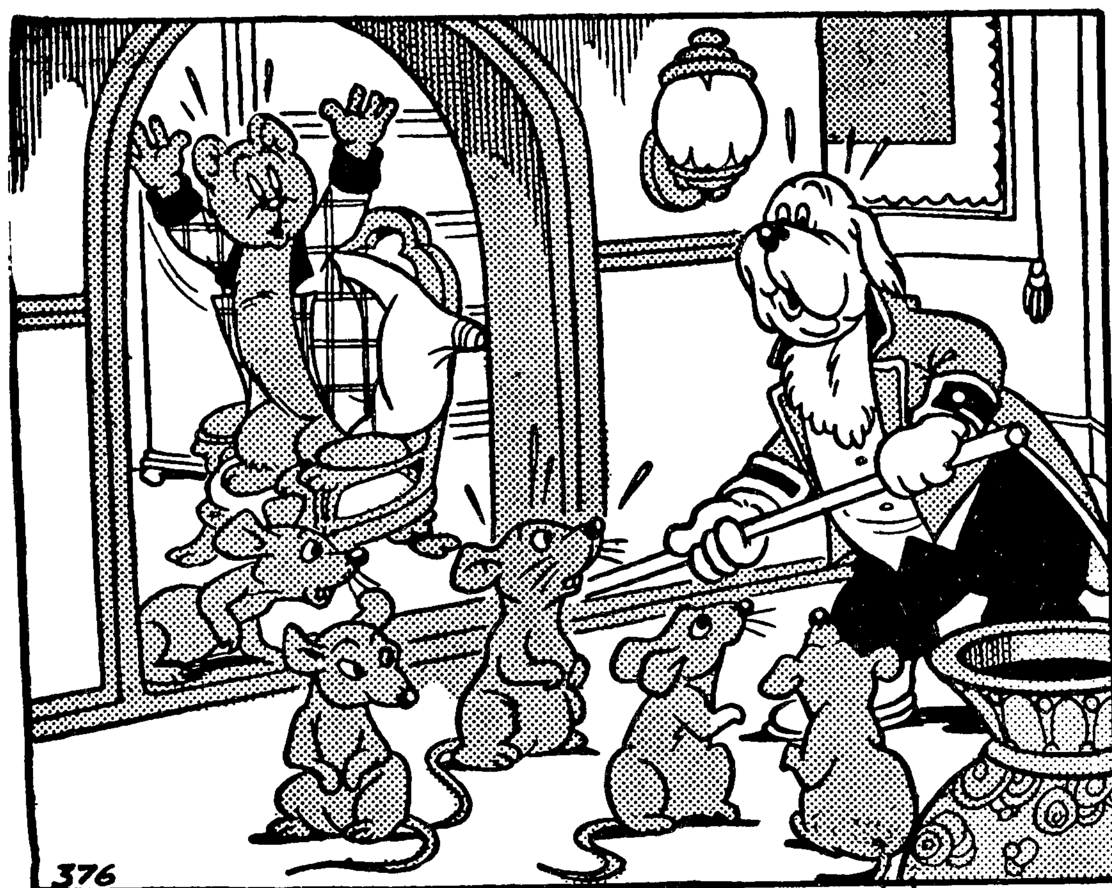
De muizen, die op zo'n vreemde manier plotseling slot Bommelstein onveilig maakten, lieten zich die dag niet in het openbaar zien. Ze hadden zich in de kelder verzameld en besnuffelden daar de muizentarwe, die de zorgzame bediende Joost had neergestrooid. Nu zegt men wel eens, dat deze diertjes een bijzonder fijne neus hebben voor etenswaren. Het komt dan ook dikwijls voor, dat muizengif niet werkt, om de een of andere reden, dat de guiten weigeren de korreltjes te eten. Dit gebeurde nu echter niet. De beestjes schrokten en knabbelden, en knaagden en aten, dat het aardig was om te zien. Het is duidelijk, dat ze honger hadden, maar ook, dat dit een bijzonder soort muizengif was. Een héél bijzonder soort inderdaad, we zullen het merken.

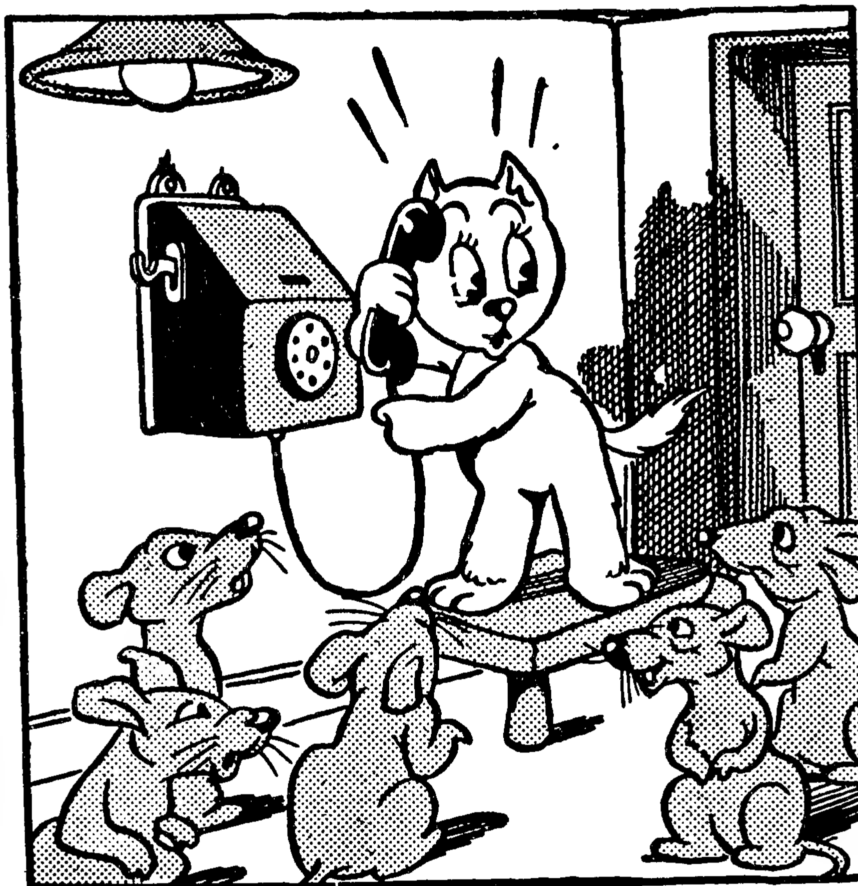
Heer Bommel had zich die avond teruggetrokken in zijn studeervertrek. Na enig zoeken tussen zijn boeken, vond hij achter de volledige werken van Victor Hugo (naast Dante, om nauwkeurig te zijn) het werk, dat hij zocht: 'Het geheim van de bromvlieg'. Met een diepe zucht maakte hij het zich gemakkelijk en begon te lezen. Dit duurde echter niet lang. Hij werd gestoord door een luidruchtig geritsel; er klonken enige doffe slagen en grote stukken kalk vielen naar beneden. Heer Ollie liet zijn boek zakken en staarde verschrikt om zich heen. En toen zag hij iets vreemds – achter het behang bewoog zich iets!! Een grote bobbel bewoog zich langzaam naar beneden!!
'D-daar... d... dat... isissis n...iet ge...gewoon!' sprak heer Bommel. 'Dris iem-iemand achter het be-behang!!'

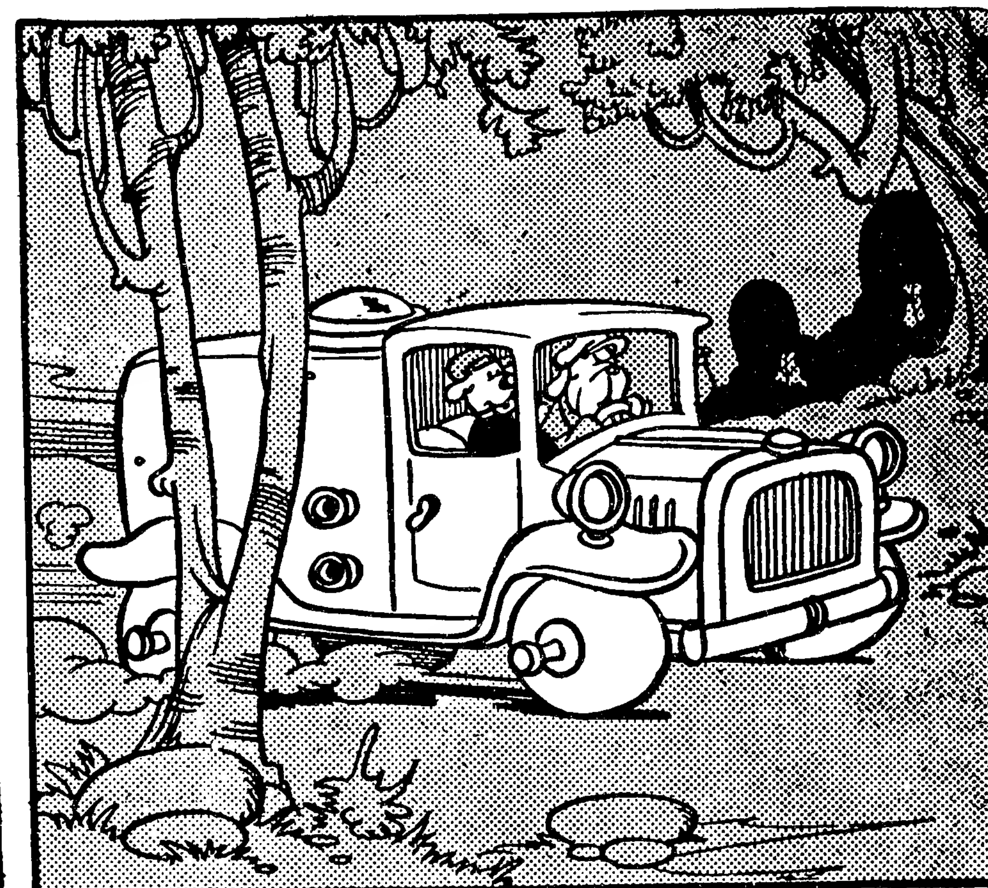

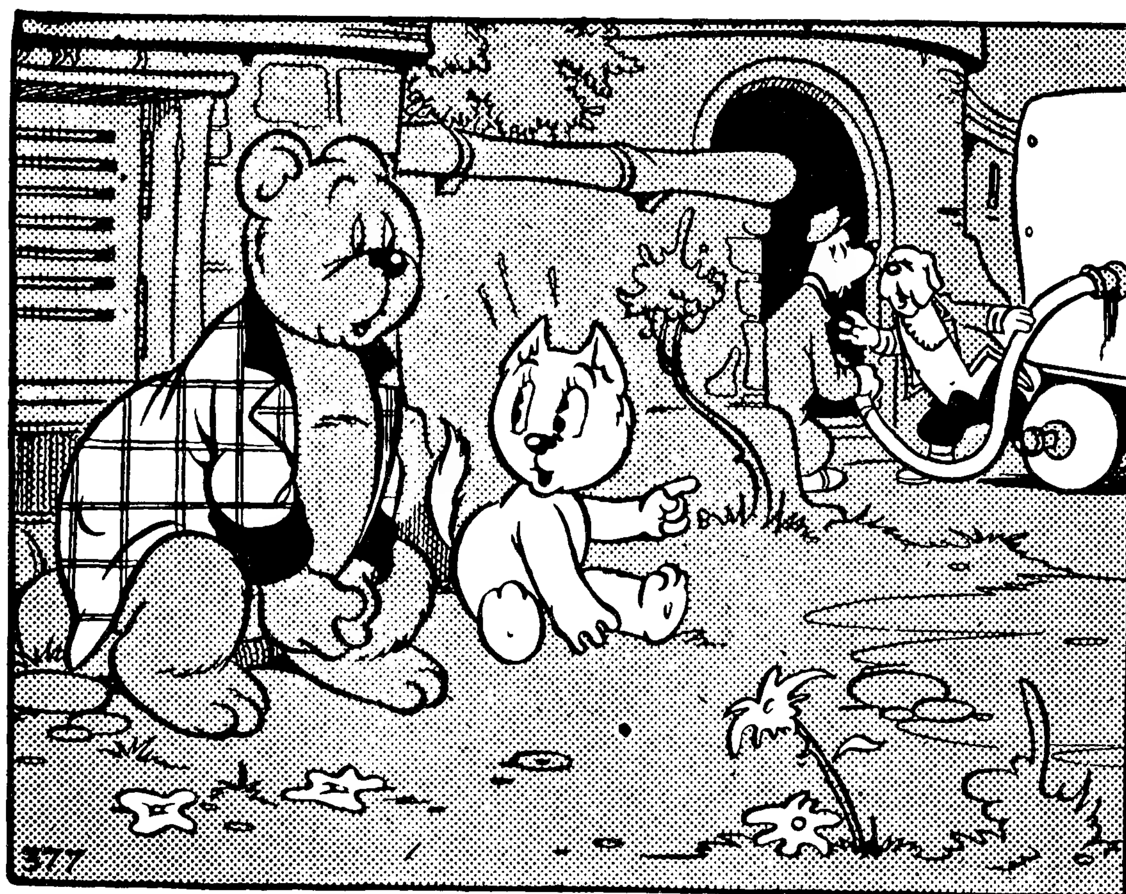
Tom Poes was na het eten de tuin in gegaan om een luchtje te scheppen. Hij zat op een steen en genoot van de zonsondergang, toen de stilte plotseling verscheurd werd door een gierende gil.
'Daar is iemand in gevaar!' dacht Tom Poes. 'En het komt me voor, dat dat de stem van heer Ollie was. Ik kan me onmogelijk in dat geluid vergissen – zo gilt er maar één!! En het kwam uit de studeerkamer – ik zal maar eens gaan kijken!!'
Tom Poes rende naar binnen en holde een gang in. Het geschreeuw werd intussen steeds luider en dringender. Het was zeker, dat heer Bommel in grote nood verkeerde en ten einde raad was. Tom Poes bereikte dan ook buiten adem en in grote spanning de studeerkamer.
Hij had zich natuurlijk van alles voorgesteld over de oorzaak van heer Ollie's geroep: Rovers, dieven, wilde dieren, woeste inboorlingen, nagemaakte spoken, reuzen, tovenaars of andere vreemde dingen. Maar wat hij te zien kreeg was heel wat anders. Heer Bommel stond boven op een stoel en om hem heen zat een groepje muizen naar hem te kijken. Nu was dat nog niet zo vreemd, de vorige nacht was dat immers ook al gebeurd? Maar dit waren geen gewone muizen! Ze waren zo groot als flinke honden en haar gepiep had de kracht van spoorfluitjes!!!
'Dit wordt te gek!' mompelde Tom Poes boven het lawaai uit.

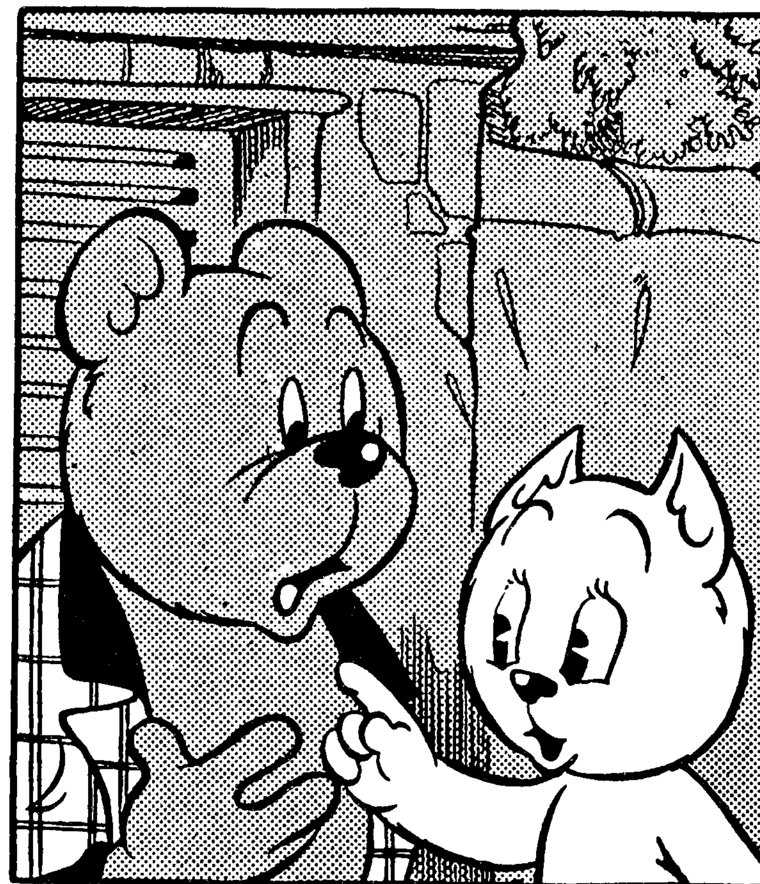

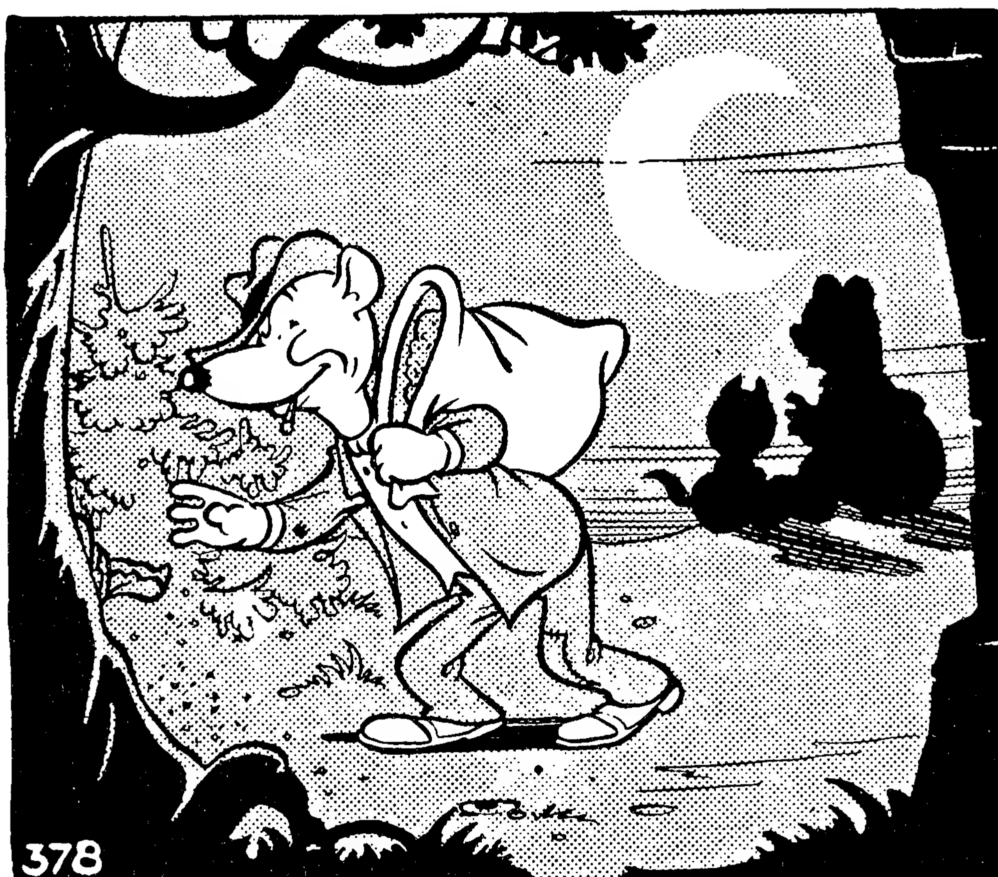
De trouwe bediende Joost had ook niet stil gezeten. Ook hij was op het geluid van zijn meesters stem toegesneld en had de toestand in zich opgenomen.
'Excuseer, heer Olivier!' sprak hij met verheffing van stem. 'Het komt me voor, dat u deze dieren niet wenst, als ik zo vrij mag zijn!'
'Schiet op, kerel!' jammerde heer Ollie. 'Jaag ze weg! Wijs ze de deur! Doe iets! Doe dan toch iets!'
'Zeker, heer Olivier!' zei Joost haastig. 'Tot uw dienst, heer Olivier!' en hij liep gejacht de deur uit.
'Doe iets!' riep heer Bommel. 'Doe dan toch eens wat, Tom Poes! Zie je dan niet, dat ik verscheurd word door deze monsters?'
'Dat zie ik niet!' riep Tom Poes. 'Ze doen niets, heer Ollie! U kunt rustig weer gaan zitten! Ik zal intussen...'
'Gaan zitten? Dank je!' gilde heer Ollie. 'Help dan toch! Vlug!'
Tom Poes rende naar de telefoon en terwijl Joost terugkeerde met een stok om de kudde muizen bij elkaar te drijven, belde hij de gemeentereiniging van Rommeldam op. Toen hij had uitgelegd wat er aan de hand was, werd hij doorverbonden met de afdeling 'verdelging van ongedierte' en nadat hij had verteld wat er op Bommelstein gebeurde, schakelde men over naar de onderafdeling 'Ratten en muizen'. Toen hij had verklaard wat... Maar waarom zou ik verder gaan? Om een lange geschiedenis kort te maken: Een uur nadien reed een gemeentewagen ter verdelging van Kleine Knaagdieren in snelle vaart de stad uit.

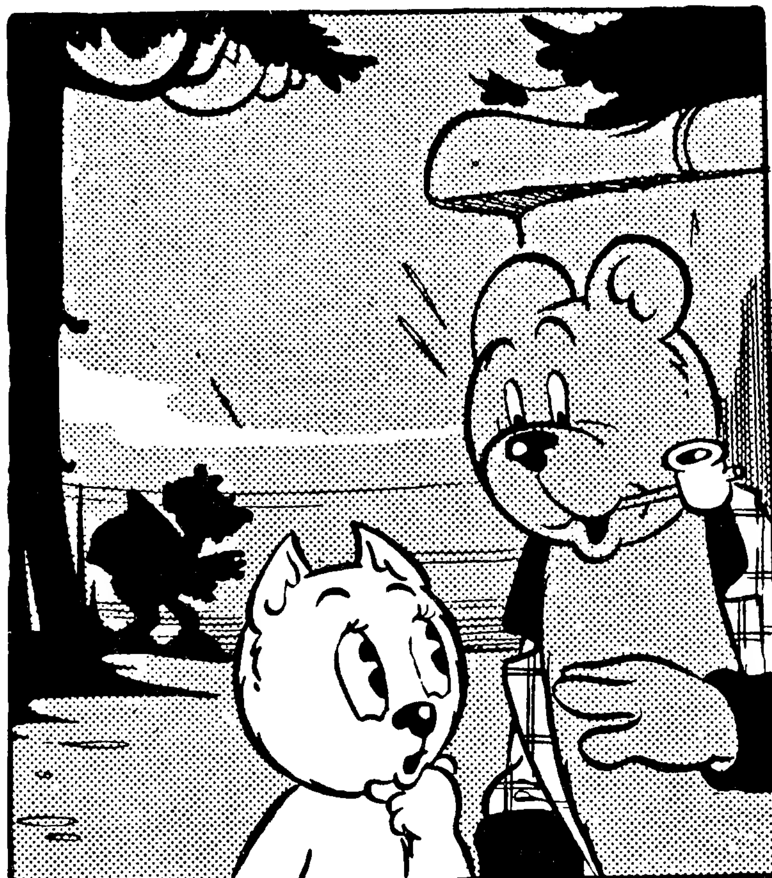
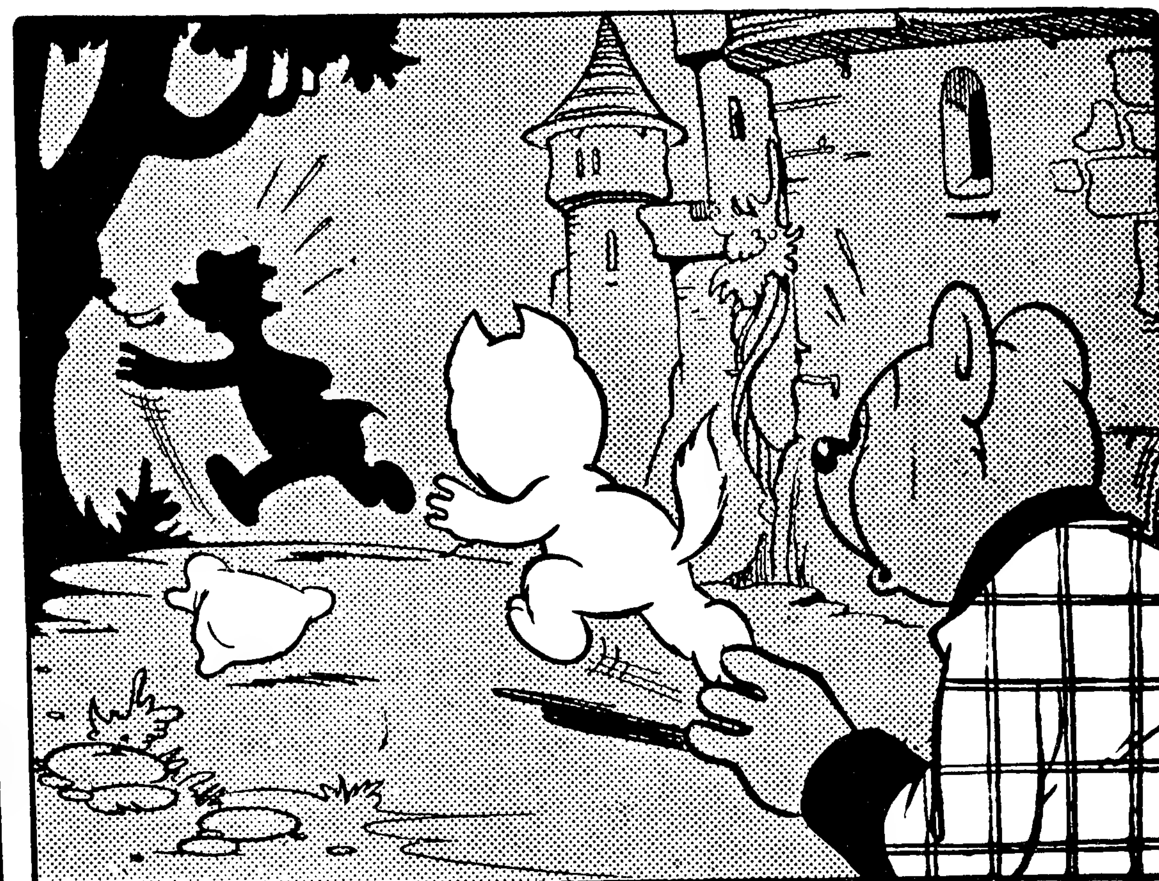

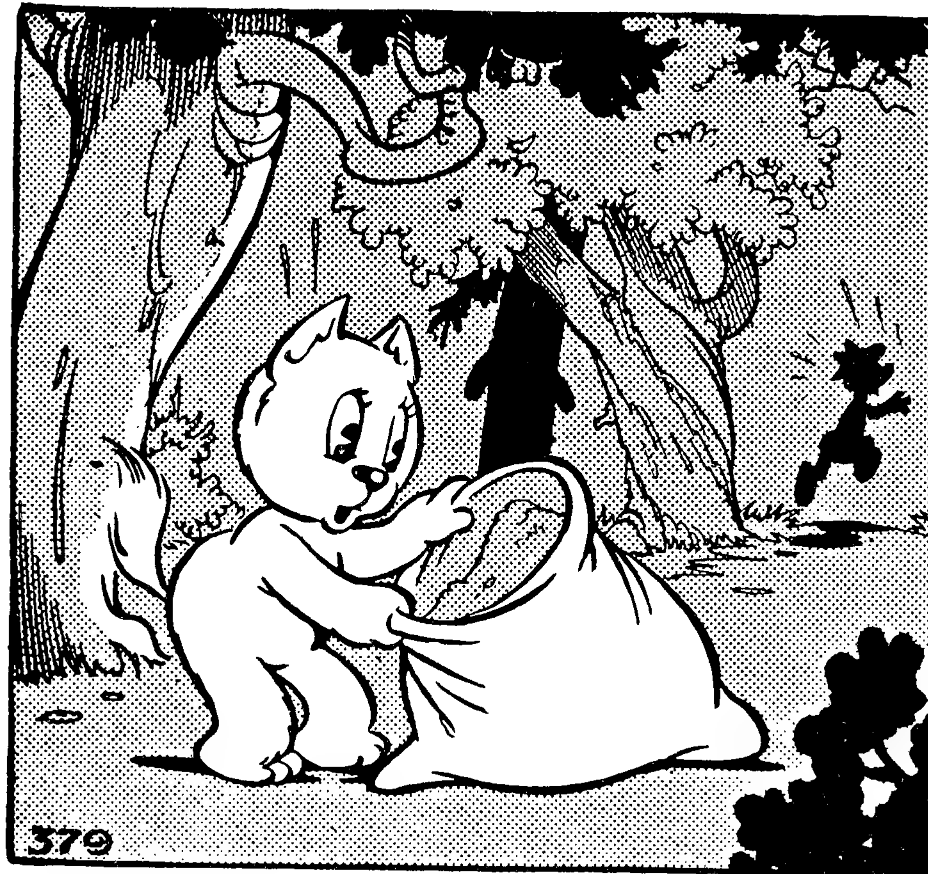
De ambtenaren van de Gemeente-Reiniging waren doortastende lieden. Toen ze de muizen gezien hadden, begrepen ze, dat hier snel gehandeld diende te worden. Wel is waar was de hoofdambtenaar, die de zaak leidde, er niet zeker van, dat hier van muizen sprake was, maar omdat zijn voorschriften geen afmetingen van te verdelgen ongedierte aangaven, nam de wakkere ambtenaar de volle verantwoordelijkheid op zich. Alle ramen en deuren werden gesloten, heer Ollie werd voorzichtig naar buiten gedragen en in het gras neergezet en daarop werden er slangen door kleine vensters naar binnen gerold.
'Wat gaan ze nu doen, Tom Poes?' vroeg heer Bommel klaaglijk.
'Ze gaan het slot uitgassen, heer Ollie!' legde Tom Poes uit. 'Dat is de enige manier om van die muizen af te komen!'
'Welke muizen?' vroeg de heer Bommel. 'Dat waren geen muizen, jonge vriend! Dat waren monsters! En ik zou wel eens willen weten wie die duivelse dieren in mijn mooie huis heeft gebracht. Nooit last van gehad! Nooit, zeg ik je! Een heer heeft geen last van ondieren, zeg nu zelf! En nu ineens...'
'Excuseer, heer Olivier,' zei Joost, die zich bezighield met het ronddienen van koffie, 'zou het niet in verband kunnen staan met de muizentarwe, die ik zo vrij was in de kelder rond te strooien? Ik kocht het van een marskramer aan de achterdeur...'
'Aha!' zei Tom Poes. 'Ik snap het. Dit is de uitvinding van professor Sickbock, heer Ollie! De Grootgroeiers, u weet wel!'

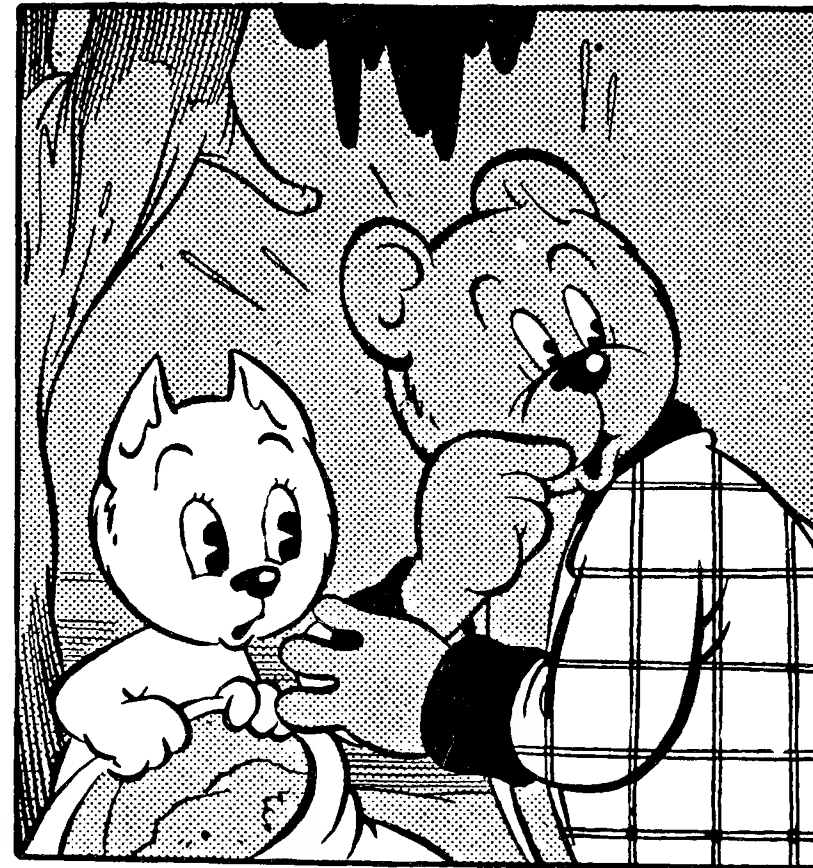
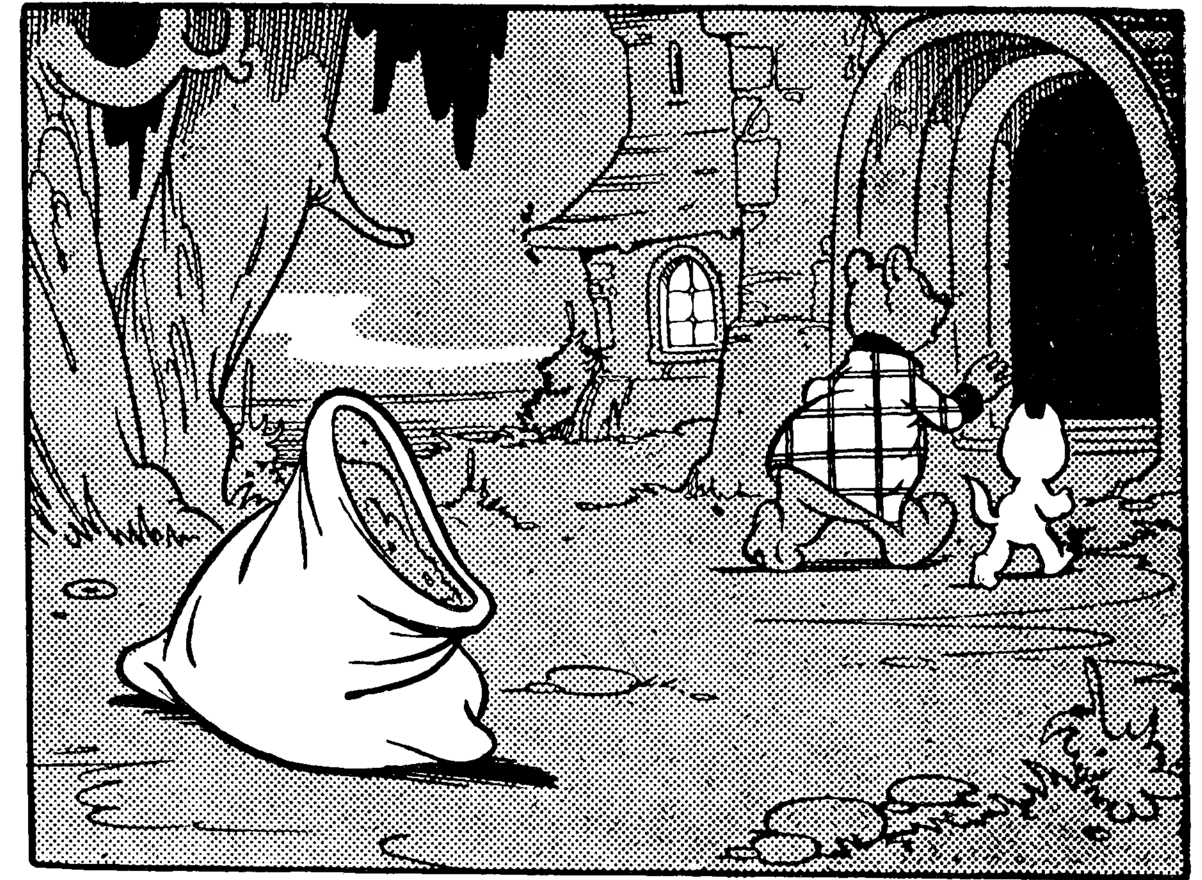

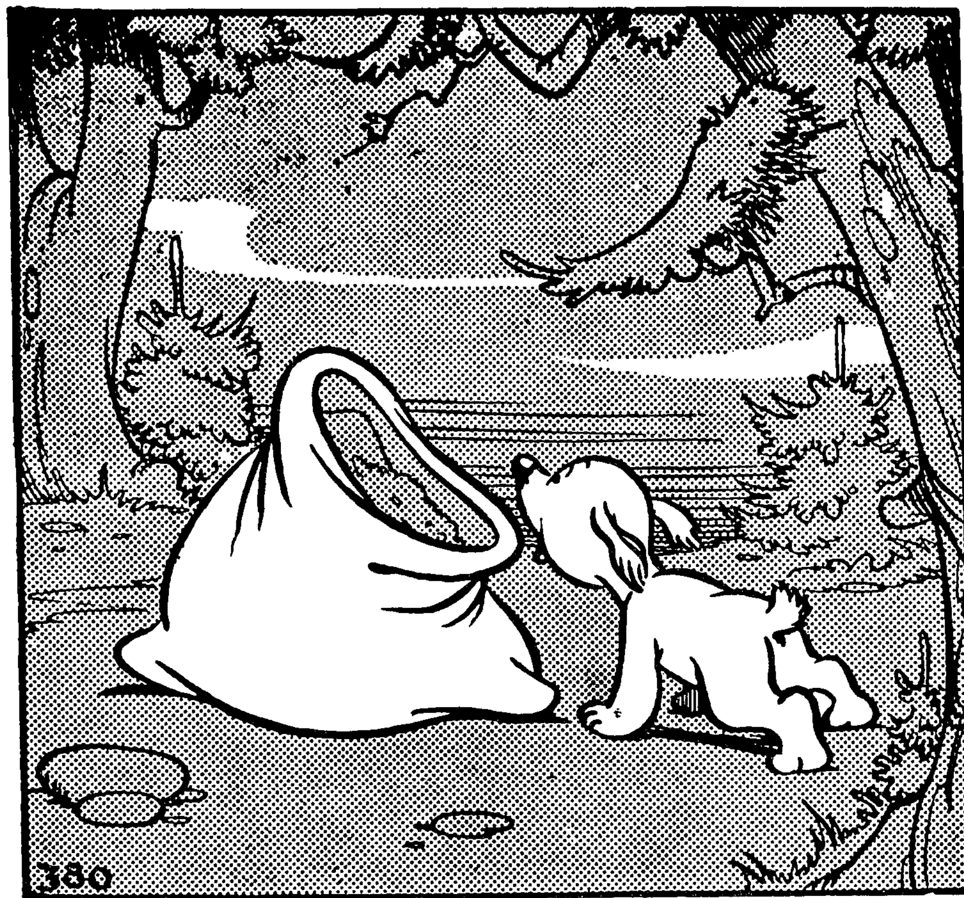
'Grootgroeiers?' vroeg heer Ollie. 'Onzin! Wat heeft dàt er mee te maken?'
'Sickbock wil u dwingen hem geld te geven voor zijn uitvinding!' zei Tom Poes. 'Hij of een knecht van hem, heeft muizen in Bommelstein losgelaten en daarna korrels aan Joost verkocht. Maar die korrels waren geen muizengif, het waren groeikorrels, u weet wel!'
'Groeikorrels?...' mompelde heer Bommel, 'muizen losgelaten?... Wacht eens! Ja, ja! Net als ik dacht! Die Sickbock wil... En toen heeft hij... en toen is... aha! Juist! Daar zit Sickbock achter, dacht ik! En ziedaar!'

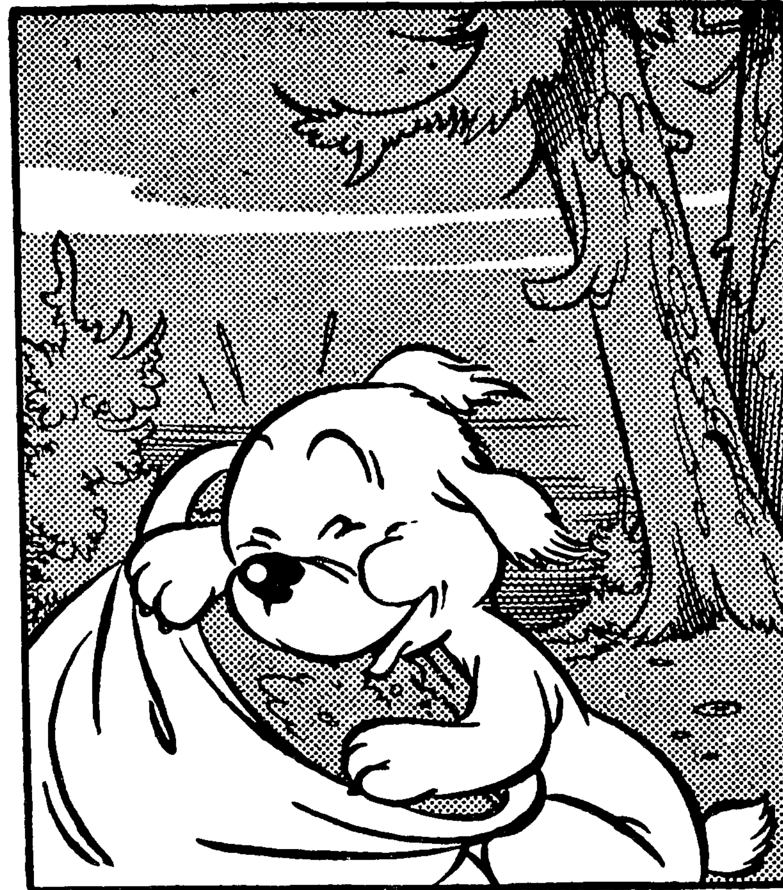
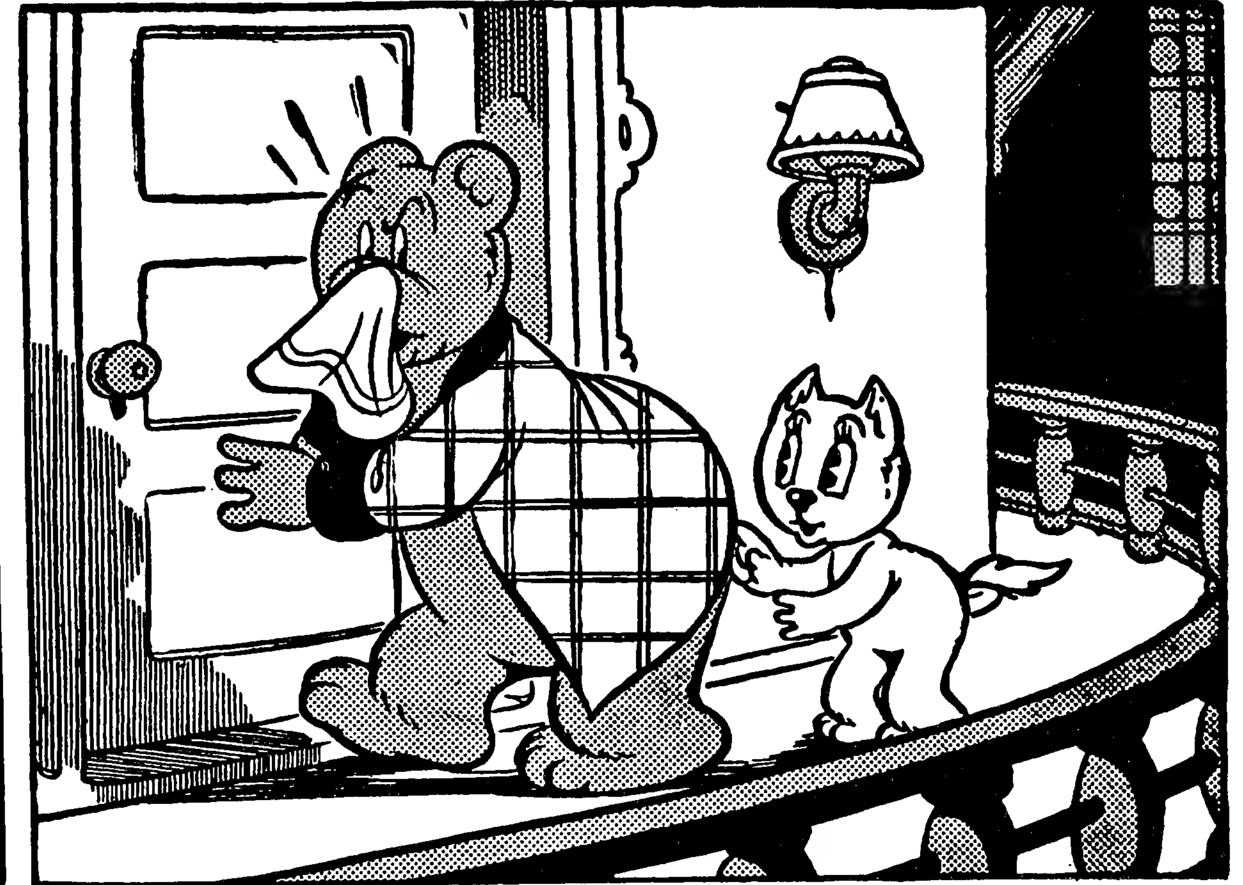
Terwijl heer Ollie en Tom Poes zo zaten te praten, verscheen er uit de struiken een donkere gedaante, die achter hun rug aan het werk ging. Uit een grote zak strooide hij met wijde gebaren een soort zaadkorrels op de grond. De ongunstige vreemdeling ging zéér stil zijn gang en het duurde een hele tijd, vóórdat hij ontdekt werd. Maar toen trapte hij op een droge tak, die krakend door midden knapte. Tom Poes sprong onmiddellijk overeind en keerde zich om. De gedaante schrok verschrikkelijk en wierp de zak weg om het des te beter op een lopen te kunnen zetten.

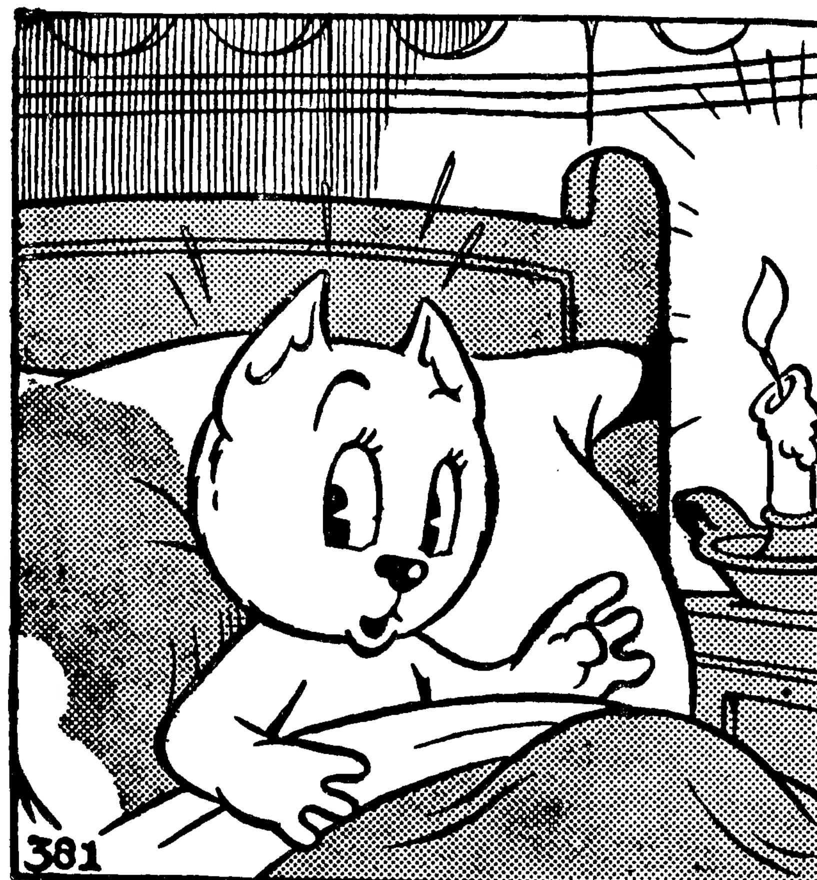

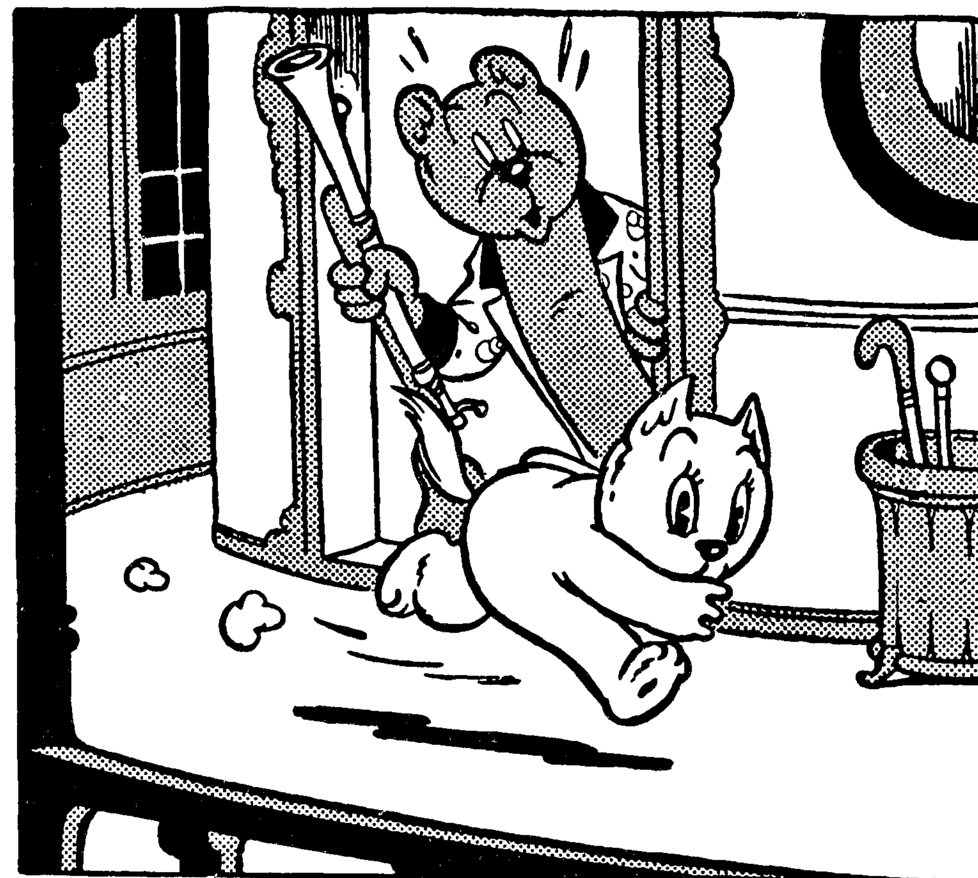
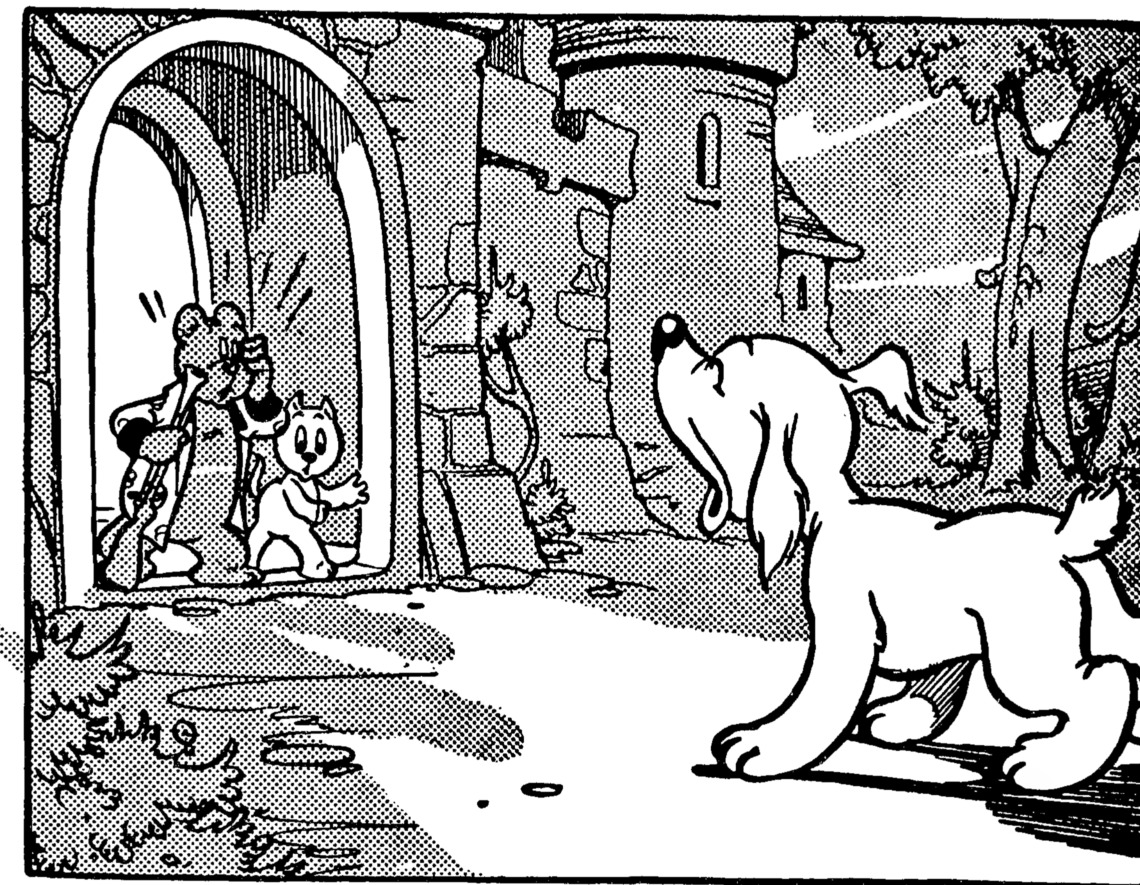
Tom Poes rende een klein eindje achter de geheimzinnige gedaante aan, maar hij had al gauw in de gaten, dat hij hem toch niet zou inhalen. Daarom bleef hij bij de weggeworpen zak staan en keek er eens in. 'Vreemd!' mompelde Tom Poes. 'Wat zou dit zijn? Wat zou dat vreemde ventje hebben gewild? Waarom zou hij hier aan het zaaien zijn gegaan?'
'Wat doe je, jonge vriend?' vroeg Bommel, die langzaam nader was gekomen. 'Waarom ben je onrustig? Dat springt maar op en loopt maar weg, terwijl ik aan het praten ben! Zoiets doet een heer niet! Men dient met aandacht te luisteren, wanneer een ouder en wijzer iemand spreekt!'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Hier is iets vreemds! Een vreemdeling was bezig in uw tuin te zaaien!'
'Onzin!' zei heer Ollie beslist. 'Men zaait niet op deze tijd van de ochtend! Het moet een landloper geweest zijn. Zet die zak neer – hij is vies en smerig – en volg me naar Bommelstein, jonge vriend! Als ik me niet vergis, zijn die Reinigingsheren klaar met hun arbeid. Mijn slot is gezuiverd en ik heb er genoeg van om als een zwerver op mijn grasveld de nacht door te brengen! Wat jij?'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Goed! Maar ik heb het idee, dat we nog heel wat rare dingen zullen beleven voor dat dit verhaal uit is, heer Ollie!'

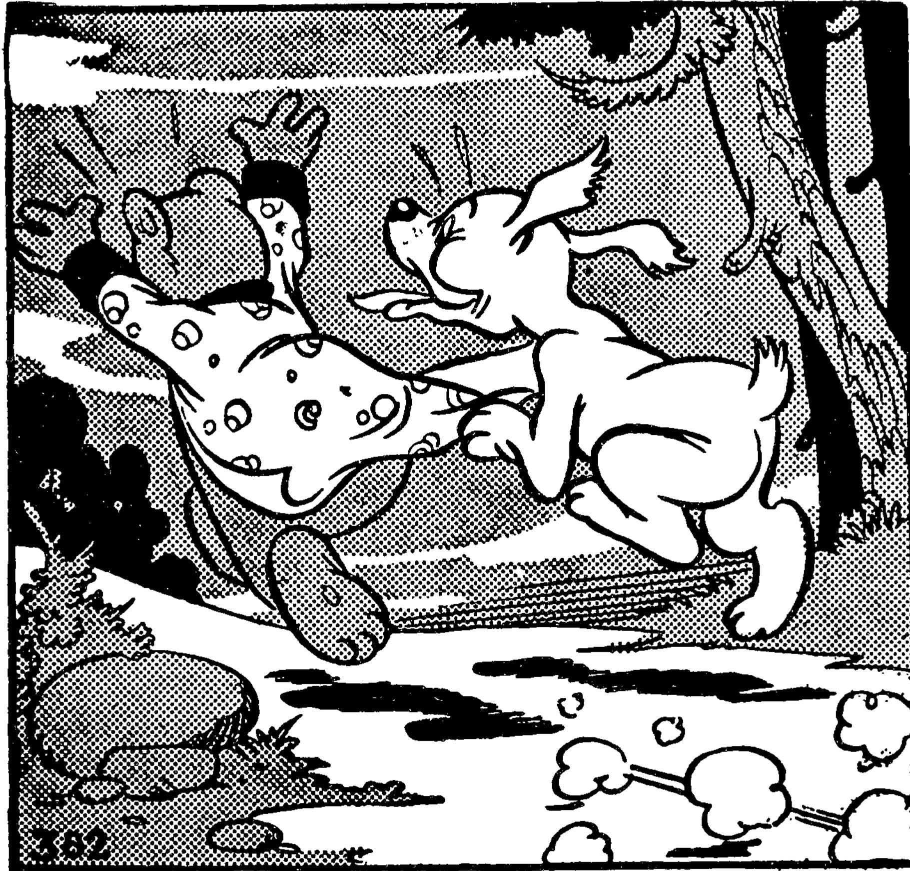

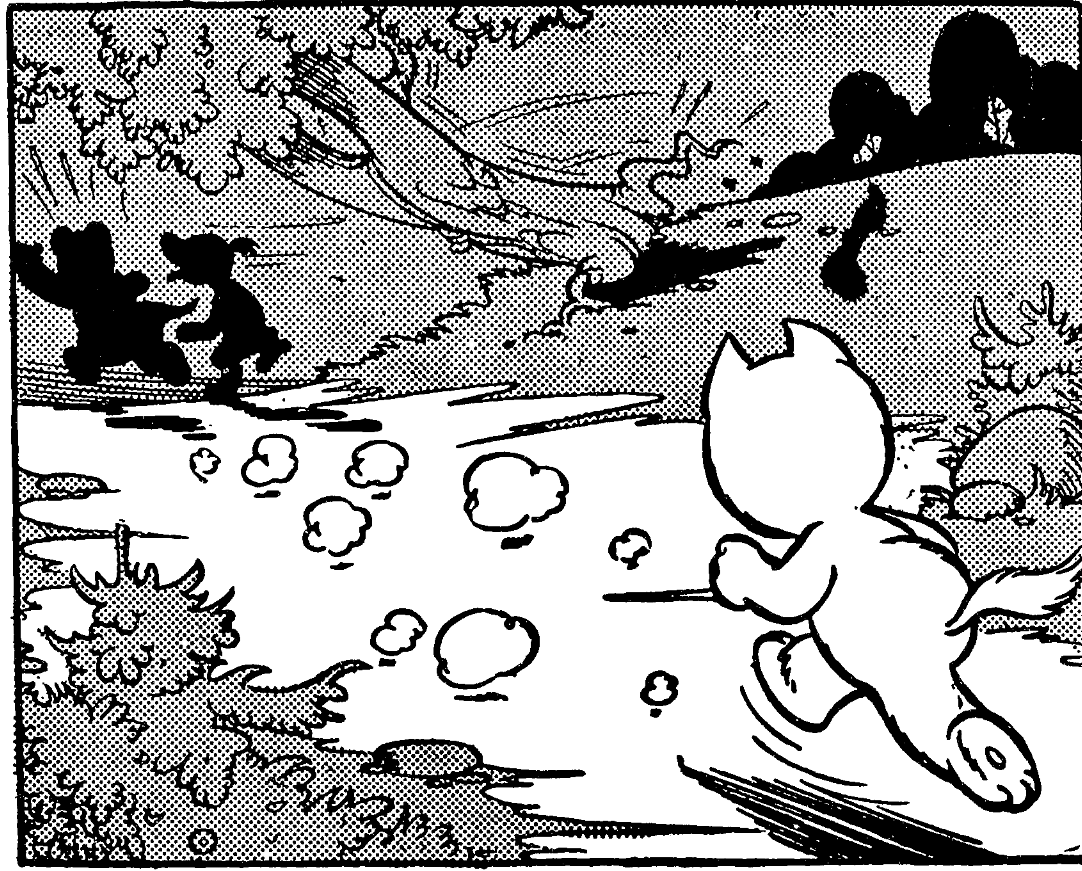
Heer Bommel en Tom Poes waren dus weer naar binnen gegaan en de stilte van de nacht daalde weer over de tuin van Slot Bommelstein. De krekels sjirpten, de kikkers kwaakten in het dichtstbijzijnde moeras en enkele nachtvlinders fladderden doelloos rond (ik weet namelijk niet precies wat nachtvlinders eigenlijk doen).
Deze rust werd na een poosje verbroken door een licht gekraak in het kreupelhout en een klein hondje trad te voorschijn. Het was één van die jonge, kleine hondjes, die men vaak loslopend aantreft. Er zou dan ook geen enkele reden zijn om iets over dit speciale hondje te vertellen, wanneer het diertje in zijn jeugdige overmoed niet naar de neergeworpen zak was gegaan. Het snuffelde wat (zoals hondjes dat doen) en begon toen met een tevreden gezicht te eten – waarschijnlijk had het honger. De gevolgen zouden niet uitblijven! Let maar eens op!
Intussen waren Tom Poes en heer Bommel op de bovenverdieping van het slot gekomen en heer Ollie maakte zich op om naar bed te gaan.
'Oef!' zei hij, zijn zakdoek tegen de neus drukkend, 'het geurt hier nog sterk, jonge vriend! Die ontsmettingsgassen rieken kwalijk, ze stinken, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik vraag me dan ook af of ik als heer, in deze omgeving kan slapen.'
'Wees nu maar blij, dat de muizen weg zijn, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Welterusten!'

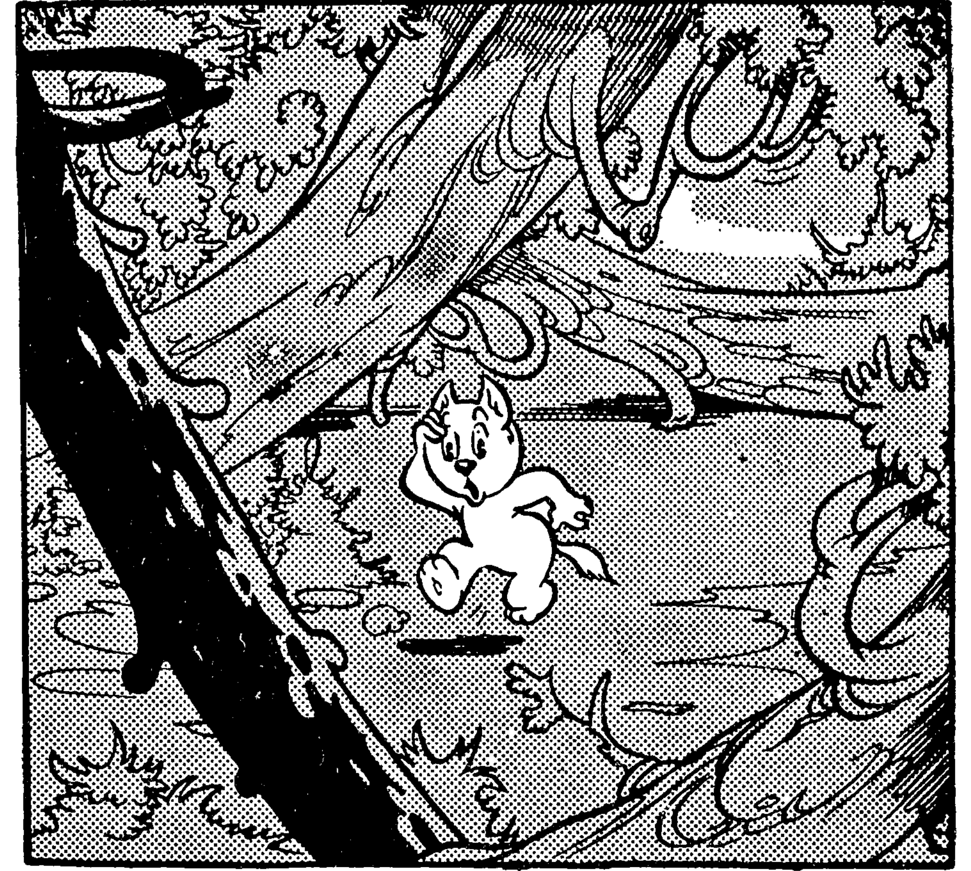

Tom Poes ging naar de logeerkamer en kroop onder de dekens. Het was al diep in de nacht en hij wilde proberen nog wat slaap in te halen. Maar dat was niet voor hem weggelegd. Er zijn van die nachten, dat de ene storing na de andere de slaap verdrijft – en deze was er één van. Tom Poes lag dan ook nog maar nèt goed en wel in zijn bed, toen er buiten uit de tuin een vreemd loeiend geluid opsteeg.
'Een olifant!' dacht Tom Poes, op de grond springend. 'Wat zou er nu weer aan de hand zijn?' Hij liep voorzichtig de gang op, tot vóór heer Bommel's kamer. De deur stond op een kier en de loop van een oud geweer stak naar buiten.
'G-ga je w-weg, l-le-lelij-lelijkerd!' stamelde heer Ollie's stem aan de andere kant. 'Ikkik hebbeb je onder s-s-schot!!'
'Onzin!' zei Tom Poes. 'Het geluid kwam uit de tuin, heer Ollie. Eén of ander dier denk ik!'
Op dat moment klonk het geloei opnieuw maar ditmaal werd het gevolgd door een reeks brullende geluiden, die de ramen deden rinkelen en de kalk van het plafond deden trillen. Tom Poes bedacht zich niet lang. Hij holde de gang door en vloog de trap af naar beneden. Heer Bommel volgde hem met zijn voorlader in de hand, meer struikelend dan lopend. Ten slotte stonden ze hijgend in de opening van de achterdeur en staarden verbluft naar een monsterachtig grote hond, die daar luidkeels stond te blaffen. (Het was het hondje, dat gisteren uit de zak at – de gevolgen zijn niet uitgebleven, zoals je ziet.)

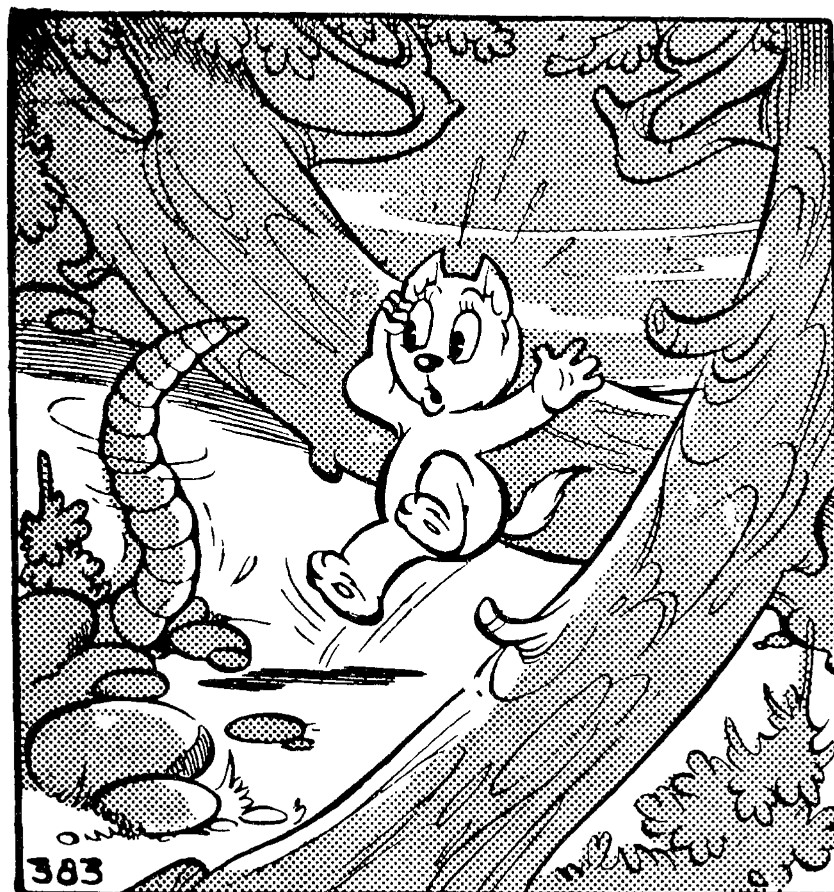

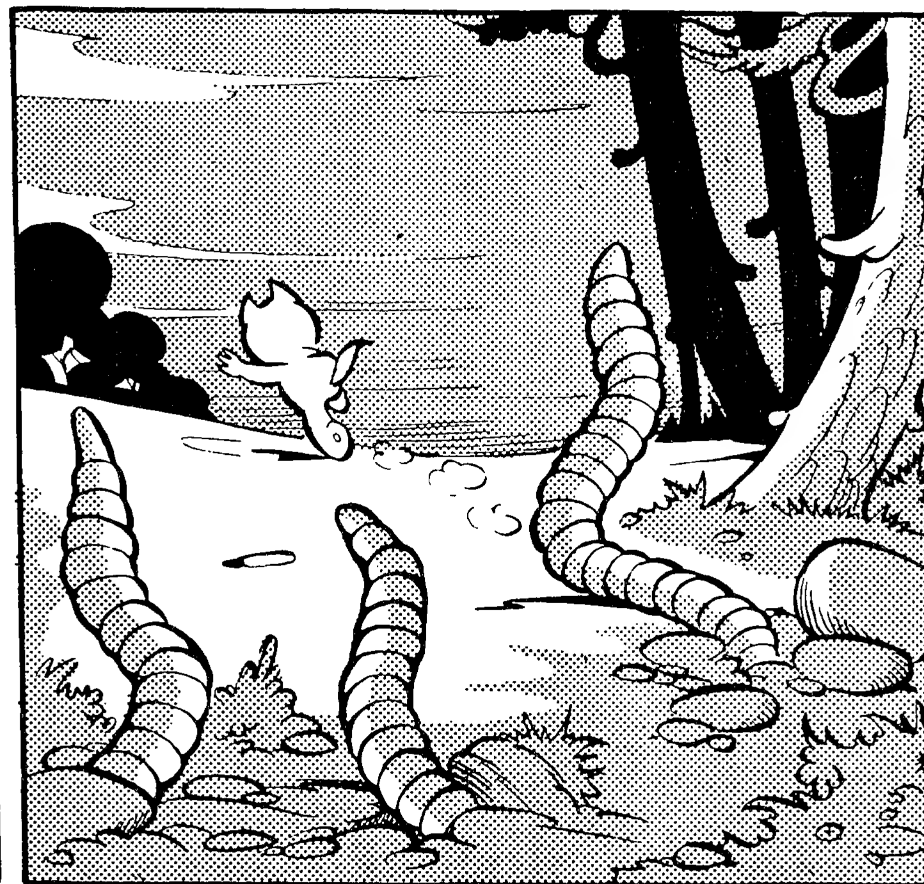
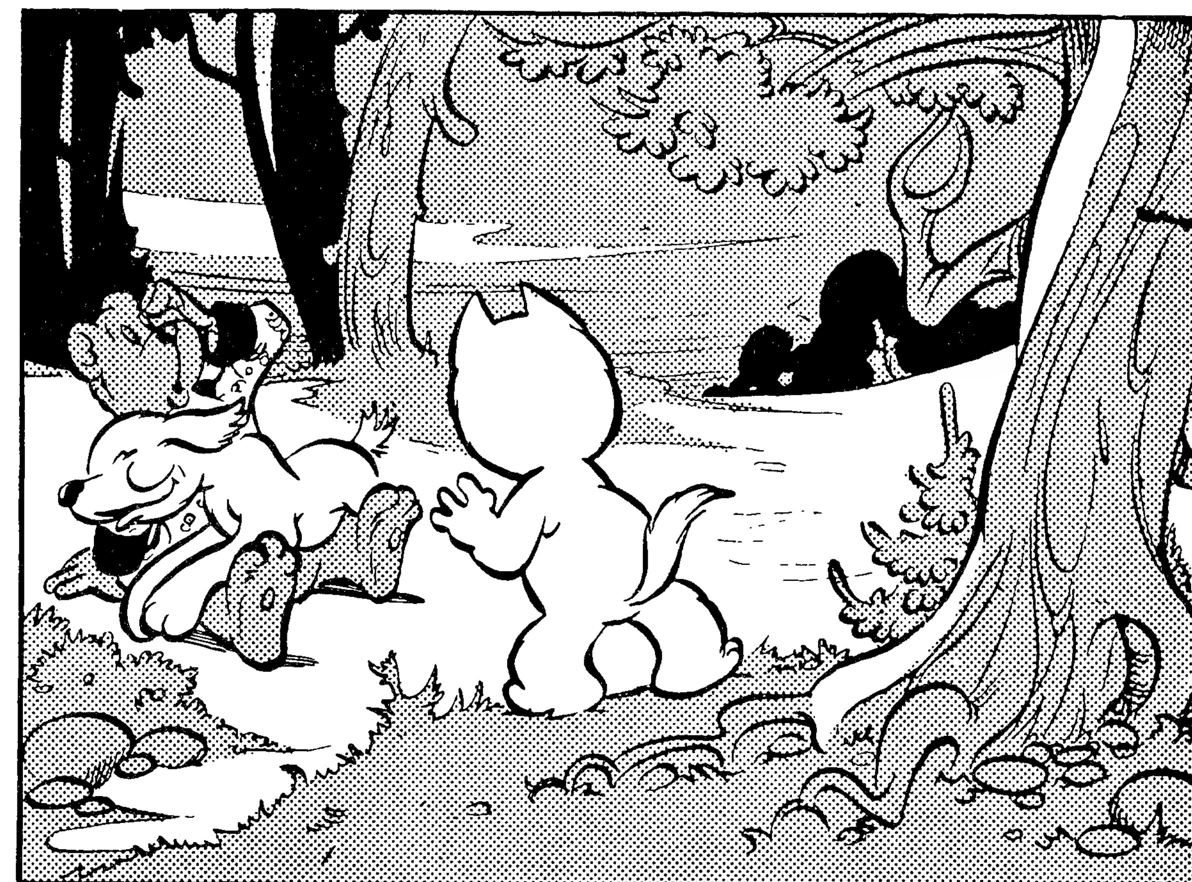

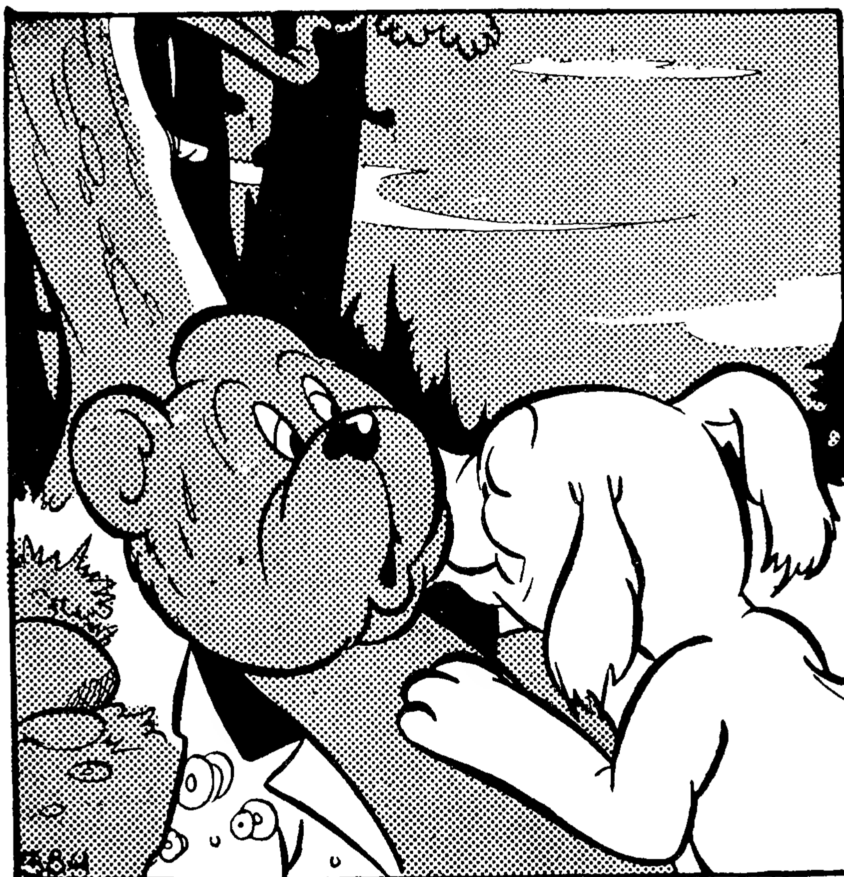
De geweldige hond was nu wel enorm groot geworden, maar het was toch nog maar een jonge hond. En zoals de meeste jonge honden, was het dier erg speels. Toen hij dan ook de bevende en sidderende gestalte van heer Bommel gewaar werd, kreeg hij het idee, dat deze met hem spelen wilde. Met een vrolijk gekef, dat de pannen van het dak deed storten, sprong hij op heer Ollie af en deze vloog met een luide angstkreet de weg op. Nu werd het pas aardig voor de jonge hond. Het beest sprong opgewekt achter de rennende gestalte aan en Tom Poes, die begreep, dat dit op den duur moest mis gaan, rende er achter aan. Hij was echter nog niet ver gekomen toen er iets anders gebeurde, dat zijn aandacht afleidde. Naast hem begon plotseling een boom te bewegen. De wortels maakten zich los uit de aarde, de stam trilde en zakte toen knappend opzij. Bom! Daar lag de boom!

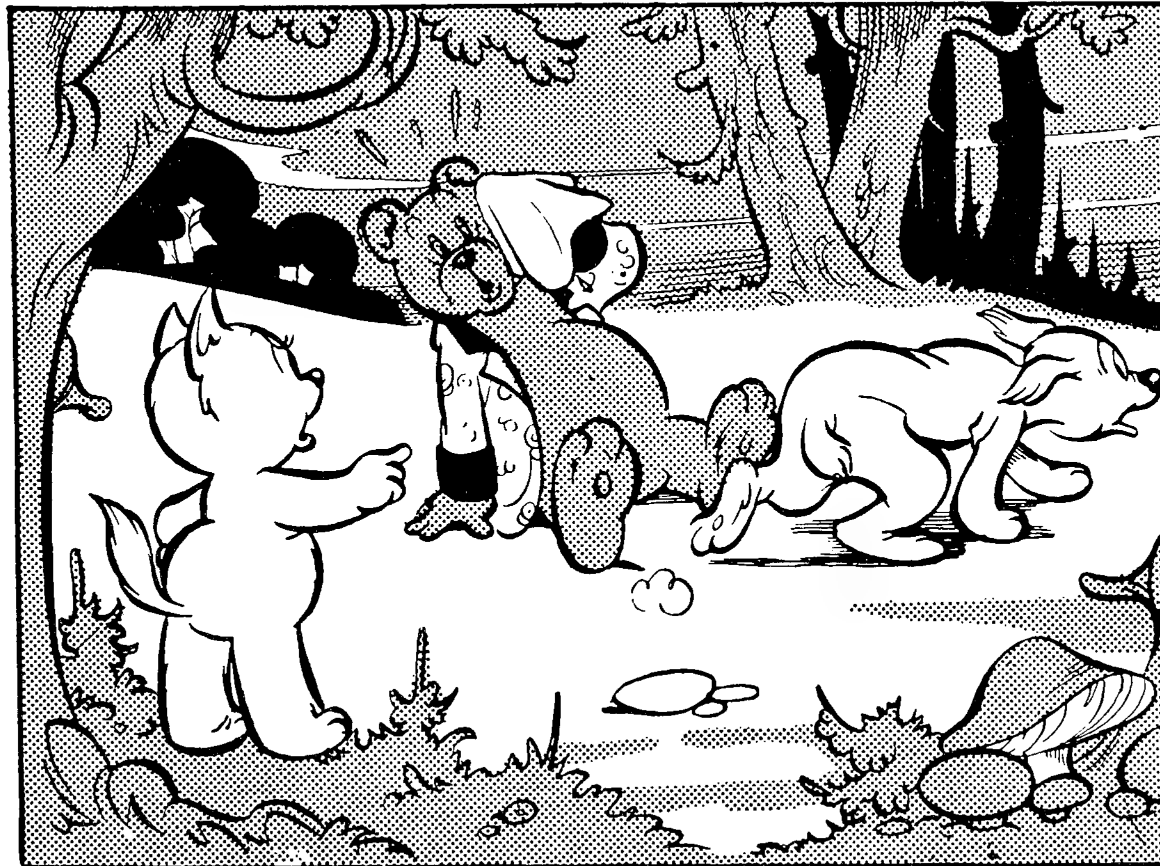
'Wat is dat nu weer?' dacht Tom Poes ongerust. Hij keek gejaagd om zich heen. In de verte verdween de vluchtende gestalte van heer Bommel springend over de heuvels, maar vlak bij hen kwamen alle bomen in beweging. Krakend en ritselend stortte de ene stam na de andere op de grond en binnen enkele minuten zag het landschap eruit alsof er een hevige storm gewoed had...

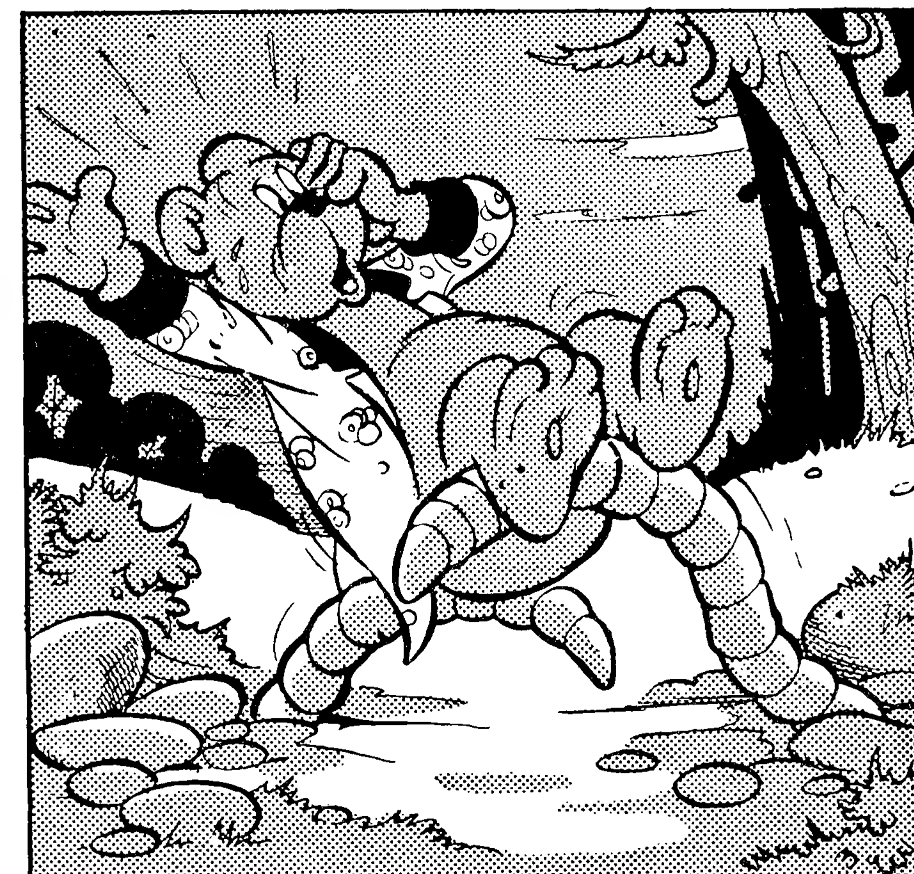

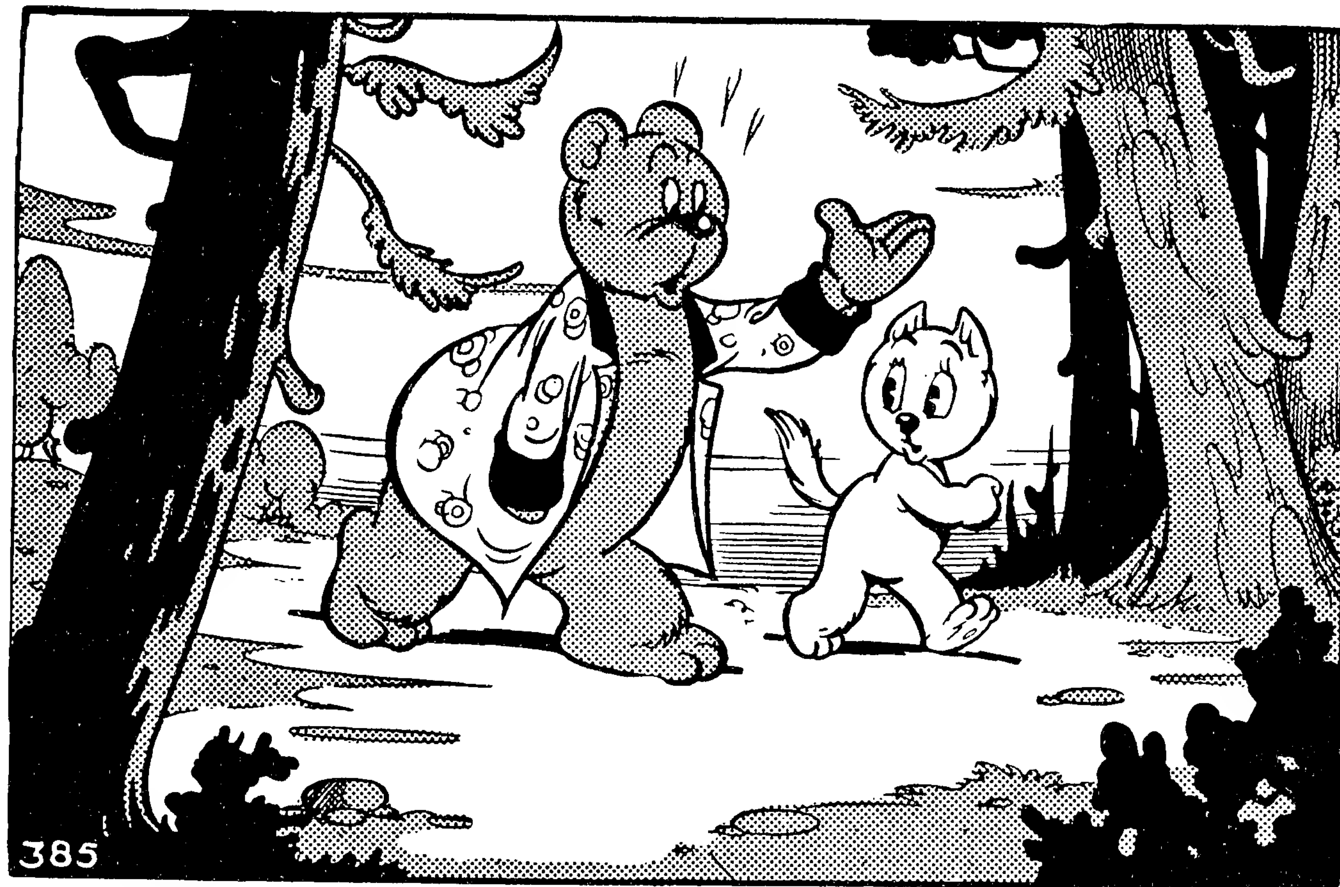
Terwijl Tom Poes enigszins versuft naar de verwoesting om zich heen keek en zich verbaasd afvroeg wat de oorzaak van het omvallen der bomen kon zijn begon de aarde onder zijn voeten te bewegen. Hij sprong opzij en staarde toen verschrikt naar een groot kronkelend dier, dat uit de grond omhoog kwam. Eén ogenblik dacht hij, dat het een slang was, maar toen hij van de eerste schrik bekomen was, zag hij, dat hij een worm voor zich had. Een gewone regenworm – wel is waar zéér uit zijn krachten gegroeid en kolossaal groot, maar toch een regenworm.
'Ik begin het te begrijpen!' dacht Tom Poes. 'Dat manneke dat in het begin van de nacht bezig was met strooien heeft hier overal groeikorrels neergegooid! De wormen hebben daarvan gegeten en zijn nu zó groot, dat ze de bomen omvèrduwen! Wat een toestand!'
Intussen stak de ene worm na de andere zijn gelaat boven de aarde en bewoog zich kronkelend heen en weer. Tom Poes kreeg er genoeg van en holde in de richting waarin heer Bommel verdwenen was. Hij vond hem al tamelijk vlug. Heer Ollie was uitgeput op de grond gezakt en de jonge hond, die begreep, dat het spel een einde nam, was tevreden op zijn schoot gaan zitten en daar in slaap gesukkeld. In deze toestand trof Tom Poes hen beiden aan, de hond snurkend en heer Ollie gejaagd naar adem snakkend.

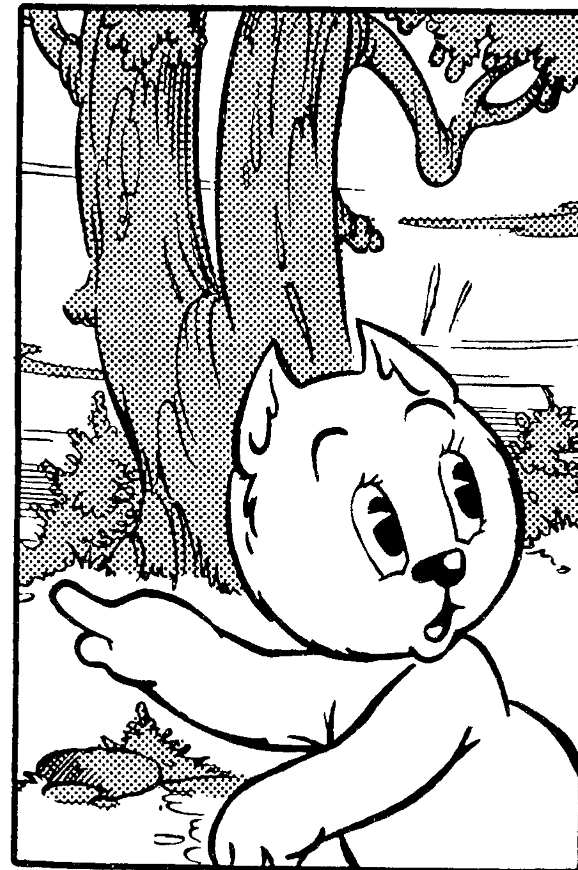

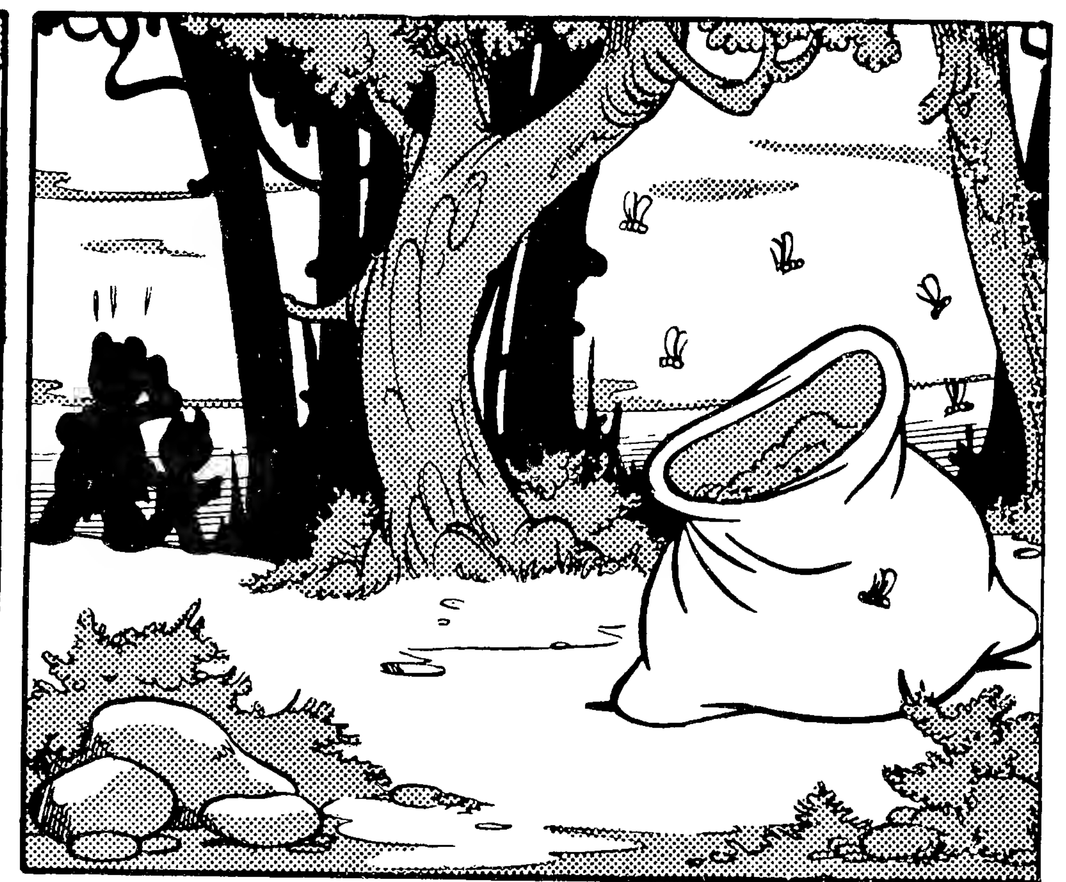

'Doe... iets!' fluisterde heer Bommel benauwd. 'Ik... stik... oef!... help!!'
'Jaag hem dan weg!' stelde Tom Poes voor. 'Het is maar een gewone hond en hij wil geen kwaad doen! Het arme dier heeft uit de zak gegeten, die dat vreemde ventje vannacht aan het uitstrooien was. Er zaten groeikorrels in die zak! U weet wel – de grootgroeiers van professor Sickbock!'
'Help!' kreunde heer Ollie. 'Jij... staatdaarmaar... en... ikstik... Help!...'
Tom Poes trok de hond schouderophalend aan zijn staart, zodat het dier verschrikt wakker werd en begon toen hard te roepen.
'Ga je weg!' riep hij. 'Vort beest! Naar je baas! Ga weg!'
De hond krabbelde overeind, keek teleurgesteld naar Tom Poes en sloop toen heen, met de staart tussen de benen.
'Oef!' zei heer Bommel, piepend en hijgend zijn ademtekort aanvullend. 'Dat is precies wat ik wilde doen! 'Vort Beest!' wilde ik roepen... maar ik kon niet genoeg adem krijgen als je begrijpt wat ik bedoel. Ik was... eh... wat... Tom Poes! Help! Tom Poes!...'
Heer Bommel was, terwijl hij sprak, langzaam omhoog getild en kwam nu plotseling tot de ontdekking, dat hij boven op een reuzenworm zat...

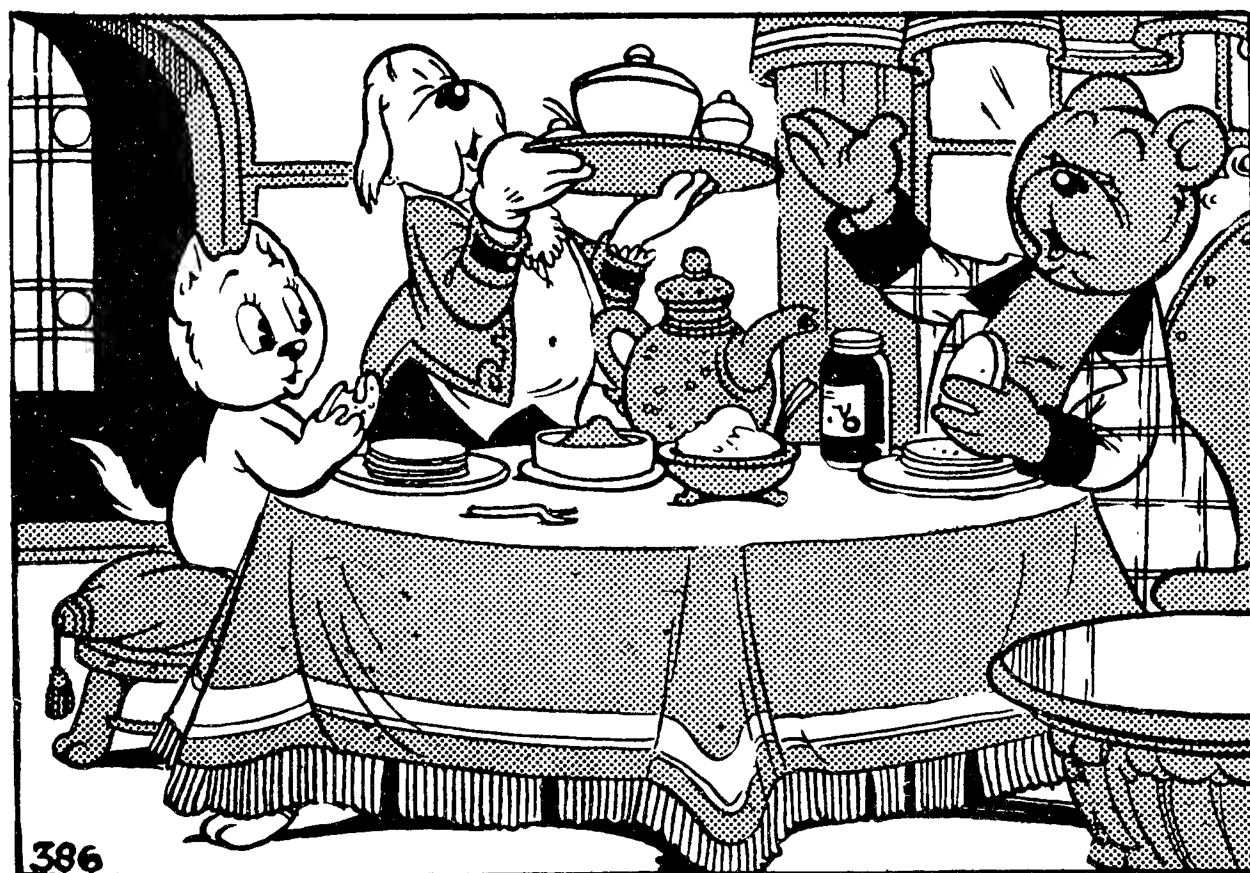

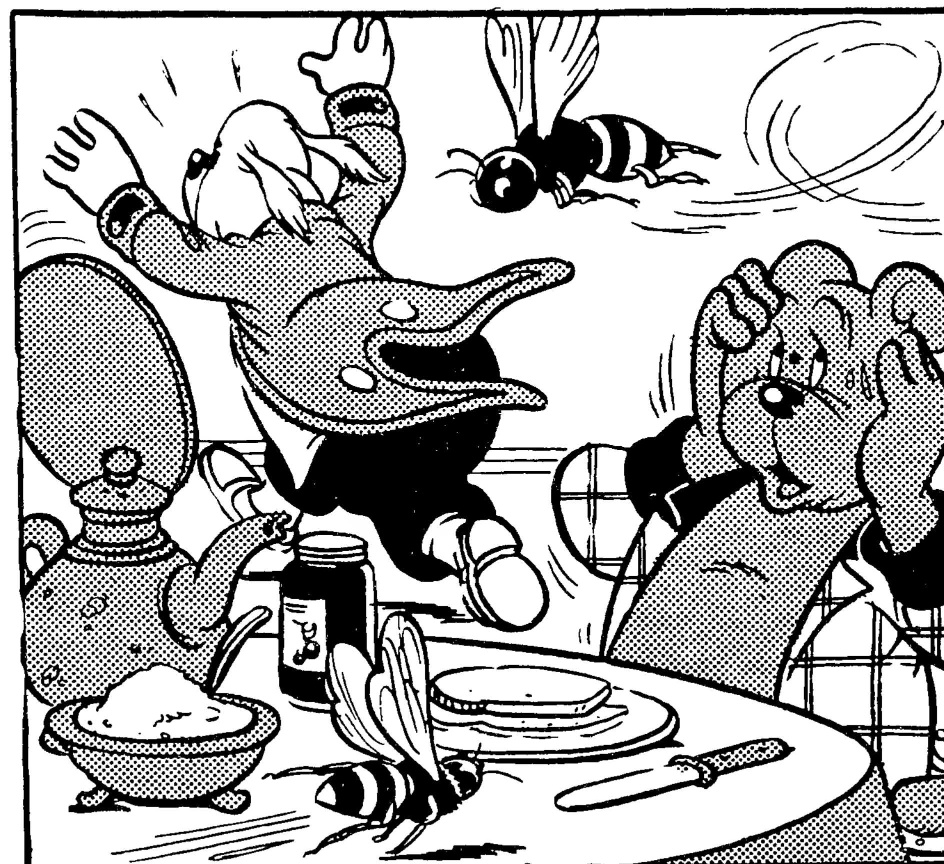

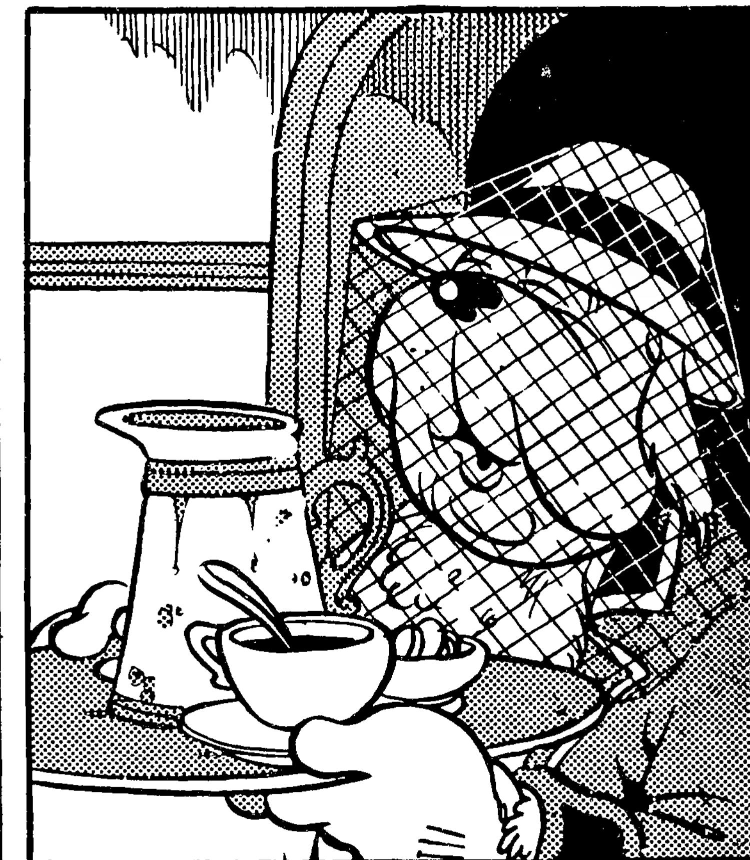

Heer Ollie sprong van de worm af op de grond en begon weer te rennen. Maar Tom Poes haalde hem in en hield hem tegen.
'U hoeft niet bang te zijn!' zei hij. 'Het is maar een worm!'
'Bang. Ik!' riep heer Ollie. 'Je moest beter weten, jonge vriend! Een Bommel is nooit bang! Ik... eh... ik ben alleen maar uitgeput door gebrek aan nachtrust! Ik wil snel naar huis om te gaan slapen. Dit gedoe, met muizen en wormen is niets voor een heer van mijn stand, zeg nu zelf!
Zó heeft mijn vader me niet opgevoed! Ik ben niet gewend om midden in de nacht voort te jakkeren met opgeschoten honden en rond te sollen met glibberige pieren. Dat moest je weten! Maar mijn geduld is ten einde! Vandaag nog ga ik naar Sickbock en zal als heer tegenover man met hem praten! Bah!'

'Heel goed!' zei Tom Poes. 'We moeten die Sickbock-uitvinding onschadelijk maken! Maar dat zal niet gemakkelijk zijn! We moeten een list bedenken, heer Ollie!'
Zo pratende waren ze opnieuw bij Bommelstein aangekomen en ook de weggegooide zak Grootgroeiers kwam weer in zicht.
'Kijk eens!' riep Tom Poes geschrokken.
'Ik kijk!' zei heer Ollie gejacht. 'Wat is er te zien?'
'Bijen!' zei Tom Poes.
'Bah!' merkte heer Bommel op. 'Moet je me daarvoor zo laten schrikken! Die nijvere diertjes ken ik!'
'Ja maar ze zitten op die zak!' zei Tom Poes. 'Ze eten van de groeikorrels! Dat wordt een ramp, heer Ollie!'

Tom Poes en heer Ollie keken verder niet naar de zak met groeikorrels om. Ze hadden allebei een erge slaap en zoals heer Bommel zei: ''s Morgens is het lang zo erg niet als het 's nachts lijkt, als je begrijpt, wat ik bedoel!'

Ze gingen dus slapen en na een paar uren zaten ze tamelijk opgeknapt achter het ontbijt, dat Joost opdiende.

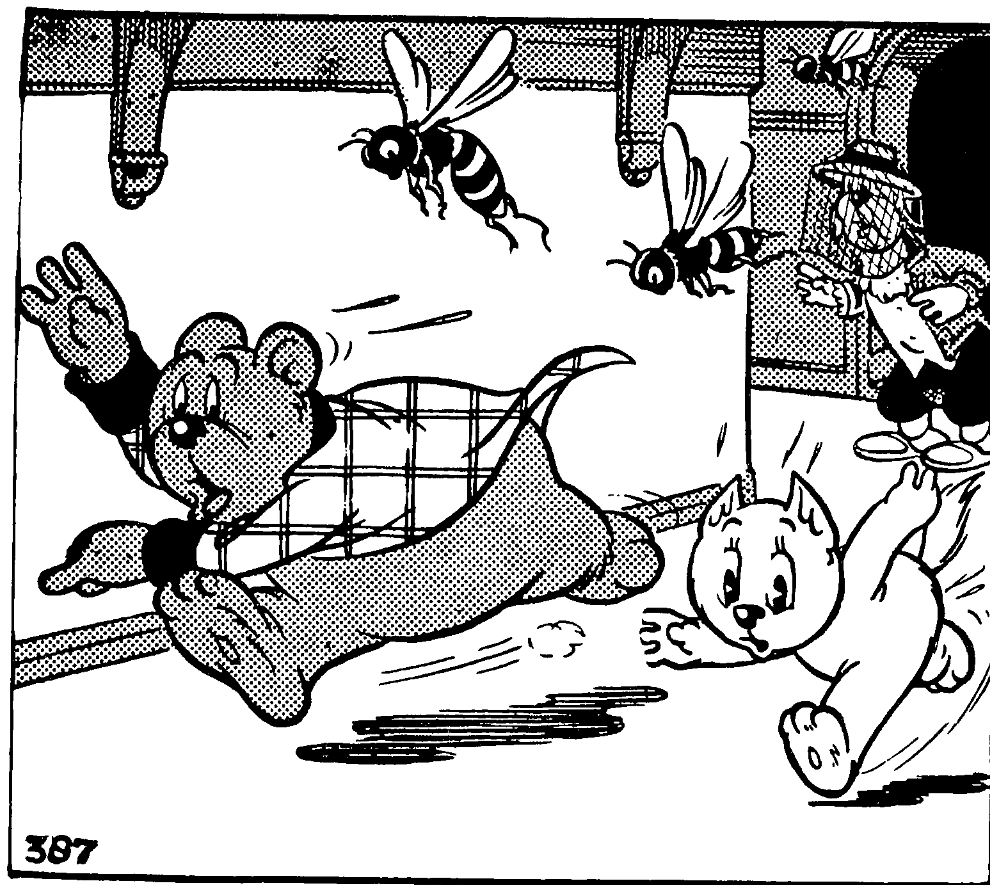
'Ik heb erg raar gedroomd vannacht!' zei heer Ollie. 'Ik droomde, dat er een hond – als – een olifant achter me aan zat en dat er toen een stel wormen uit de grond schoot, dat mij wilde verslinden – wormen als slangen, jonge vriend! En toen waren er een paar bijen, die ook groter wilden worden! Haha! Wat een onzin niet? Jij zei, dat het Grootgroeiers waren! Wat een naam! Grootgroeiers! Hoe komt een heer aan zo'n droom? Haha... Hum! Ik hoor iets! Er is een... hm vliegmachine in deze kamer!'

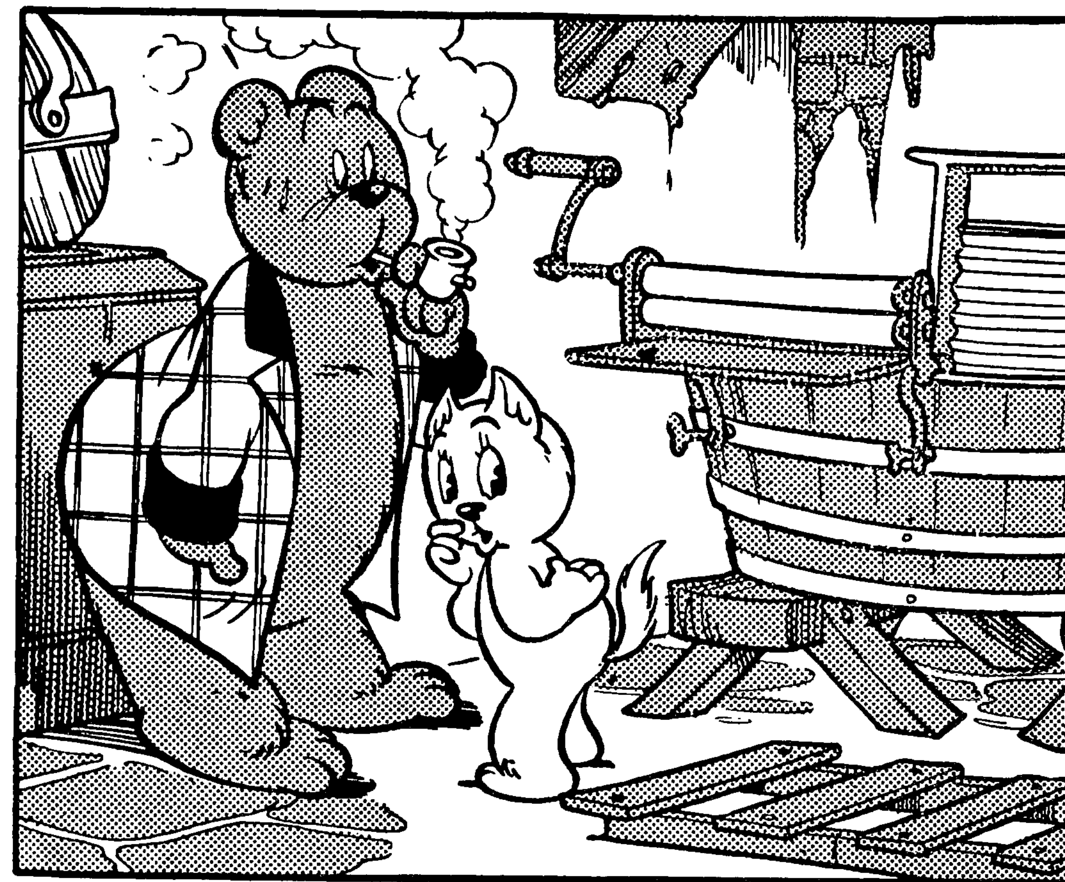
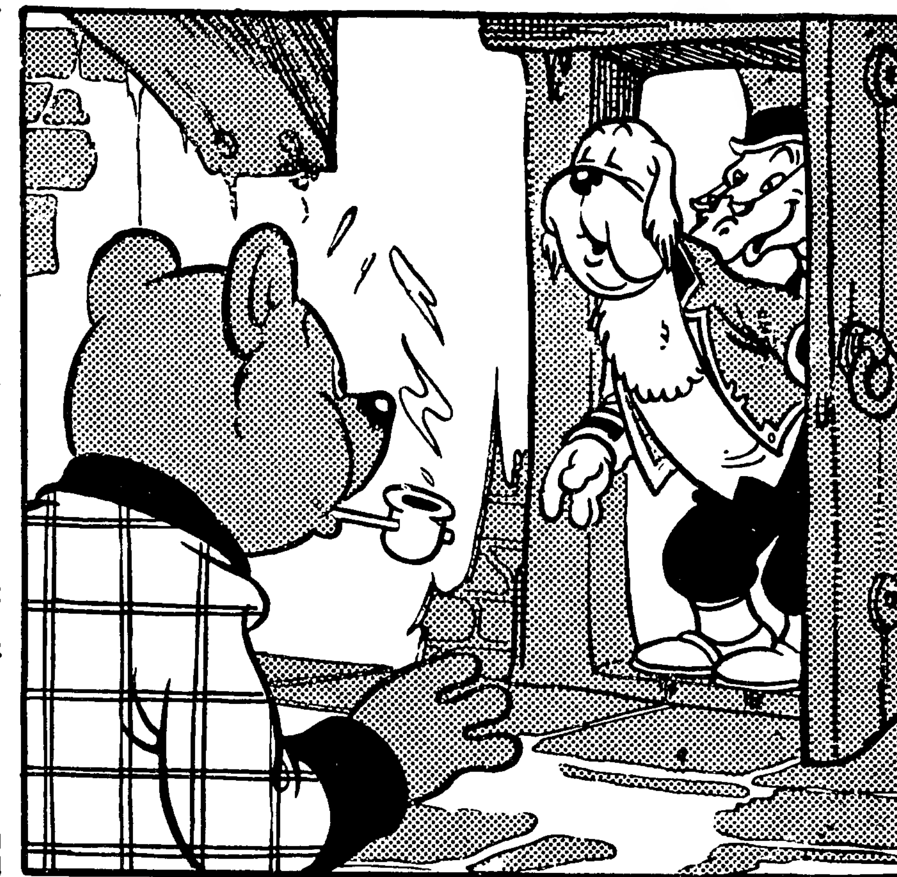
'Het is een wesp!' zei Tom Poes. 'Wat u daar vertelde was geen droom, heer Ollie, het was ècht!'

Inderdaad kwamen er door de open ramen een paar wespen binnen die zo groot waren als kraaien. Ze zoemden, dat de ruiten rinkelden en zelfs Joost kreeg de schrik te pakken.

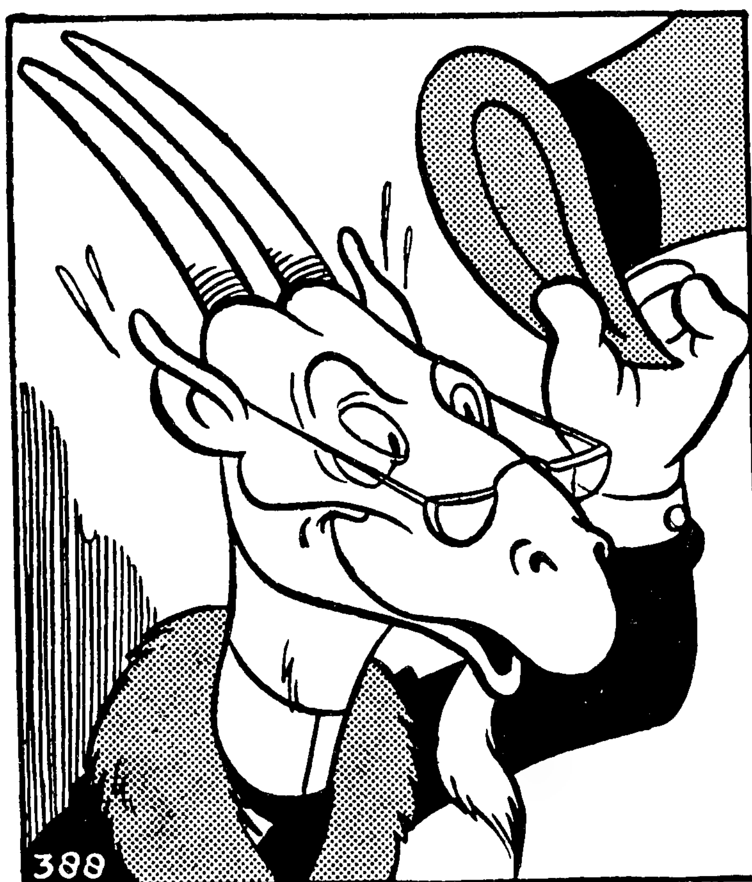
'Excuseer!' mompelde hij, wegvluchtend. Maar even later trad hij al weer binnen om koffie op te dienen.

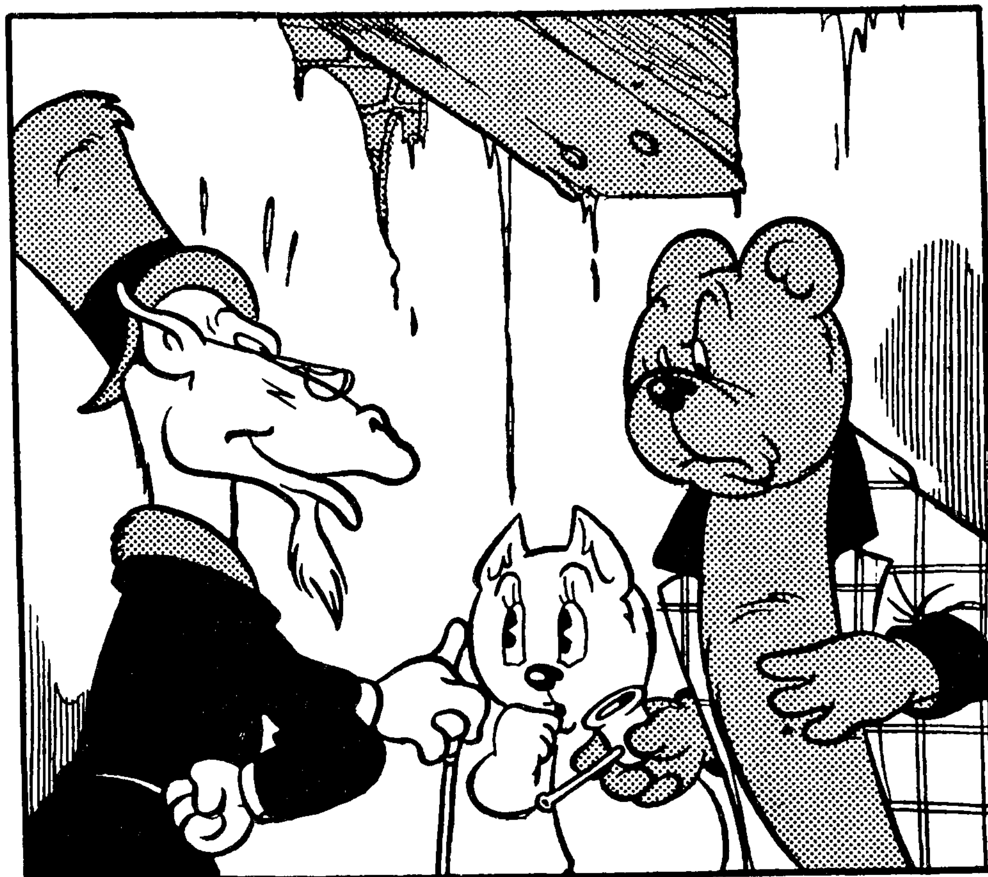
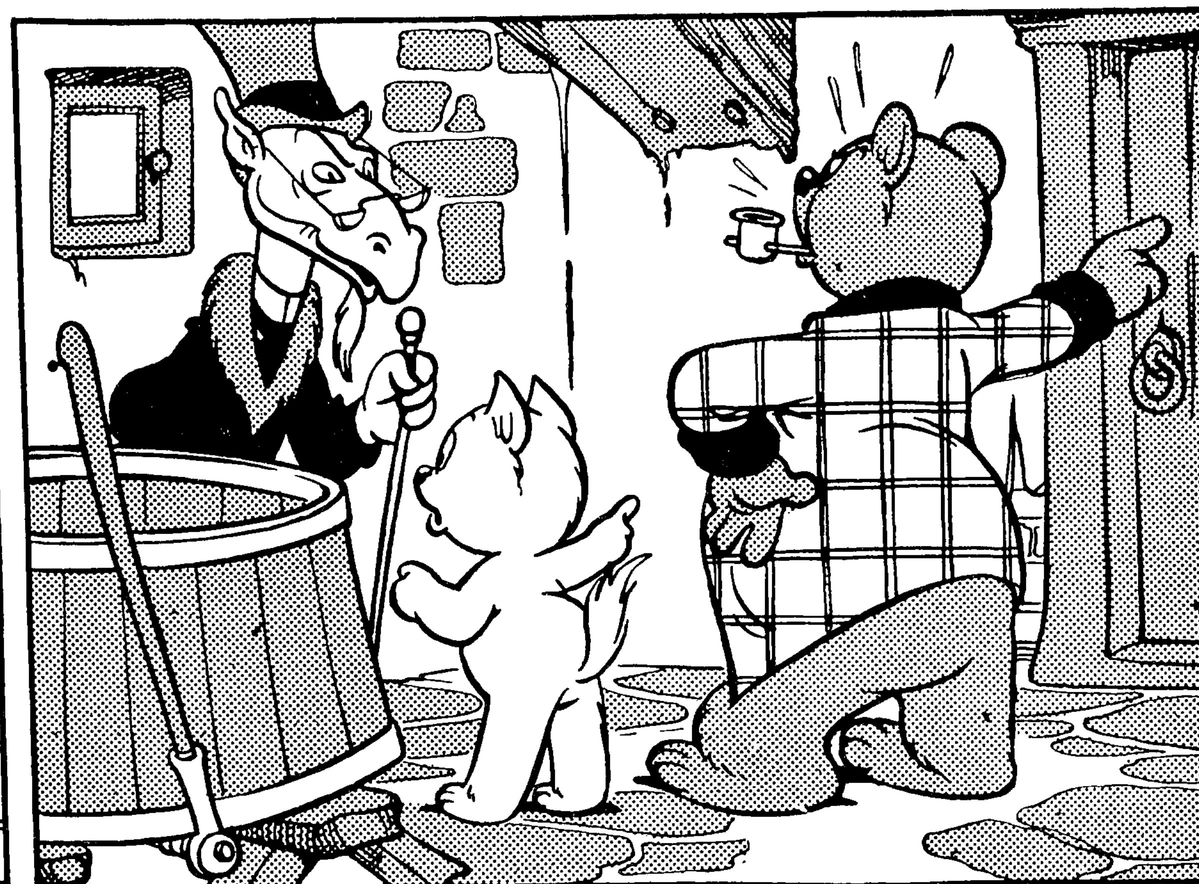
'Sta mij toe deze hoed – met vitrage in uw bijzijn te dragen, heer Olivier!' sprak hij. 'Deze insecten beletten mij mijn plichten behoorlijk waar te nemen!'

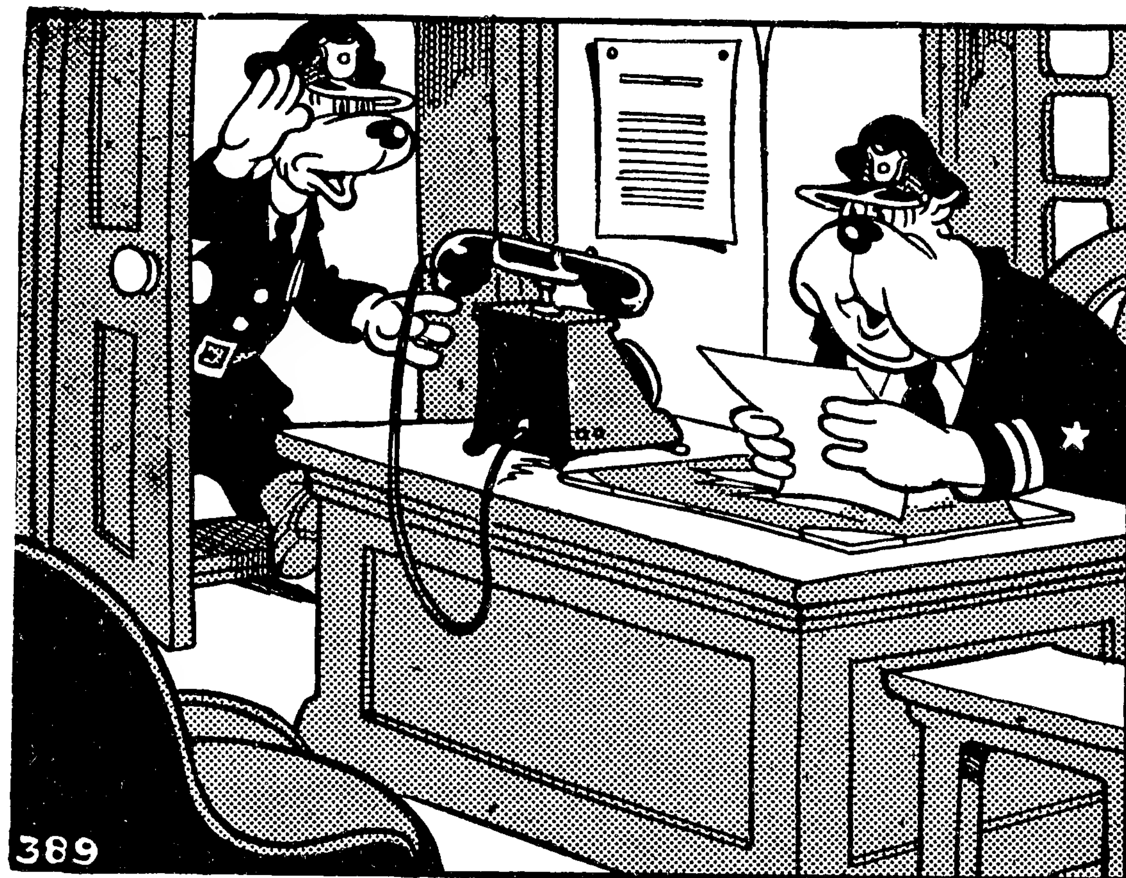

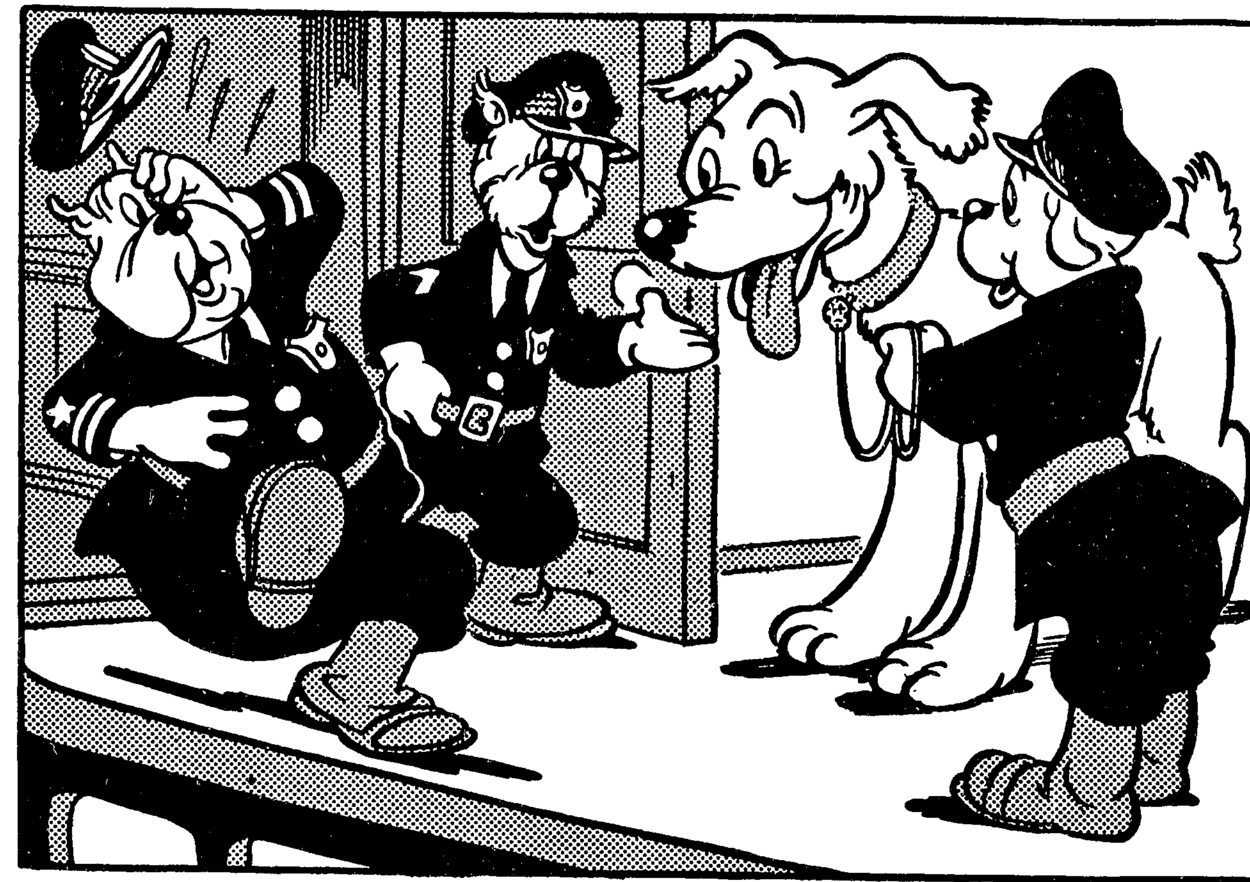
Joost kreeg niet de tijd om de koffie netjes op te dienen, zoals hij dat gewend was. Heer Bommel was met een schorre kreet overeind gerezen en holde de gang in, terwijl Tom Poes hem volgde. Want, hoewel Tom Poes niet zo gauw op de loop gaat is een wesp niet iemand, die men verwaarlozen kan. Wespen zijn onaangename, grove dieren die er aardigheid in hebben iemand een steek te geven. Hij was dan ook blij, dat hij achter heer Ollie aan in het washok gesprongen was en de deur achter zich dicht kon doen.
'Wat een toestanden!' klaagde heer Ollie. 'Wat een verschrikkelijke uitvinding! Grootgroeiers! Ik weet zeker, dat ik hier een kwaal van zal krijgen! Het schokt mijn zenuwen, als je begrijpt wat ik bedoel! Een heer van mijn stand kan niet hele dagen vluchten voor allerlei opgeschoten insecten – zeg nu zelf! Het is maar goed, dat mijn vader dit niet meer mee hoeft te maken! Ollie, jongen, zei hij altijd...'
Op dat moment werd er op de deur geklopt (zodat de waardevolle opmerking van de oude Bommel, helaas, verloren ging) en Joost opende de deur van het washok.
'Excuseer, heer Olivier!' zei hij. 'Hier is iemand om u te spreken! Het is dringend, zegt hij. En met uw verlof heb ik de wespen de deur gewezen!' 'Aha!' klonk een bekende stem achter de rug van de brave bediende. 'Heer Olivier is bezig de was te doen! Treed terzijde, knecht! Ik wens binnen te schrijden!'
En professor Sickbock stapte het washok in.

'Hoe vaart ge?' vroeg professor Sickbock, de hoed lichtend. 'Laat u door mij niet storen! Ik wil u niet weerhouden uw lijfgoederen te wassen!'
'Ik was mijn lijfgoederen niet!' riep heer Ollie boos.
'O neen?' vroeg de geleerde. 'Wel nu ge het zegt kan men het u aanzien! Het geel van uw jas is wat groenachtig!'
'Ik láát ze wassen!' riep heer Bommel woedend. 'Ik kom nooit in dit hok! Ik ben er in gelopen, omdat...'
'Nu?' drong de professor aan. 'Omdat?'
'Omdat er een paar wespen achter me aan zaten,' eindigde heer Ollie mat. 'Wespen als... als walvissen!'
'Juist!' zei de geleerde. 'Dáár wilde ik u hebben! Grote wespen, nietwaar? En grote muizen en grote wormen als ik het wèl heb? Welaan, ge zult u gewis mijn uiteenzetting over de Grootgroeiers herinneren! Ge kunt van deze plagen bevrijd raken, wanneer ge mij slechts enig geld ter beschikking stelt om mijn uitvinding te volmaken!'
'Je bent een schurk!' riep Tom Poes. 'Je maakt alleen maar ellende met die uitvinding! Ze moesten je in de gevangenis zetten!'
'Juist!' zei heer Ollie. 'In de gevangenis! Nèt wat ik wilde zeggen, jonge vriend! Een schurk! Eh... maar hoeveel geld zou je moeten hebben?'
'Er uit!' riep Tom Poes. 'De deur uit!'
'Juist!' zei heer Bommel zwakjes. 'De deur uit!'

Laten we, om het verhaal niet te eentonig te maken, een ogenblik Tom Poes en heer Bommel met hun zorgen alleen laten en eens kijken, hoe het in Rommeldam ging. Want ook daar waren zorgen, let maar eens op.

Commissaris Bulle Bas zat achter zijn bureau een nieuwe prijsopdrijvingsverordening te bestuderen, toen brigadier Snuf saluerend binnentrad.

'Wel, Snuf?' vroeg de commissaris kort.

'De agent Stapjes heeft een hond gevangen!' rapporteerde Snuf.

'Een hond gevangen?' brieste Bulle Bas. 'Wat zou dat? Heeft die vent niets anders te doen? Wat heb ik daar mee te maken? Huh? Huh! Waarom kom je... Hoe haalt die kerel het in zijn hoofd?

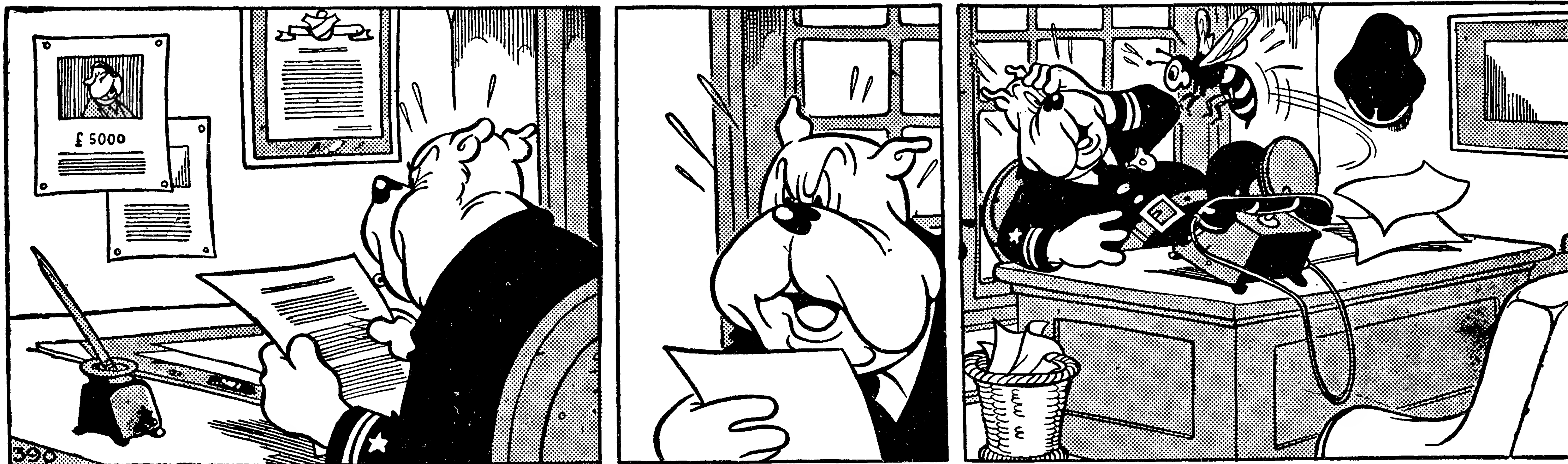
'Het is geen gewone hond!' zei Snuf haastig. 'Het dier verstoorde de orde! Veroorzaakte een verkeersstremming!'

'Goed, goed!' zei de commissaris. 'Sluit het beestje in een van de hokken op de binnenplaats en laat me met rust! Hoe kan ik zo werken! Hoe kan ik werken als iedereen me komt vertellen, wat hij gevangen heeft? Huh?'

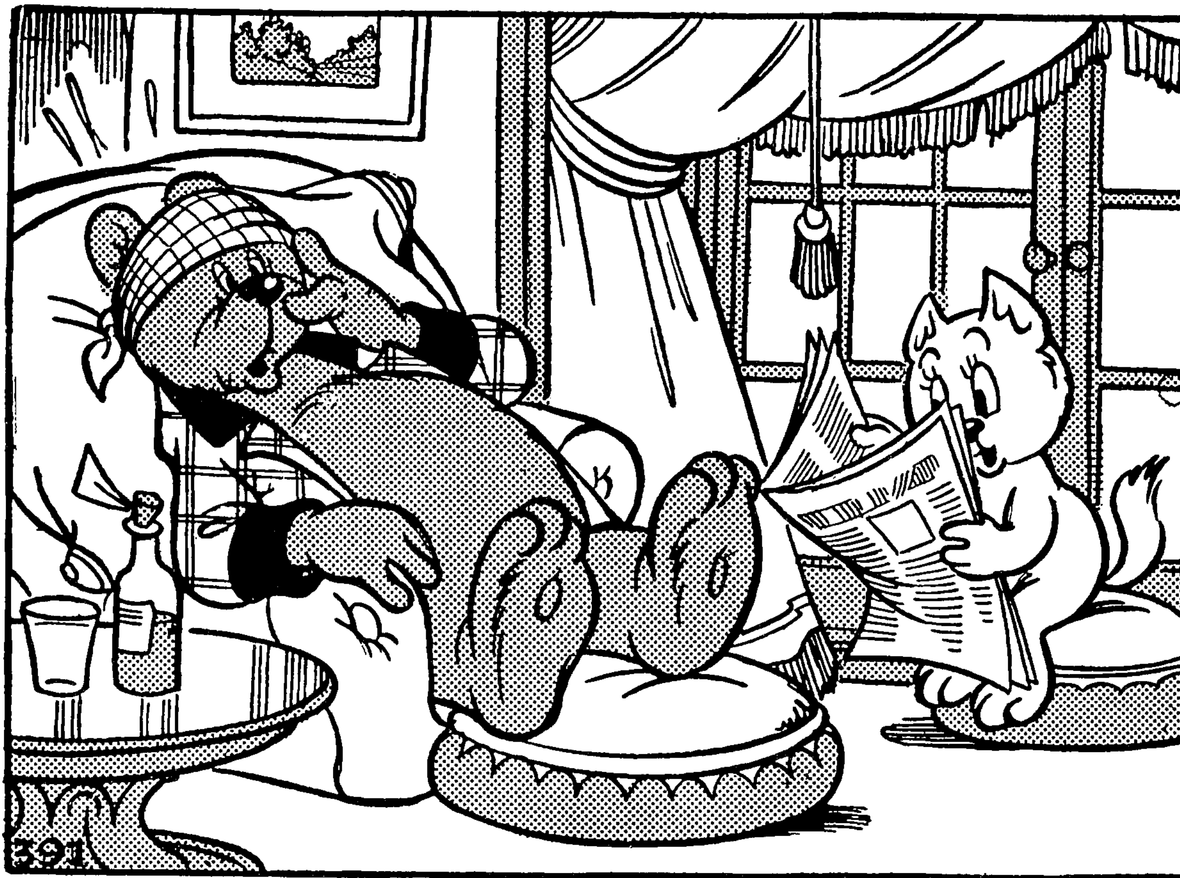
'De agent Stapjes staat hier voor de deur!' zei Snuf. 'Wilt u niet even komen, commissaris?'

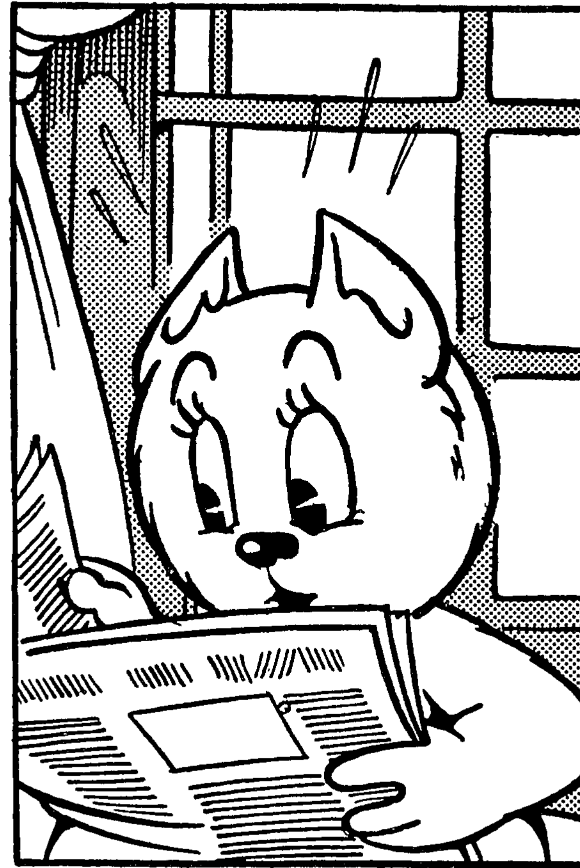
Bulle Bas mompelde iets onprettigs, sprong uit zijn stoel en bonkte met daverende stappen naar de gang. Daar stond een agent met een hond aan een touw...

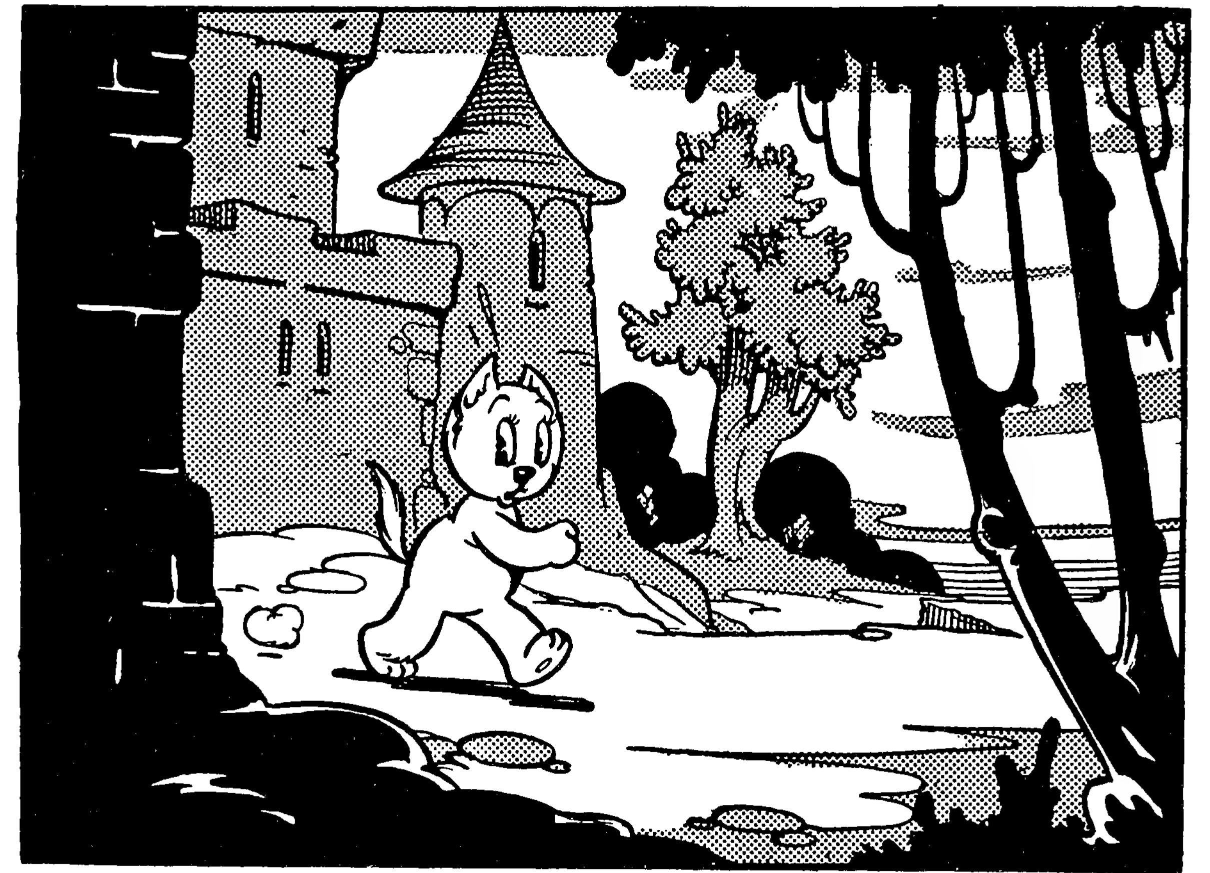
Maar het was geen gewone hond... het was een hond als een paard! Het was een echte Grootgroei hond (om het zo maar eens uit te drukken).

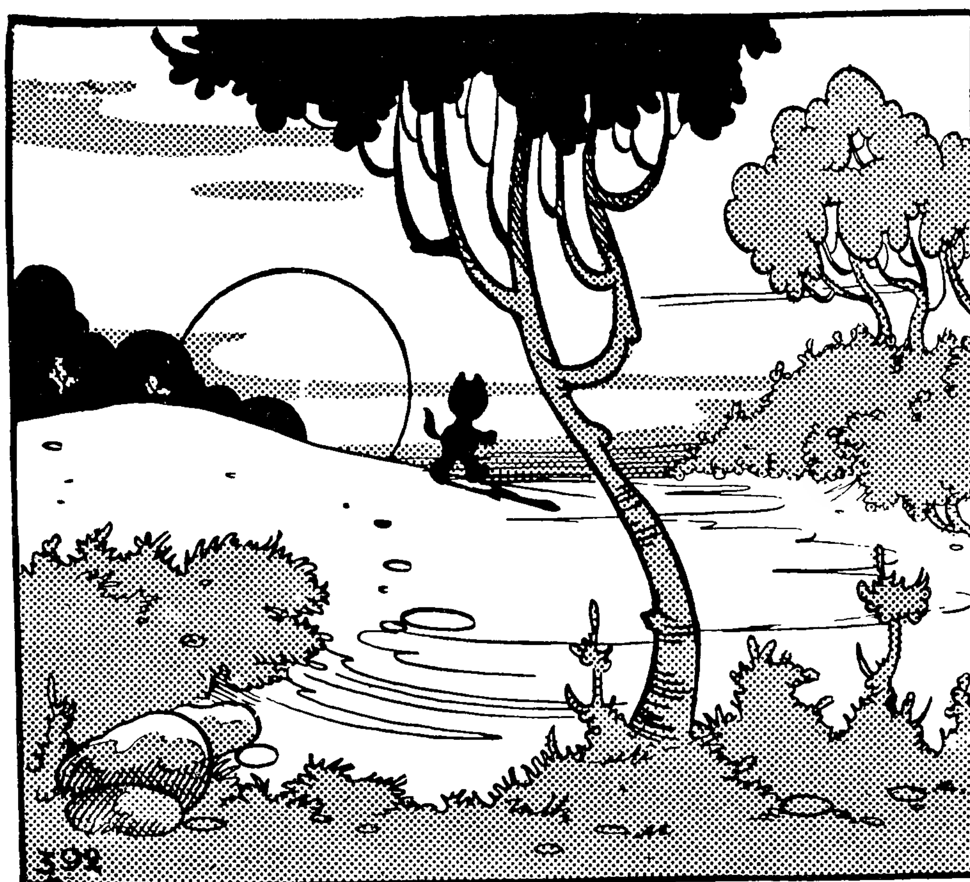

Commissaris Bulle Bas mompelde iets over de dierenbescherming en het opsluiten van honden, gooide toen haastig de deur dicht en ging weer achter zijn bureau zitten.
'Een hond als een olifant!' mompelde hij verbluft. 'Hoe is het mogelijk? Er moest een wet gemaakt worden, die zoiets strafbaar maakt!' Toen schoof hij het probleem van zich af en opende een brief, die juist was binnengebracht.
'Waarde commissaris,' las hij. 'Door een aardige uitvinding op het gebied der Gemma-genen ben ik in staat de cel-splitsing dusdanig op te voeren, dat de afmetingen van levende wezens tot in het onbegrensde kunnen worden vergroot. Ik heb echter geld nodig. Kunt u mij hierin helpen? Wanneer dit u niet mogelijk is, vrees ik, dat er onaangename dingen zullen gebeuren. In afwachting van uw berichten, verblijf ik inmiddels met de meeste hoogachting, prof. dr. J. Sickbock, Vliegweg 1.'
'Die vent is gek!' zei de commissaris, kortweg de brief in de prullenmand gooiend. 'Gemma-dinges! Wie heeft daar ooit van gehoord? Huh? Hm!'
Op dat moment klonk er een luid en oorverscheurend gezoem en toen de dappere politieman verschrikt opkeek, zag hij een enorme wesp door het raam naar binnen komen.
'Heb ik ooit!' riep de commissaris opspringend.
'Waar is Snuf? Snuf! Snuf! Hier is eh... Gemma!!'

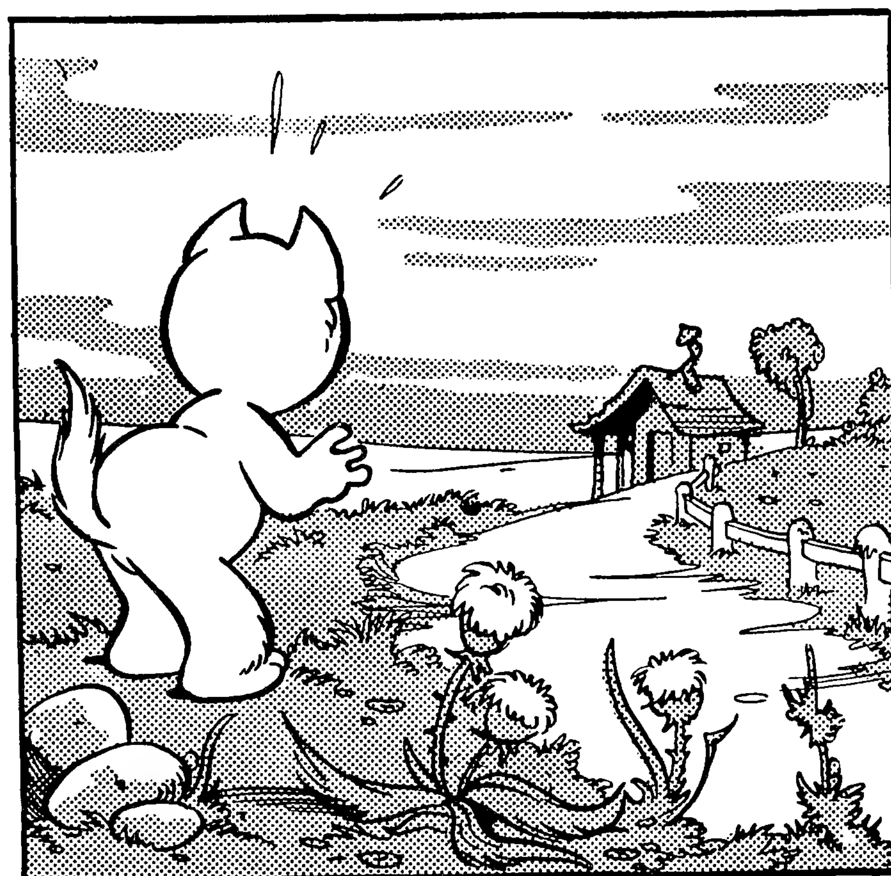

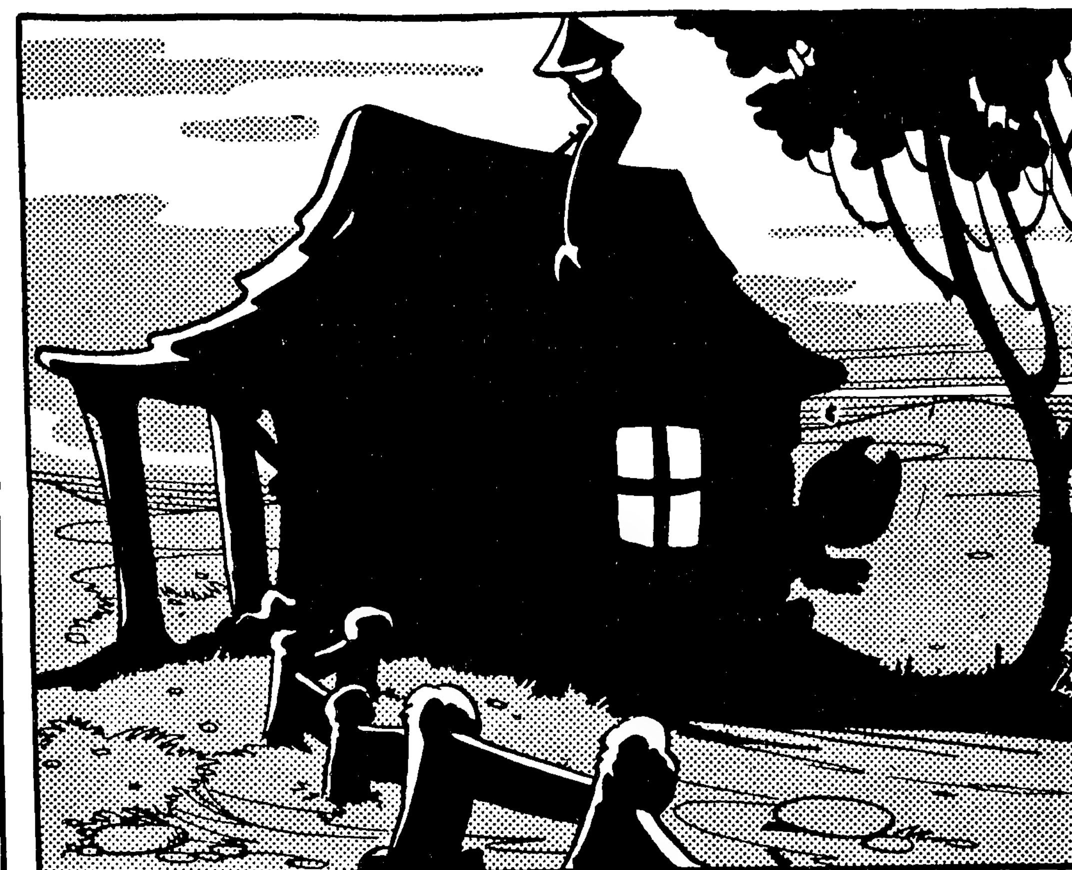

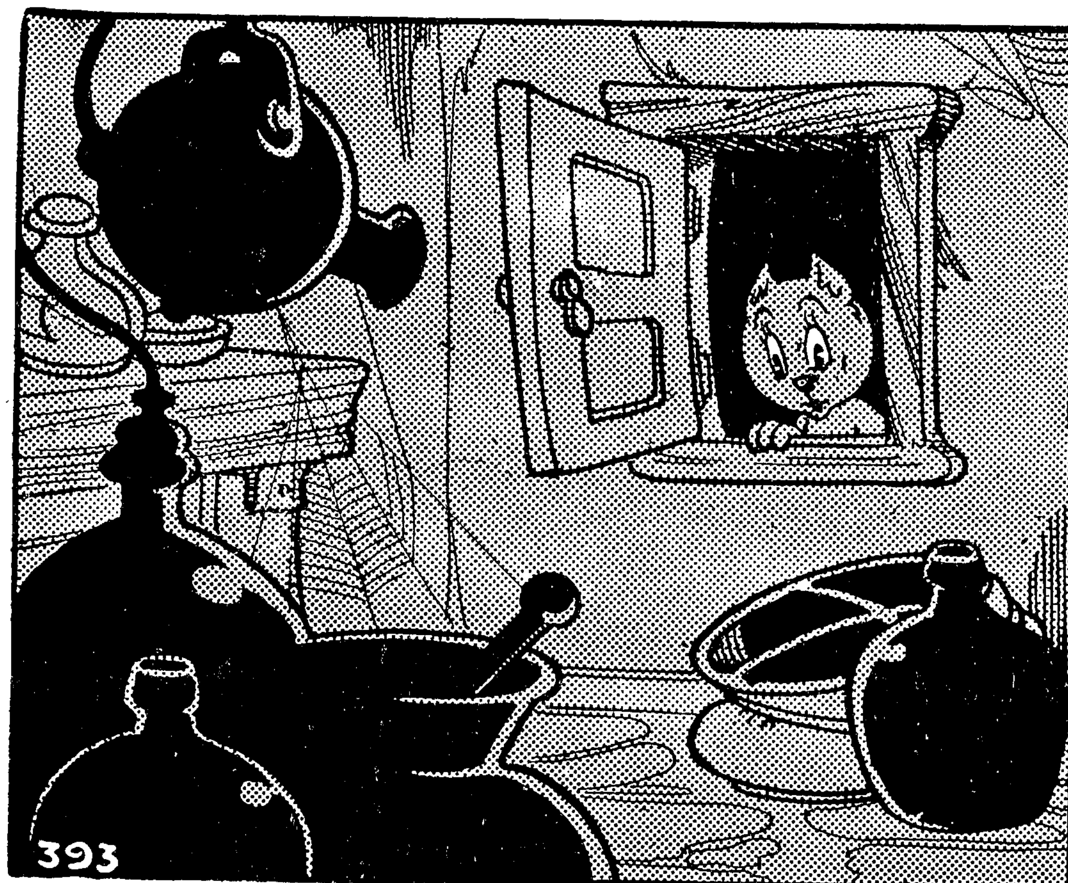
Intussen zaten heer Bommel en Tom Poes in een kamer van slot Bommelstein Heer Ollie had een doek om zijn hoofd gebonden (want hij had een zware hoofdpijn) en hing lusteloos in zijn stoel, terwijl Tom Poes de krant las.
'Wespen!' zeurde heer Bommel. 'Muizen en wormen en honden! Waar is het einde? Straks gaat alles groeien en wat zal er dan met een heer als ik... gebeuren? Lieden van mijn stand groeien niet door grootgroeiers, wij blijven zoals wij zijn, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik voel me niet gauw weerloos, dat weet je, Tom Poes, maar dit geval is te veel! Hiertegen voel ik me niet opgewassen – het groeit me boven het hoofd!'
'Hum!' zei Tom Poes, die al die tijd had zitten lezen.
'Luister eens, heer Bommel, er staat een vreemd artikeltje in de krant!
'Onze fraaie gemeente Rommeldam wordt door een ongekende plaag geteisterd. Gistermiddag ontmoetten enige rustige voorbijgangers een hond van enkele meters hoogte, terwijl een onzer meest bekende ingezetenen, de heer commissaris B. alhier, verontrust werd door een wesp van dertig centimeter in doorsnede. (Deze schatting is van de heer B., doch werd later bevestigd door brigadier S., die er in slaagde het insect bewusteloos te maken en voor te geleiden.) Op de Wandelweg troffen voorbijgangers een worm aan van 3.75 m lengte, die zich in Z.W. richting voortspoedde. Hoewel het niet waarschijnlijk is, dat hier direct aan communisten moet worden gedacht, hebben de autoriteiten de zaak in handen.'
'Ik ga er op uit!' zei Tom Poes. 'Er moet ten slotte iets gedaan worden!'

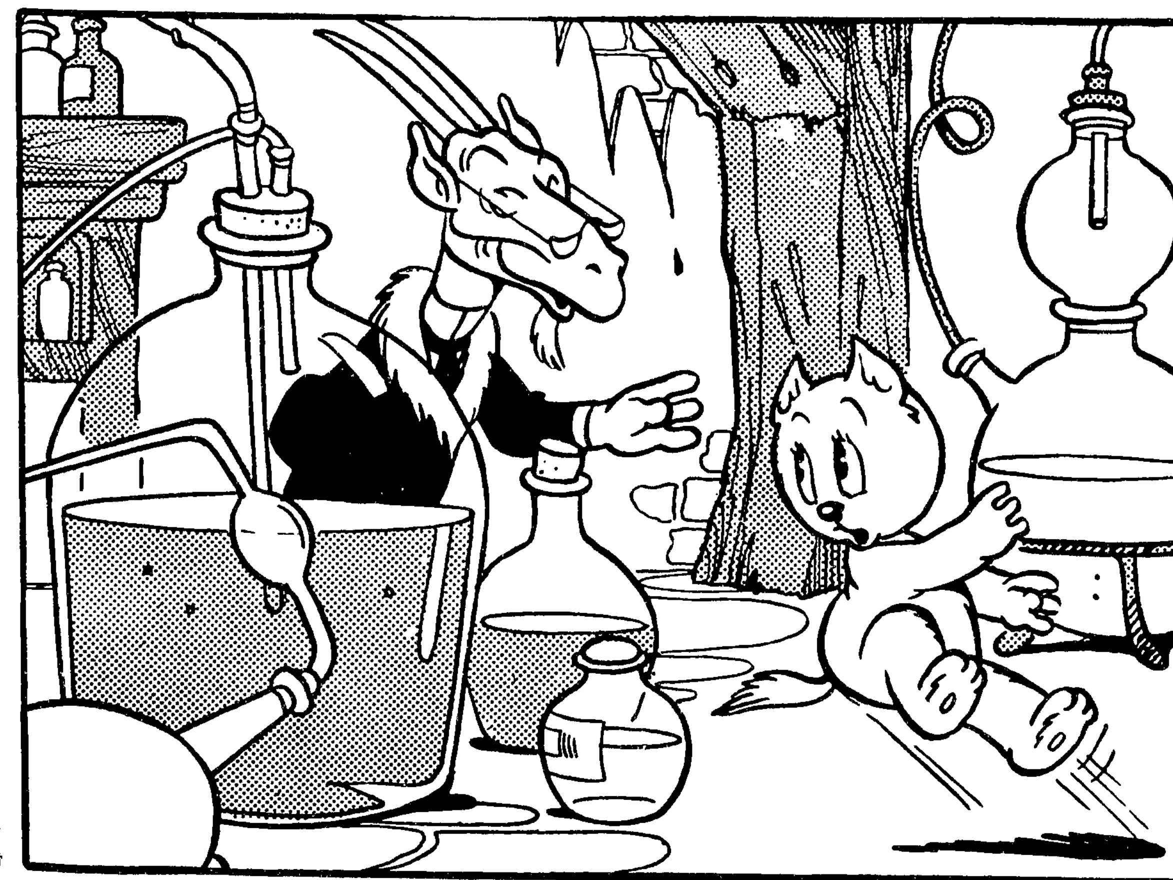

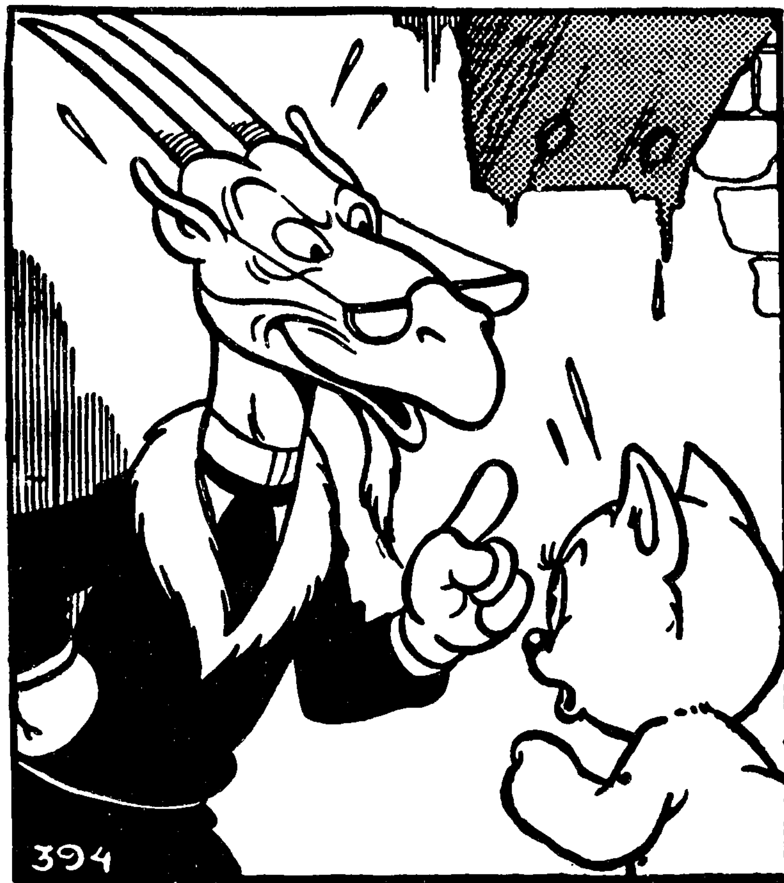
'Het wordt tijd, dat ik er weer eens op uit ga!' mompelde Tom Poes, terwijl hij bij het vallen van de avond over de heide liep.
'Avonturen zijn goed en wel, wanneer men ze zèlf opzoekt, maar avonturen die vanzelf komen, zijn zelden goed! En bovendien gaat er niets boven een list, die men zelf verzint... Niet, dat ik al een list verzonnen heb, maar komt tijd, komt raad! Ik ga eens een bezoek aan professor Sickbock brengen!'
Nu, dat was deze keer niet moeilijk. De geleerde was immers zo brutaal geweest, om zijn adres achter te laten – een onbegrijpelijke onvoorzichtigheid van de geslepen deugniet.
Tom Poes kreeg dan ook na een uurtje de optrek van Sickbock al in het oog. Het wankele gebouwtje lag eenzaam en verlaten op de grote heide en zag er onbewoond uit. Daardoor liet Tom Poes zich echter niet misleiden. Hij wist, dat de professor er een handje van had om overal te zijn, waar het leek alsof hij er niet was en hij liep dan ook met de grootste voorzichtigheid de Vliegweg op.
Alles bleef echter stil. De krekels sjirpten, de bijen zoemden, de wind blies klaaglijk om het oude schoorsteentje en in een boom zong een late merel. Maar verder vertoonde zich geen levend wezen. Geen professor, geen grootgroeier, niets. Tom Poes stak voorzichtig zijn hoofd om een hoek en gluurde rond. Hij had het gevoel, dat er gevaar dreigde...

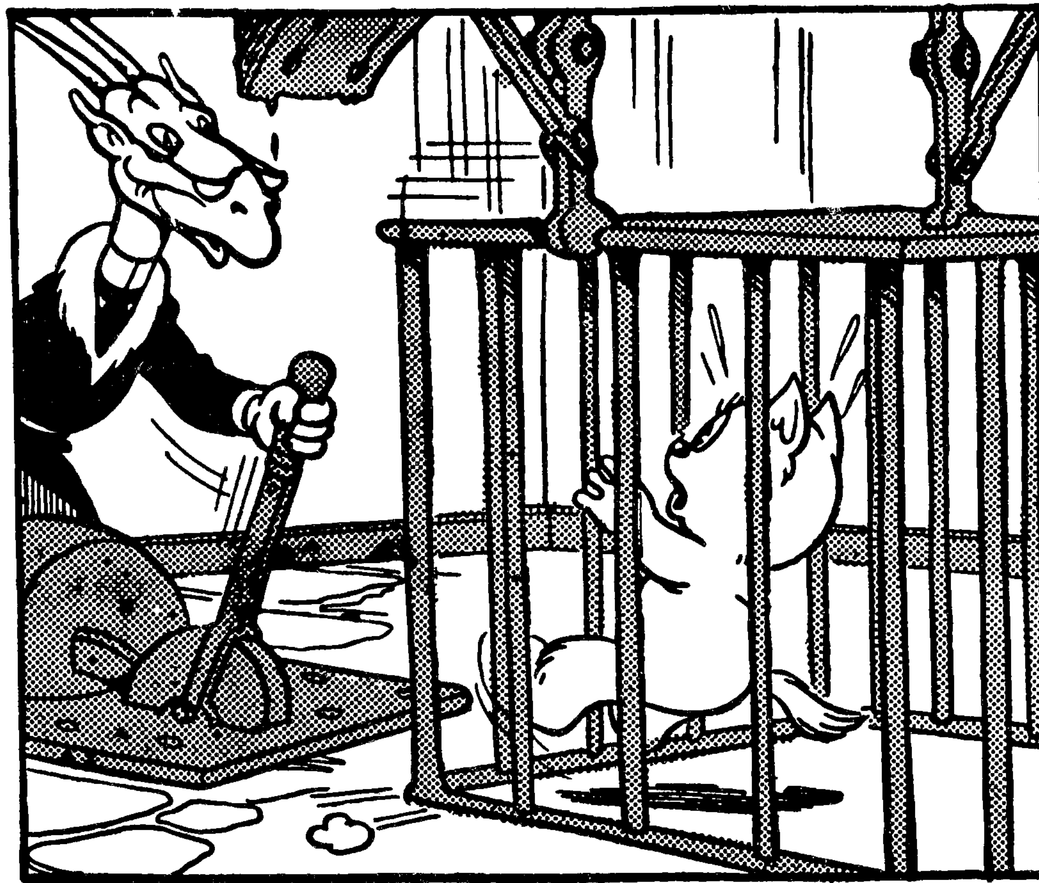
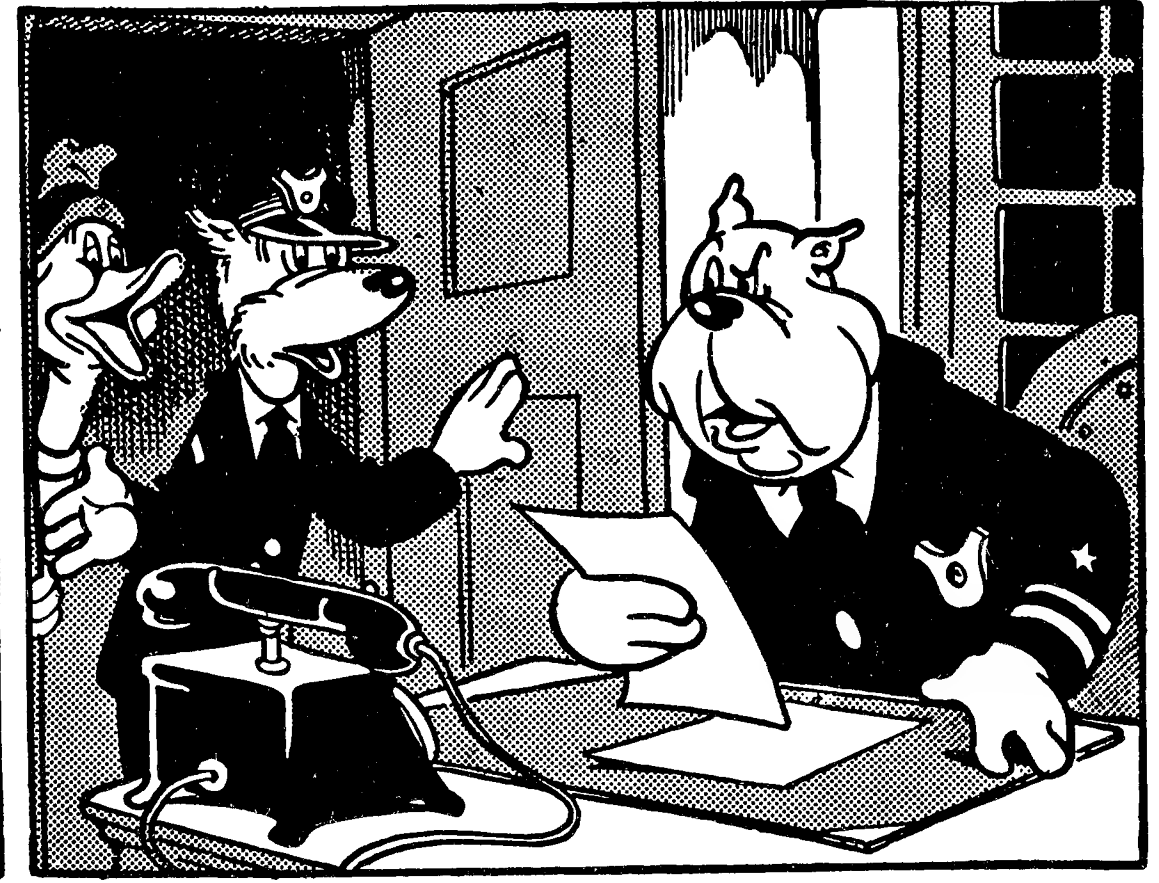

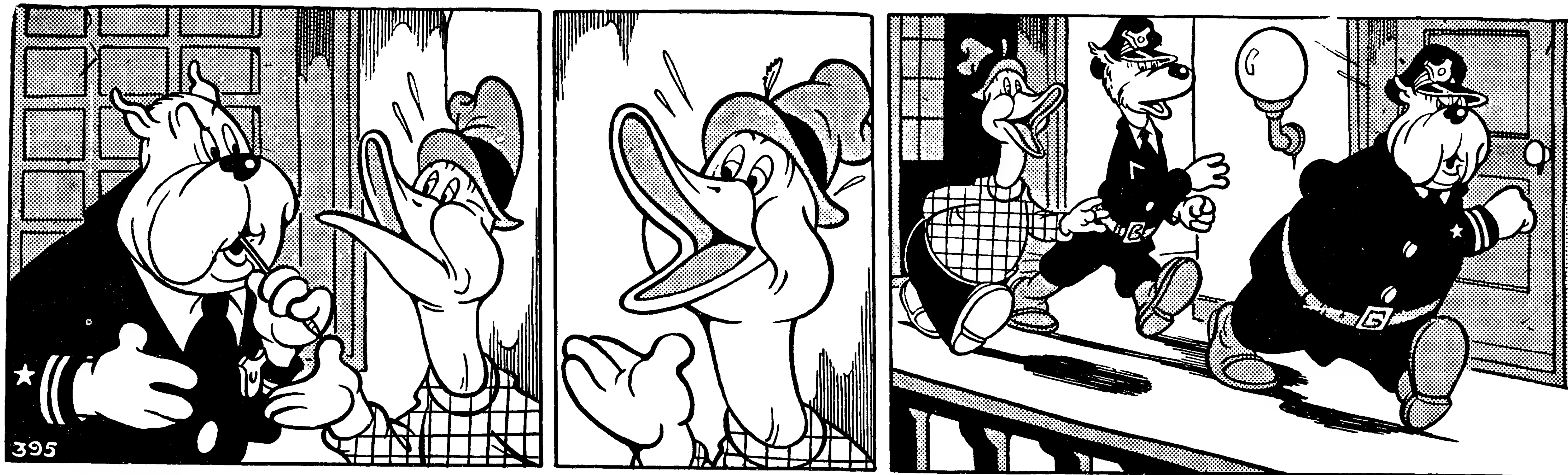

Al sluipende ontdekte Tom Poes ten slotte een open raam en daardoor keek hij omzichtig naar binnen. Het zal de trouwe lezer van deze ware geschiedenis niet verbazen, dat het slordige inwendige van de hut geheel gevuld was met vreemde toestellen en machines. Overal waar Sickbock aan het werk is, vindt men immers deze apparaten – het is nu eenmaal een typische eigenaardigheid van deze geleerde om zich te omringen met kolven, flessen en batterijen. Er zonder kan hij eenvoudig niet werken. Tom Poes liet zich dan ook niet uit het veld slaan.
'Dat kèn ik zo langzamerhand!' mompelde hij. 'Allemaal rommel! Maar het is hier leeg en donker, dat is de hoofdzaak. Ik ga naar binnen!'
Zo gezegd, zo gedaan. Hij hees zich op aan de vensterbank, sloeg een been naar binnen en liet zich geluidloos in de duistere ruimte zakken. Er gebeurde nog steeds niets en daardoor vond hij de moed een paar passen te doen. Het was maar goed, dat hij in het donker kon zien (ofschoon ook een poes niet véél ziet als er nergens licht is), anders zou hij vast gestruikeld zijn over de voorwerpen die over de vloer verspreid lagen. Zijn geluidloosheid hielp hem echter niet. Hij zal ongeveer midden in de kamer geweest zijn, toen plotseling het licht aanknipte en een krakende stem achter zijn rug begon te spreken.
'Laat ik u een lichtje geven, kleuter!' sprak de stem. 'Ge zult u anders nog bezeren!'
Het was (natuurlijk) Sickbock...

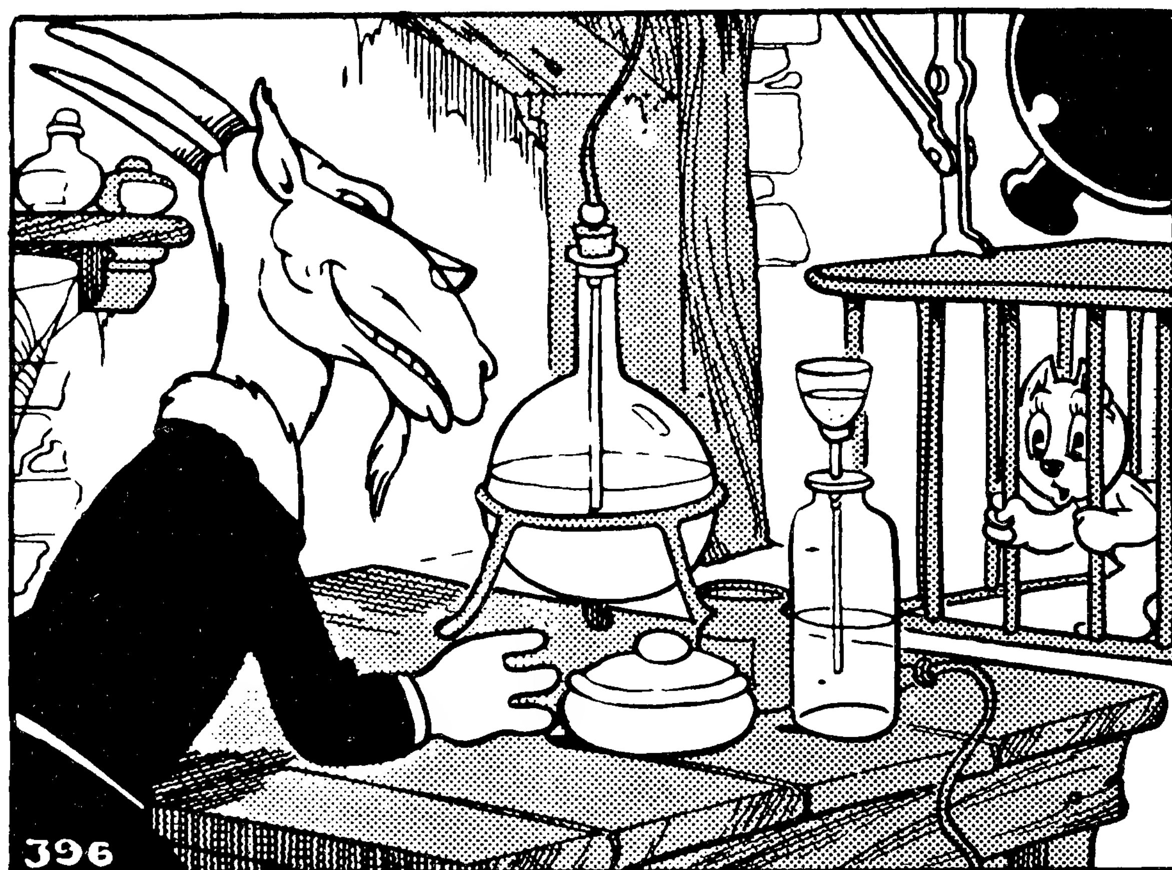

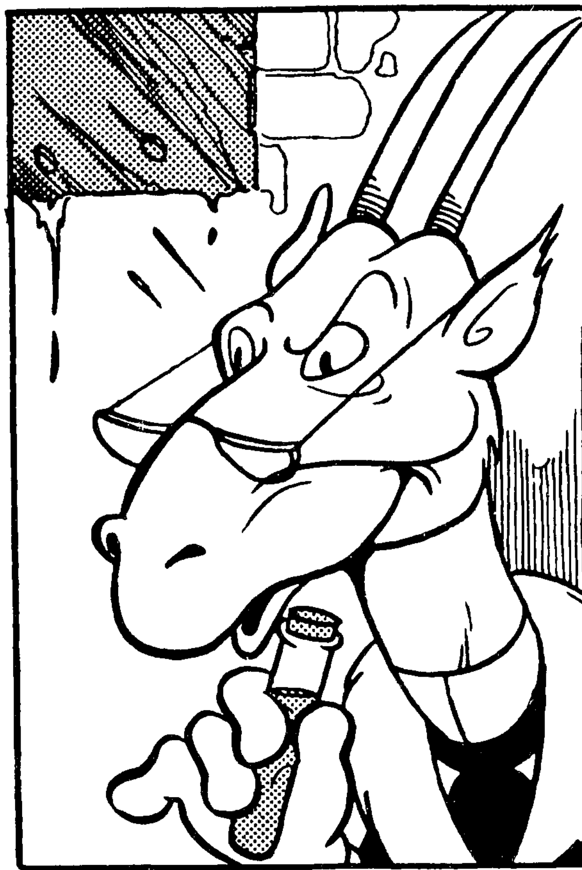
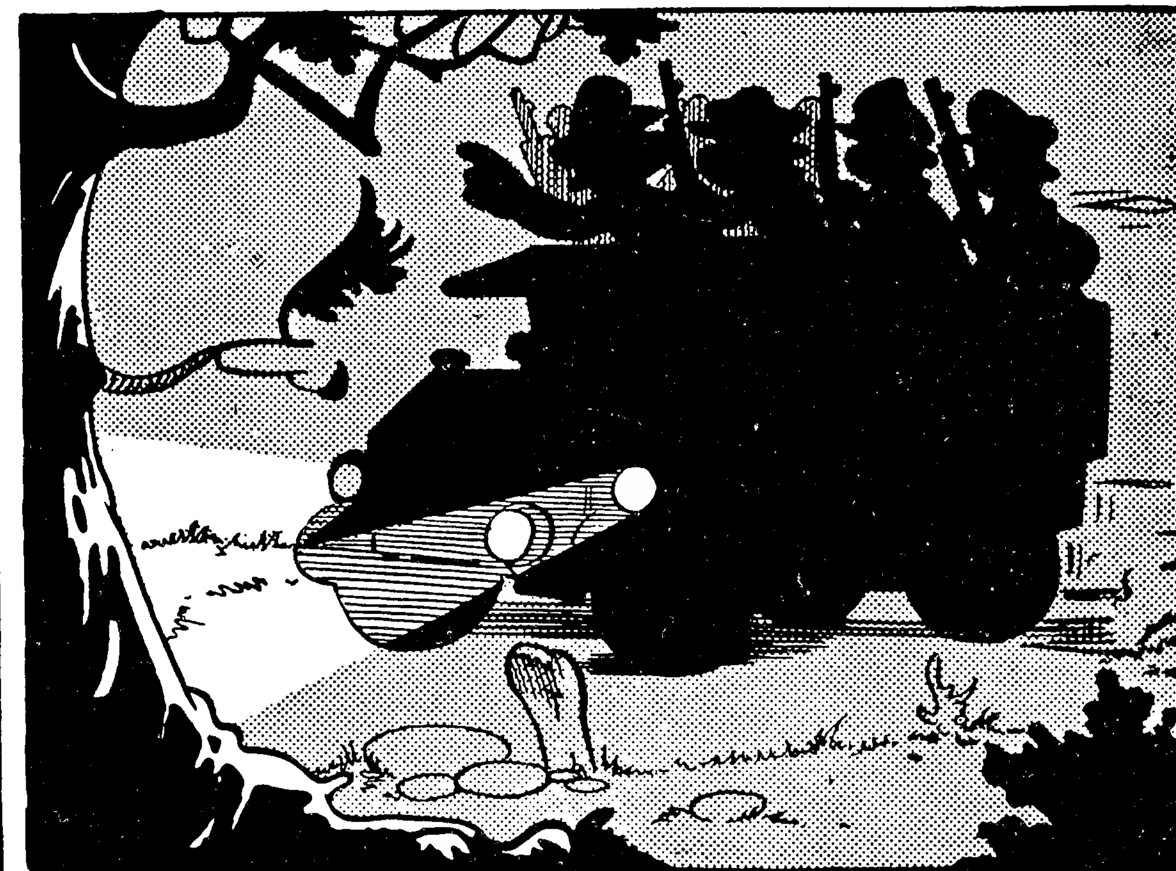

‘Het is aardig, dat ge mij komt opzoeken!’ sprak Sickbock met een kille glimlach. ‘Ge komt mij, gewis, het geld brengen van uw gezette vriend Bommel!’
‘Nee!’ zei Tom Poes. ‘Geld krijg je niet! Ik kom je uitvinding onschadelijk maken!’
‘Aha!’ zei de professor, ‘dat vreesde ik reeds! Immer doet ge de verkeerde dingen! Maar gelukkig ben ik uiterst voorzichtig. Ik neem geen risico’s!’ Zo pratend, haalde hij een hefboom over. In de nok van de hut ratelde iets en vóórdat Tom Poes iets had kunnen doen, zakte er een grote ijzeren kooi over hem heen.
‘Ziezo, dat is rustiger!’ vervolgde de geleerde. ‘Ik ken u, aardig manneke. Ge zijt soms een weinig onrustig en op uw gelaatstrekken meen ik een lichte verbittering waar te nemen. In deze stemming zijt ge tot domme dingen in staat! Nu kunnen wij echter verder gaan. Het zal u opvrolijken te vernemen, dat ik u voor een groot-groei experiment ga gebruiken. Bereid u dus voor op een intensivering van uw celsplitsing!’
Terwijl deze noodlottige gebeurtenis met Tom Poes plaats vond, was, ver daar vandaan, Bulle Bas nog laat aan het werk. Hierin werd hij echter gestoord door brigadier Snuf, die een late bezoeker aankondigde.
‘Ik heb het druk,’ snauwde de commissaris. ‘Ik wens niet gestoord te worden! Hm!’
‘Maar het is belangrijk!’ zei Snuf. ‘Erg belangrijk!’ zei de bezoeker, binnentredend. Het was Wammes Waggel.

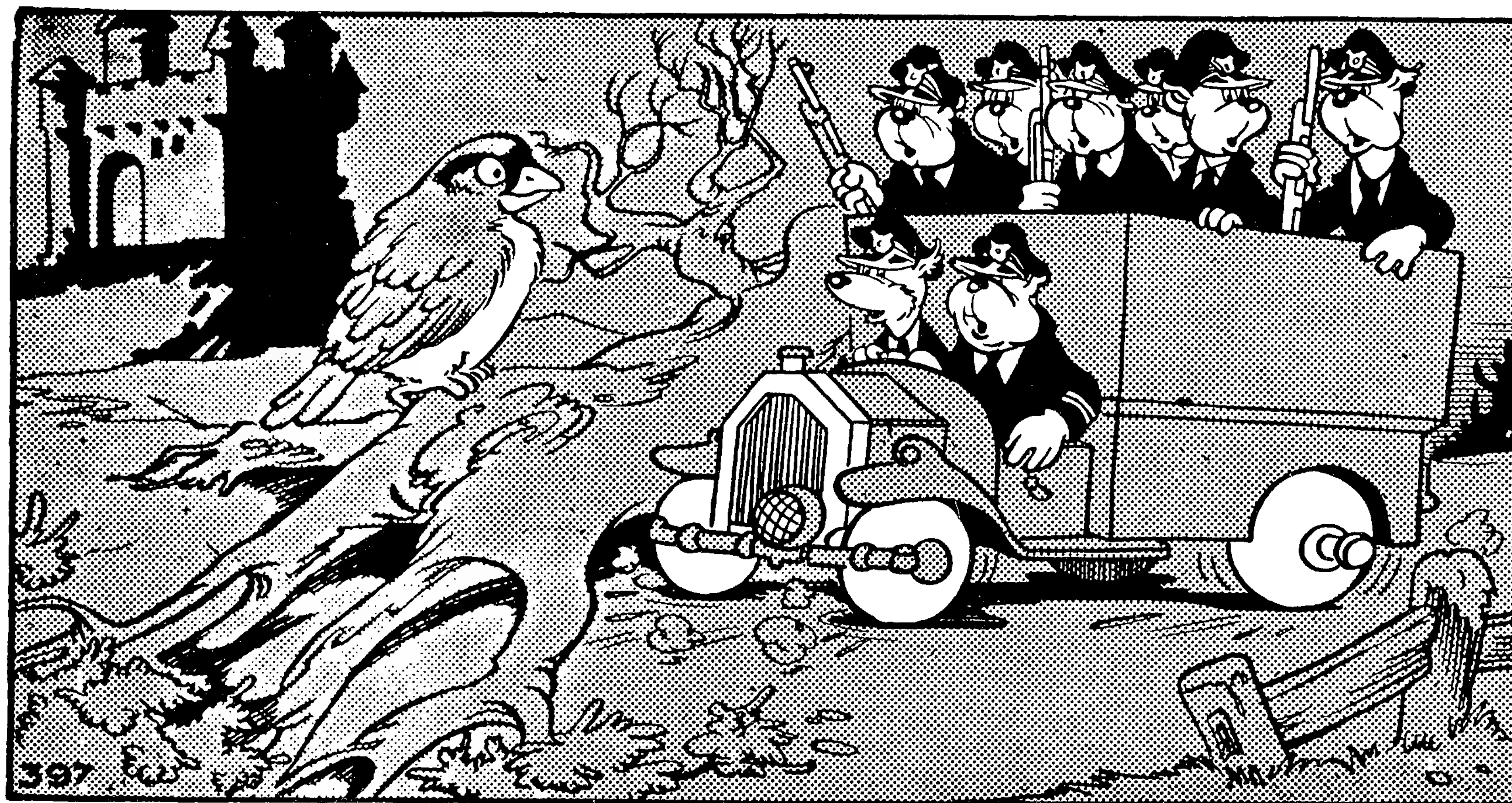

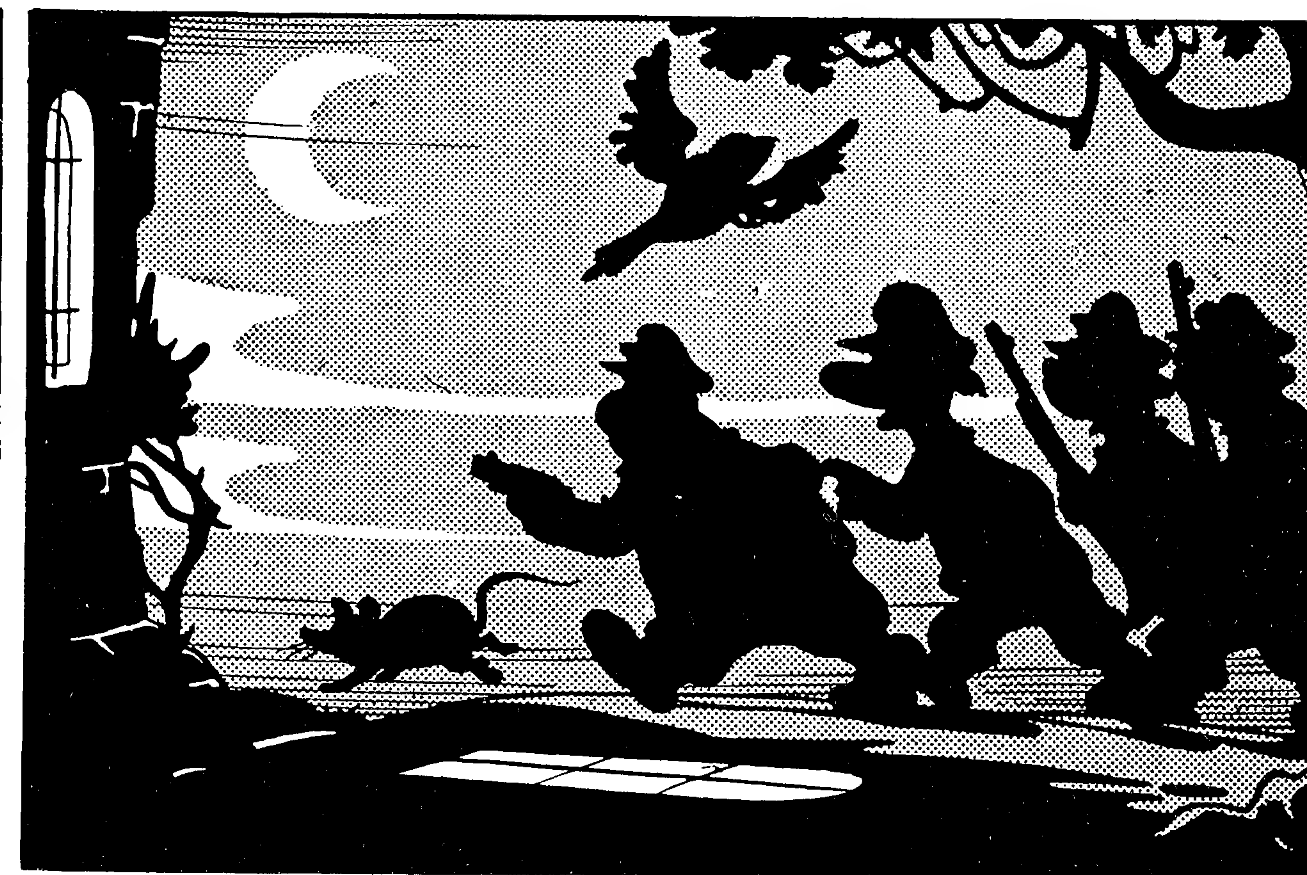

'Wat moet dat?' bulderde de commissaris. 'Dit loopt hier maar in en uit! Wat moet dat?'
'Ik loop alleen maar in!' zei Wammes Waggel. 'Ik wens mij te beklagen!'
'Klaag dan maar!' zei Bulle Bas zuchtend. 'Wat is er aan de hand!'
'O, de hand is in orde, hihihi!' zei Wammes. 'Het zijn meer de wormen, die niet in orde zijn.'
'Wàt wormen!' snauwde de ongeduldige politieman. 'Wel,' legde Wammes uit, 'ik vang vissen. Dat mag toch? Ik vang vissen en die verkoop ik dan weer. En dan vang ik nieuwe vissen en die verkoop ik dan ook weer en dan vang ik...'
'Verder!' bulderde Bulle Bas.
'Ik vang dus vissen!' hernam Wammes Waggel. 'En om die te vangen, vang ik eerst wormen. Dat hoort zo, ziet u? Voor het aas! En vanavond ving ik ook wormen. Maar toen ik goed keek, zag ik, dat het geen gewone wormen waren. Ze leken me wat groot van maat.'
'Groot?' riep de commissaris, die nu belang in de zaak begon te stellen.
'Hoe groot?'
'Een centimeter of tweehonderd!' zei Wammes. 'Ik vond het niet leukjes meer! Ik ving dus een nieuwe en die was nog groter. En nu wilde ik maar zeggen, dat ik het geen werk vind, dat heer Bommel al mijn wormen zo groot maakt!'
'Heer Bommel!?' loeide Bulle Bas.
'Ja,' zei Wammes. 'Ik vang mijn wormen altijd in zijn tuin!'
'Volg me!' commandeerde de commissaris. 'We gaan naar Bommelstein!'

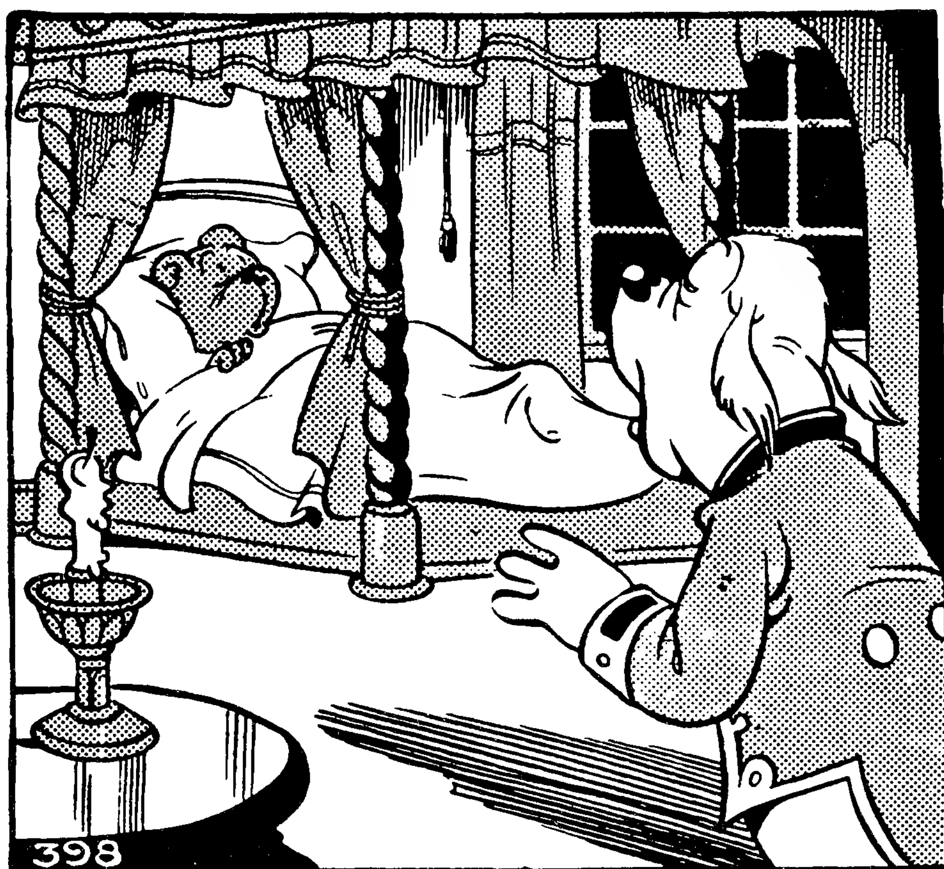

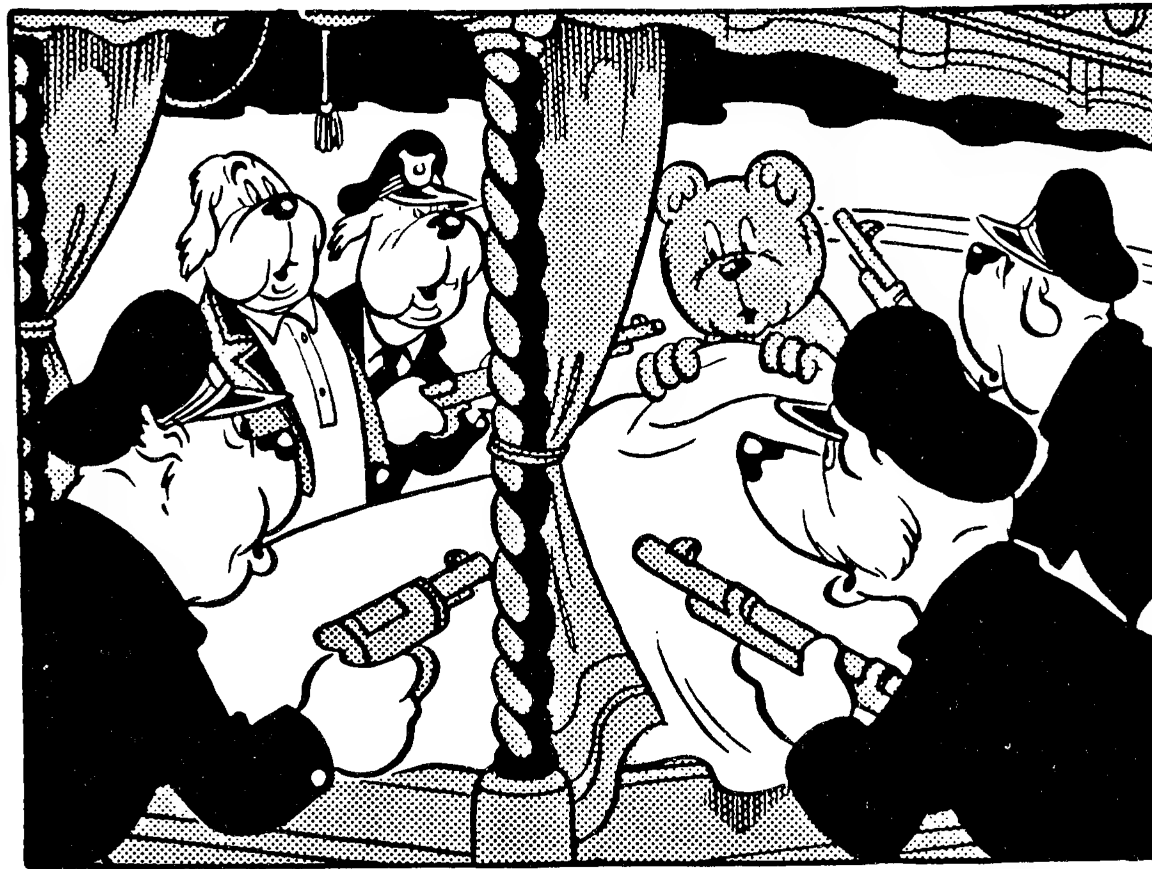
Intussen zat Tom Poes nog steeds in de kooi van Sickbock en keek ongerust naar de geleerde die tussen de toestellen op zijn tafel rommelde.
'Ik wil met jouw uitvinding niets te maken hebben!' riep hij.
'Ik wil niet voor jouw onderzoekingen dienen! Je blijft met die groeikorrels uit mijn buurt!'
'Welaan!' zei de professor sussend. 'Géén groeikorrels dus! Goed! Ge kunt het krijgen, zoals ge wilt. Ik stel voor u iets anders toe te dienen! Als tegenwicht heb ik hier namelijk nog iets anders – een variatie op de grootgroeiers, als ik het zo noemen mag. Dat zijn namelijk krimpkorrels. Ge kent natuurlijk de uitwerking van de zogenaamde autodialactise conplacten der scheophriele Dumpers? Welaan, in dit buisje heb ik de vervolmaking daarvan. Ik heb ze de naam Indioomonoplotise Plasmanen gegeven. Of meer populair: Kleinkrimpers. Deze ga ik u toedienen en dan kunt ge de wetenschap een dienst bewijzen wanneer ge mij uw ondervindingen mededeelt. Het interesseert me, om te weten, hoe ge u voelt, wanneer ge zo klein als een mug geworden zult zijn!'
Tom Poes begon woedend aan de tralies te rukken, maar het hielp hem niets, het ijzer was te sterk. Het is duidelijk, dat het er lelijk voor hem uitziet en van hulp kan voorlopig geen sprake zijn. De politie bijvoorbeeld, is nog verweg. Die is op weg naar Bommelstein, zoals we weten.

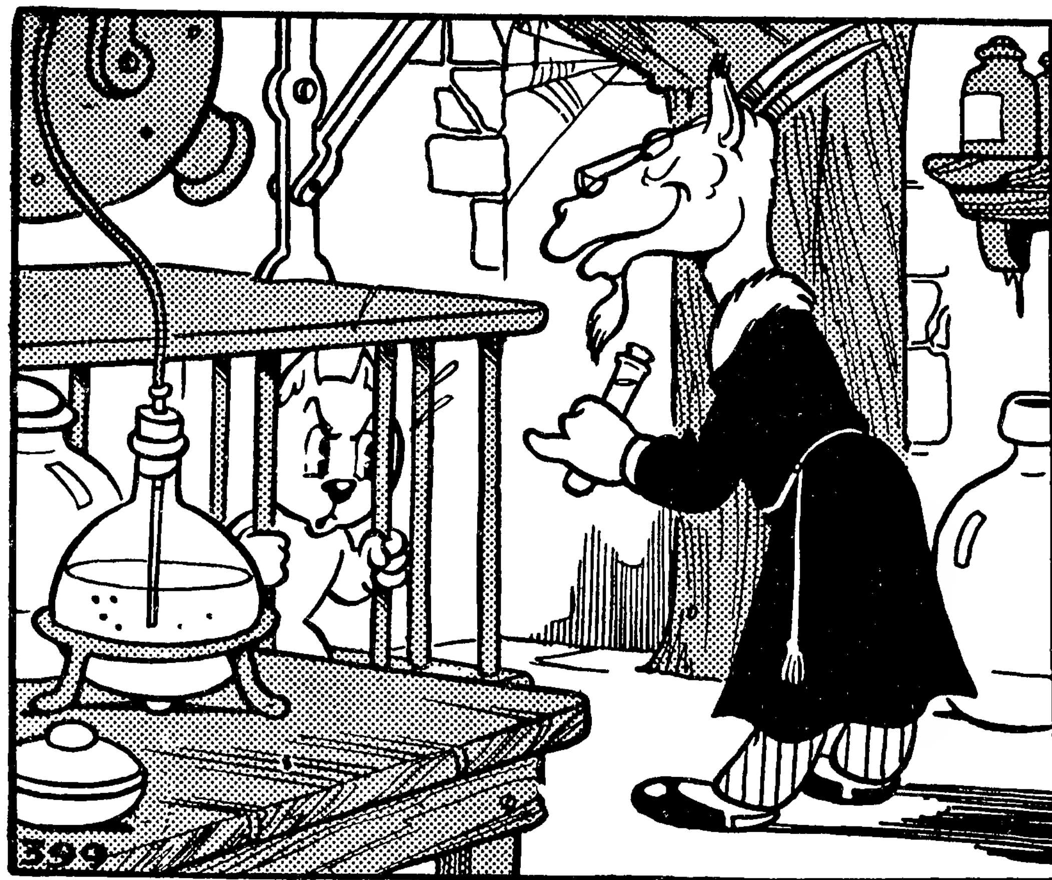

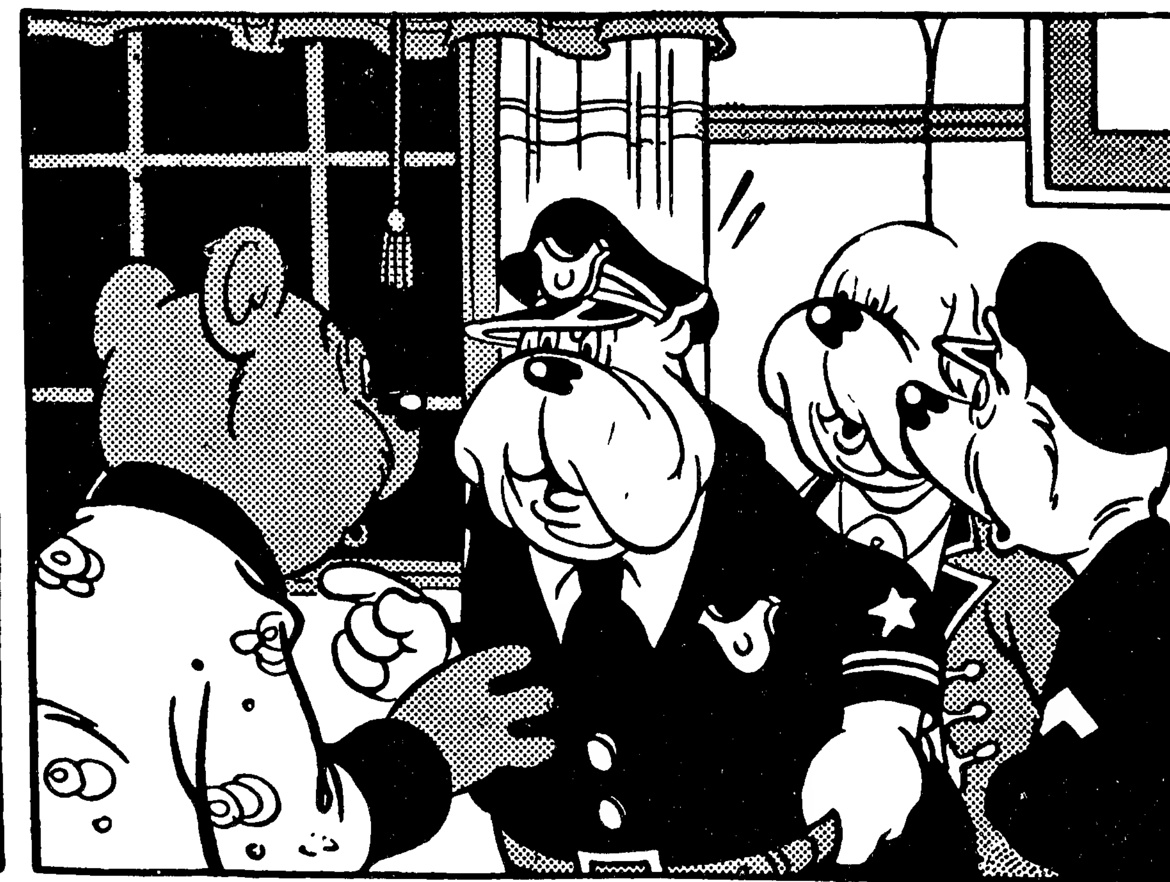
De politie-auto reed in volle vaart over de verlaten weg en na een poosje kwam slot Bommelstein in zicht.
'Daar woont dus de bandiet!' zei commissaris Bulle Bas. 'Ik had het nooit van hem gedacht, het leek me altijd een rustig iemand toe. Een beetje te veel praatjes weliswaar... hm! Maar dat hij wormen en wespen aan het fokken was, wist ik niet! Men kan zich vergissen!'
'Weet u wel zeker, dat die Bommel O. B. de dader is, commissaris?' vroeg brigadier Snuf voorzichtig. 'U hebt toch een brief van die Sickbock gehad? Dat lijkt me meer een figuur voor dat soort dingen!'
'Onzin!' zei de commissaris. 'Maar waarom staan we stil, Snuf? Wat is er aan de hand?'
Nu, het is gemakkelijk te raden waarom de chauffeur geremd had. Ze waren in het gebied van de omgevallen bomen gekomen en de weg was versperd.
'Kijk eens aan!' zei Bulle Bas, naar een zéér grote vogel wijzend (het was een mus, die uit de zak groeikorrels gesnoept had). 'Je hoeft niet te vragen, wie deze monsters kweekt, Snuf! Komt mee, mannen! We zullen het slot overvallen! Voorzichtig! De commissaris begon met grote passen de weg af te lopen, terwijl de brigadier met de agenten volgde.
De vogel vloog sjilpend weg, terwijl een grote muis ritselend tussen de bladen schoot. 'Dat wordt een gevaarlijk karwei!' zei de commissaris. 'Dat hele slot zit misschien vol monsters! Trekt je revolvers mannen!'

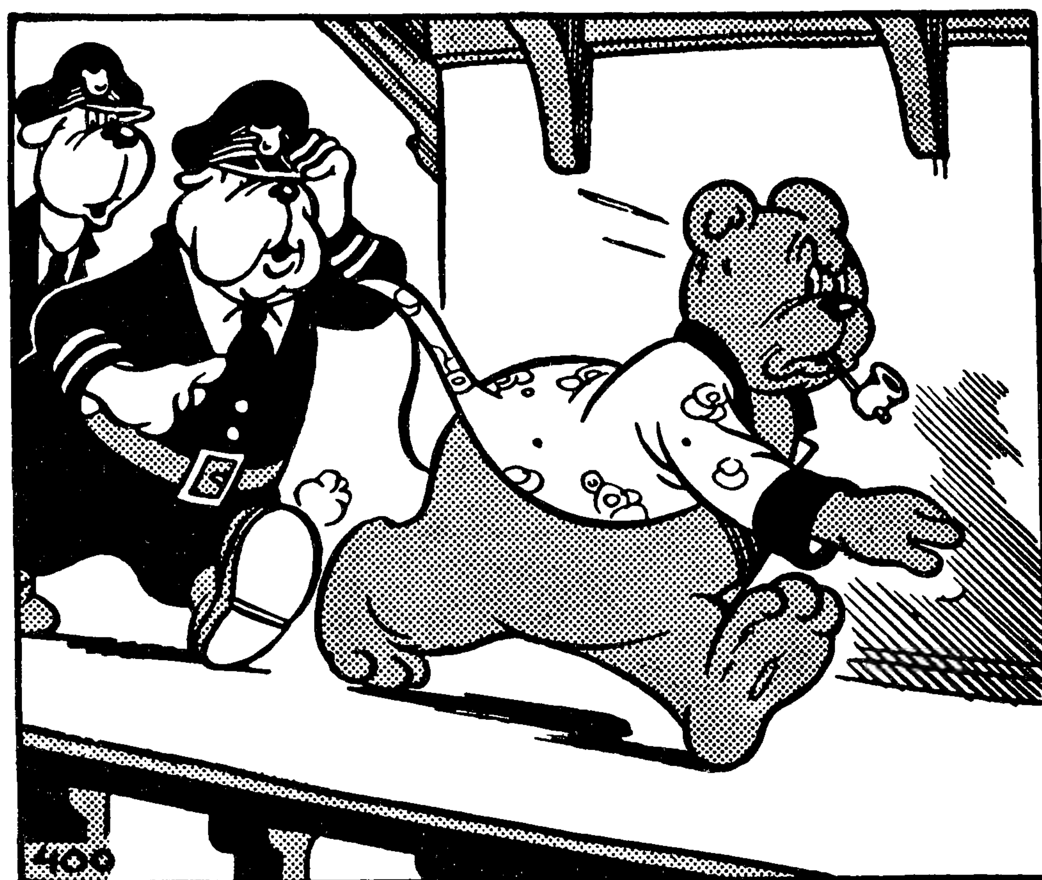

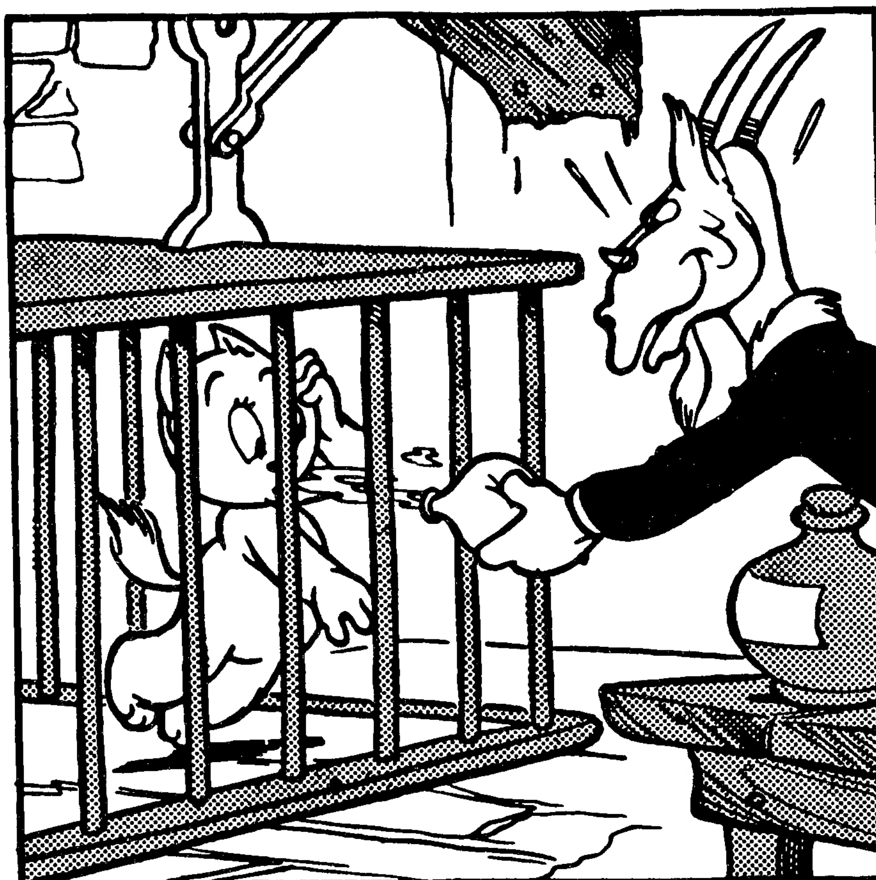
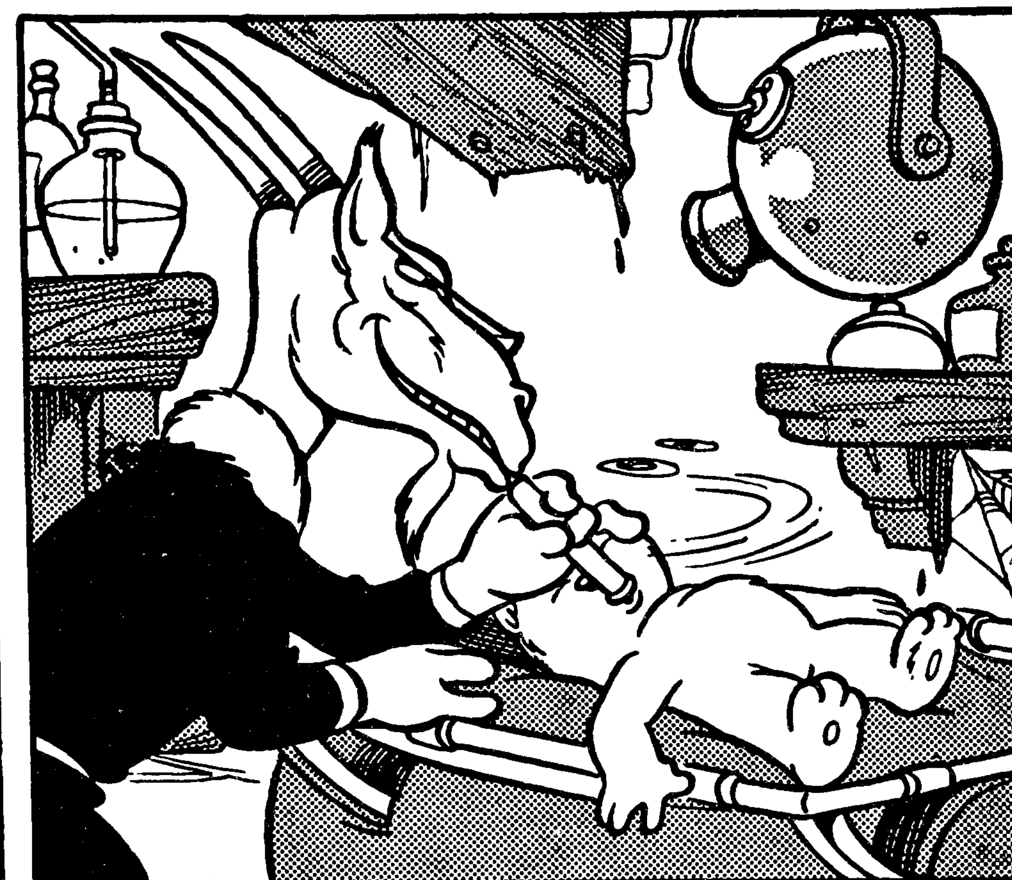

In slot Bommelstein was intussen alles rustig. Heer Bommel was naar bed gegaan en sliep de slaap des rechtvaardigen (zoals dat nu eenmaal heet). Zijn zachte en regelmatige ademhaling deed de gordijnen van het bed heen en weer zwaaien en vulde het vertrek met een eentonig geluid.
Aan dit vreedzame tafereel werd echter een einde gemaakt door de bediende Joost, die een jas over zijn nachtgewaad had aangeschoten en nu, na geklopt te hebben, binnentrad.
'Excuseer, heer Olivier!' zei hij. 'Hier zijn enkele heren van de politie om u te spreken over een dringende zaak, die geen uitstel kan lijden!'
'Hu?' vroeg heer Bommel, zich omdraaiend.
'Krrrr... jofffff...!'
'Excuseer, heer Olivier!' herhaalde Joost geduldig. 'Hier zijn enkele heren van de politie...'
'Juist!' riep Bulle Bas bij de drempel. 'Hier ligt hij! Hierheen, mannen!'
'...Om u te spreken over een dringende zaak!' vervolgde Joost.
'Wa... wat? Wah... watte?' vroeg heer Ollie overeind schietend.
'Kom uit je bed!' snauwde Bulle Bas. 'Ik arresteer je wegens het onbevoegd vergroten van afmetingen van insecten en gevogelte...'
'Wat is dat?!' riep heer Bommel, uit zijn bed springend.
'Een dringende zaak, die geen uitstel kan lijden!' legde Joost geduldig uit.
'En het in gevaar brengen van de openbare orde!' eindigde de commissaris.

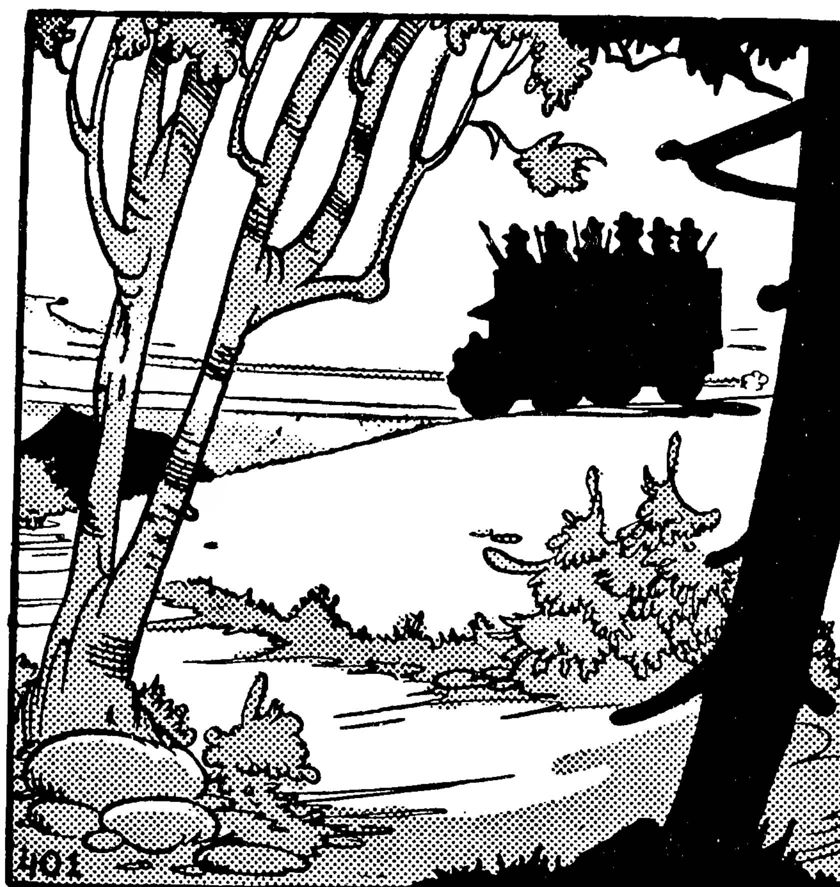

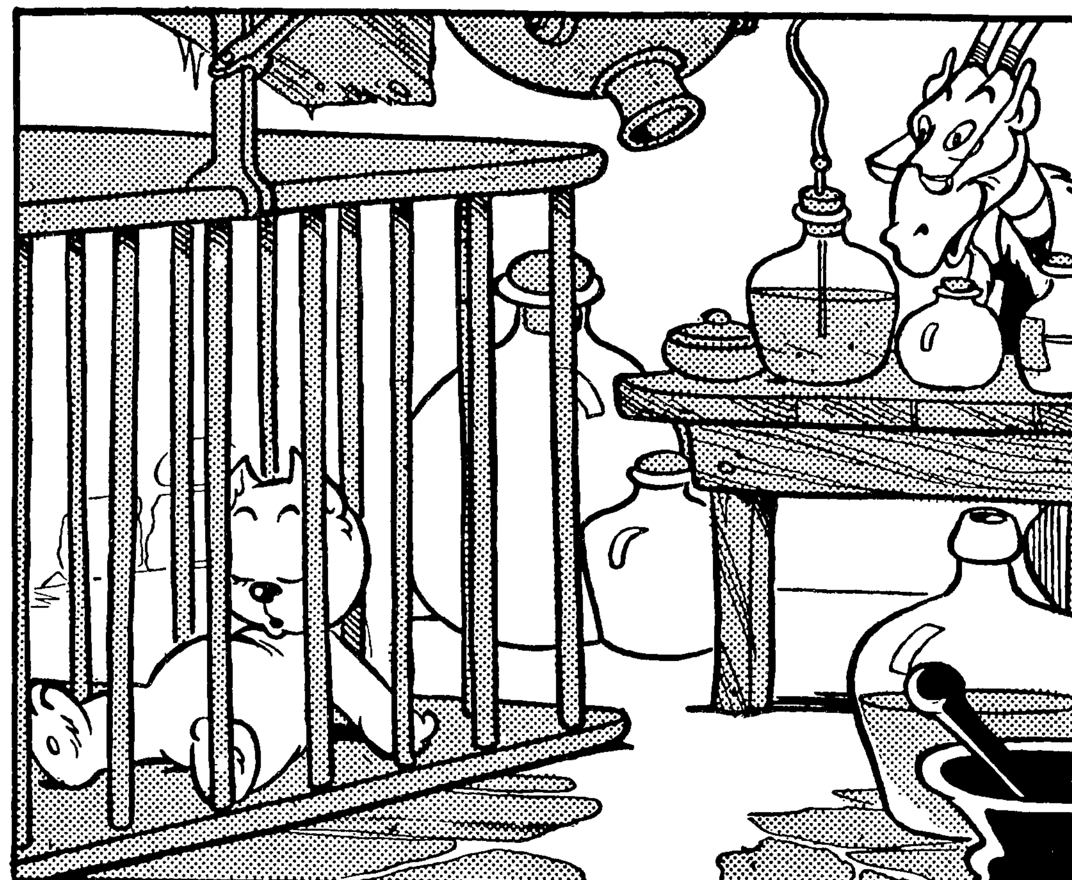
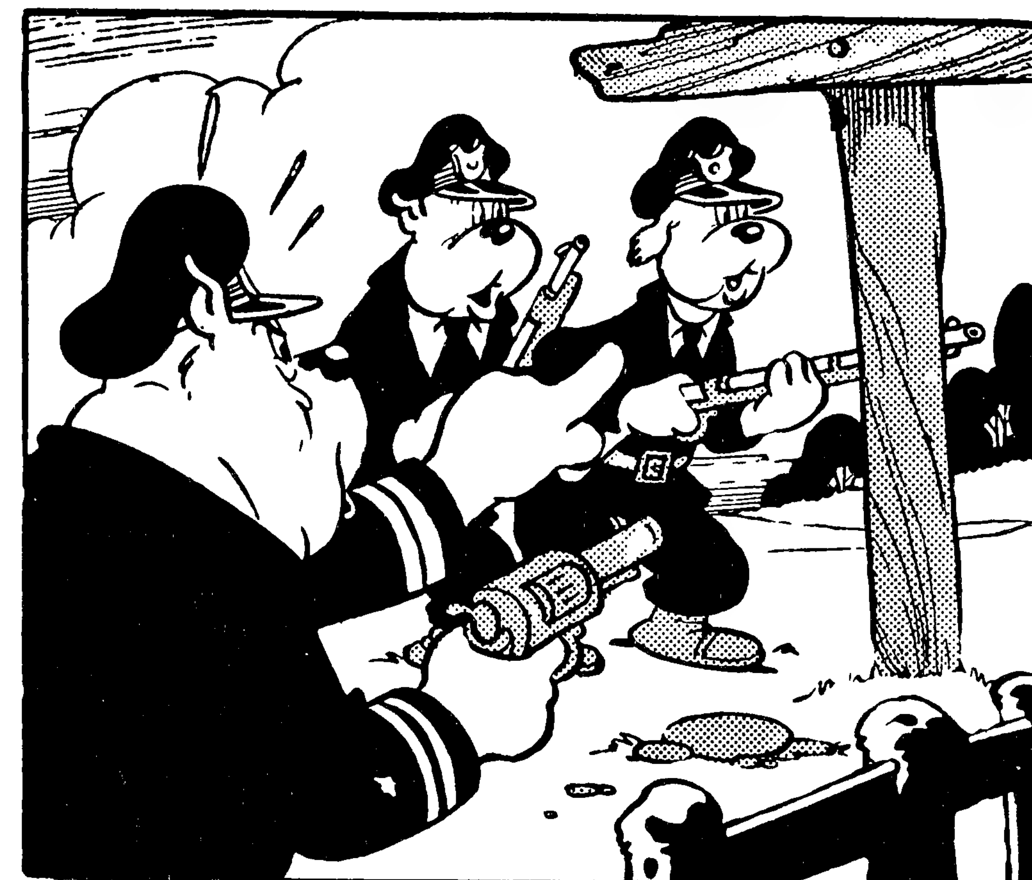
'Ik hoop, dat ik u mijn vinding voldoende heb uitgelegd!' zei professor Sickbock tot Tom Poes. 'Ik zal er nu toe overgaan u enige korrels van mijn kleinkrimpers toe te dienen. Het is volstrekt pijnloos en binnen twintig minuten zullen uw afmetingen aanzienlijk zijn teruggebracht!'
'Kom maar hier als je durft!' riep Tom Poes. 'Ik zal je sik uittrekken! En bovendien zoekt de politie waarschijnlijk al naar je! Wanneer ze je te pakken krijgen ziet het er slecht voor je uit! Vrijheidsberoving is een lelijk ding!'
'De politie!' zei de geleerde minachtend, 'Bah! Ge schertst! Laat mij niet glimlachen! Vrijheidsberoving! Een verouderd begrip, mijn waarde! En vergeet niet, dat ik middels mijn grootgroeiers de macht in handen heb. Wanneer de politie mij zou grijpen, dan zou ik enige korrels nuttigen en binnen een halfuur in een geduchte reus veranderen! Ik draag immers een buisje van deze korrels bij mij en wanneer ik ooit lastig gevallen zou worden door de politie dan zoudt ge pret beleven!'
Nu, voorlopig had de professor nog geen last van de politie. Zoals we weten was de commissaris bij heer Bommel om die te beschuldigen van het vervaardigen van grootgroeiers.
Maar die beschuldiging hield geen stand. Toen heer Bommel helemaal wakker was, vertelde hij de wakkere politieman alles wat hij wist over Sickbock en zijn uitvinding en toen begon Bulle Bas te twijfelen.
'Zit het zo?' mompelde hij. 'Hm! Ik dacht ook al... Heer Bommel doet zoiets niet, dacht ik... Hm! Maar Snuf wilde het niet geloven.'
'Maar ik...' begon Snuf verontwaardigd.
'Zwijg!' gelastte de commissaris bars.

'Waar is Tom Poes eigenlijk?' vroeg heer Bommel ineens ongerust.
'Die is weggegaan, met uw permissie!' verklaarde Joost.
'Ik vermoed, dat hij naar die professor Sickbock is gegaan!'
'Aha!' riep heer Ollie. 'Dan is hij in gevaar! We moeten direct achter hem aan, commissaris! Op! Een heer laat zijn vrienden niet in de steek! Zoals altijd zal ik hem te hulp snellen! Volg me, heer Bas!'
De commissaris gaf een kort bevel en de hele politiemacht dreunde achter hem aan naar de auto.
Nu, het wordt tijd, want de toestand van Tom Poes werd met de minuut moeilijker.
Professor Sickbock had namelijk zijn geduld verloren. Hij greep een rubberballetje van zijn tafel, richtte de opening daarvan op de ijzeren kooi en kneep. Uit het balletje spoot een wolkje gas en Tom Poes verloor direct het bewustzijn.
'Ziezo!' mompelde de gewetenloze geleerde. 'Ter zake! De proef kan beginnen! Enkele korrels en dan de hartslag en de interlunaire reacties bestuderen. Eenvoudig en interessant werk!'
Hij hees de kooi naar boven, trok de bewusteloze Tom Poes op een tafel en liet een paar korrels van de Kleinkrimpers tussen zijn lippen glijden.
Helaas! Het kwaad is geschied! Nu is er niets meer aan te doen!
Hoe moet dat aflopen?

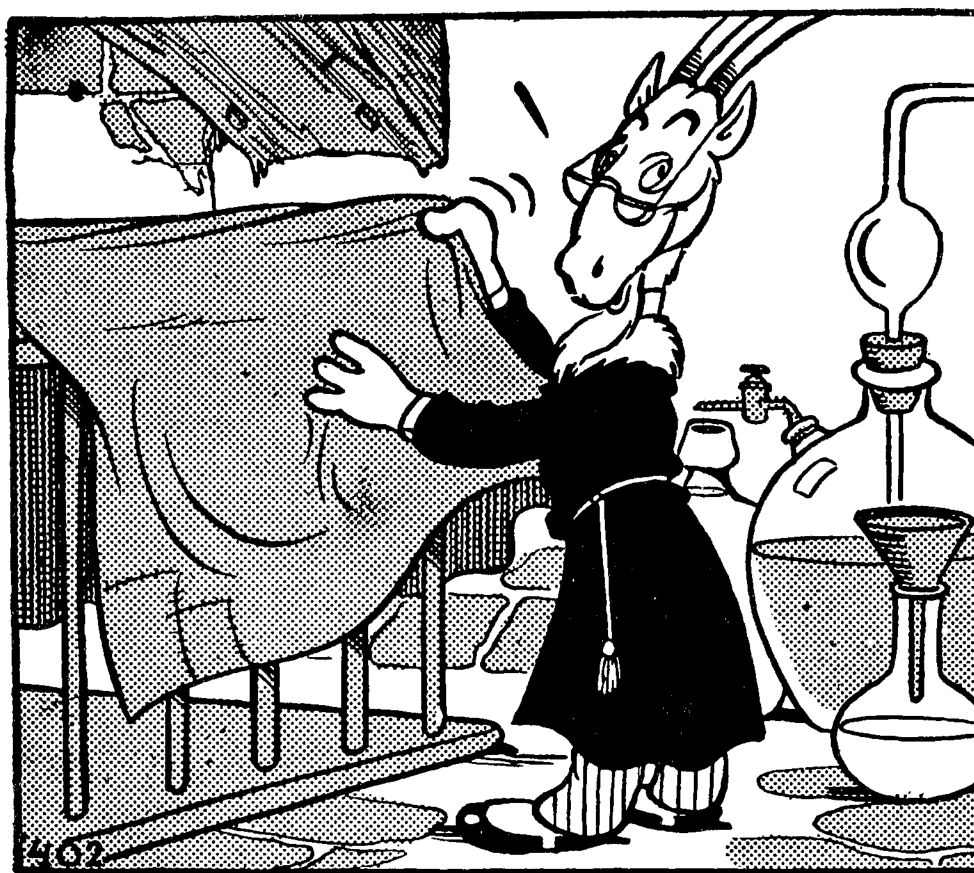
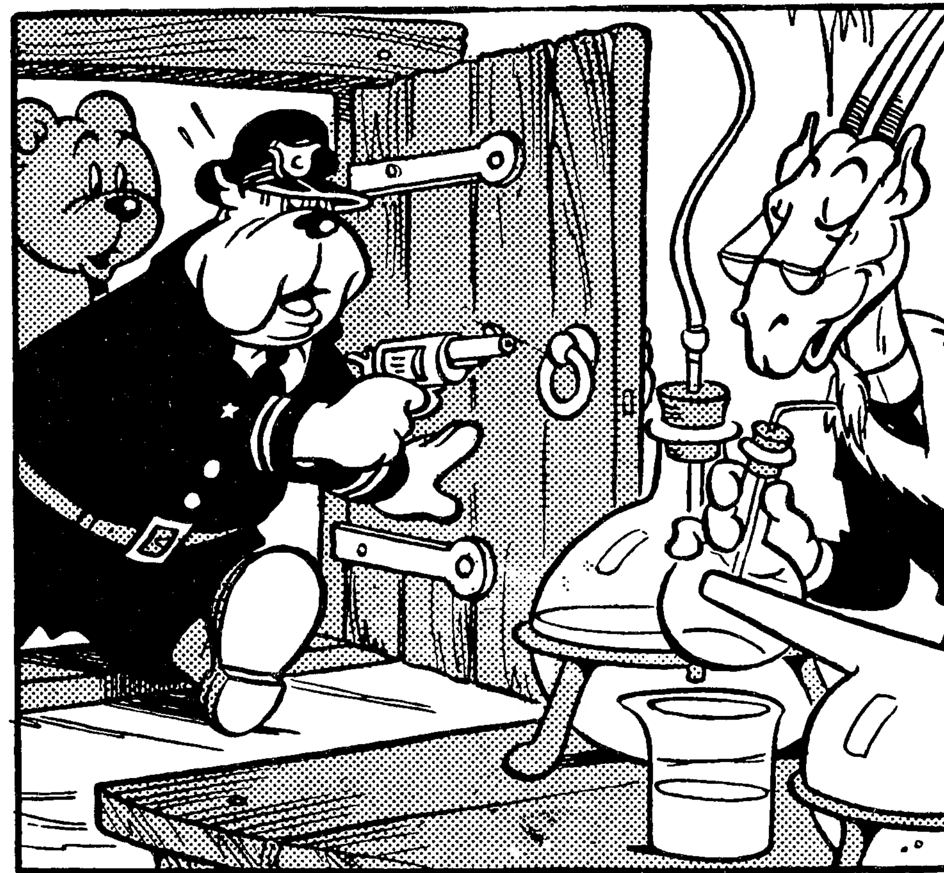
De politie-auto reed dreunend over de heide – tot barstens toe geladen met beambten en heer Bommel. De uitlaat knalde, benzinewolken dwarrelden omhoog (de wagen had namelijk gemengde smering) en de opkomende zon glinsterde op de geweerlopen. Het was een indrukwekkend toneel en het is duidelijk, dat hier hulp te verwachten is. Nu, dat is nodig ook, want in de oude hut was de toestand voor Tom Poes erg onaangenaam. Niet, dat hij er voorlopig veel van merkte, want hij was nog steeds bewusteloos. Maar de kleinkrimpers waren in zijn lichaam aan het werk en professor Sickbock hield hem van achter zijn tafel scherp in het oog.

'Interessant!' mompelde de geleerde. 'Een prachtig experiment. Jammer, dat ik niet genoeg geld heb, om dit onderzoek groter aan te pakken. Ha! Ik zou de hele wereld kunnen laten groeien of krimpen! Aardig! Héél aardig! Enfin! Die dikke Bommel zal mij vroeger of later zijn geld ter beschikking stellen, daar twijfel ik niet aan. Komaan, het is tijd! Ik ga nu enige proeven nemen en dan... Maar halt! Ik hoor buiten iets! Er is een storing op komst als ik me niet vergis! Tut tut! Hoe onaangenaam!'

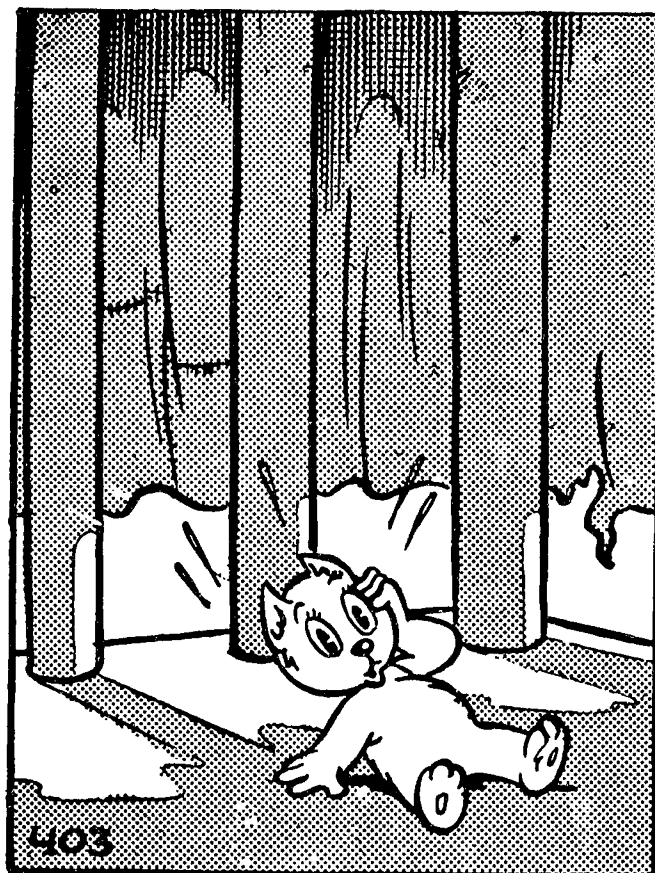
Buiten de hut kraakten takken, luide commando's klonken en de grond dreunde onder de stappen.

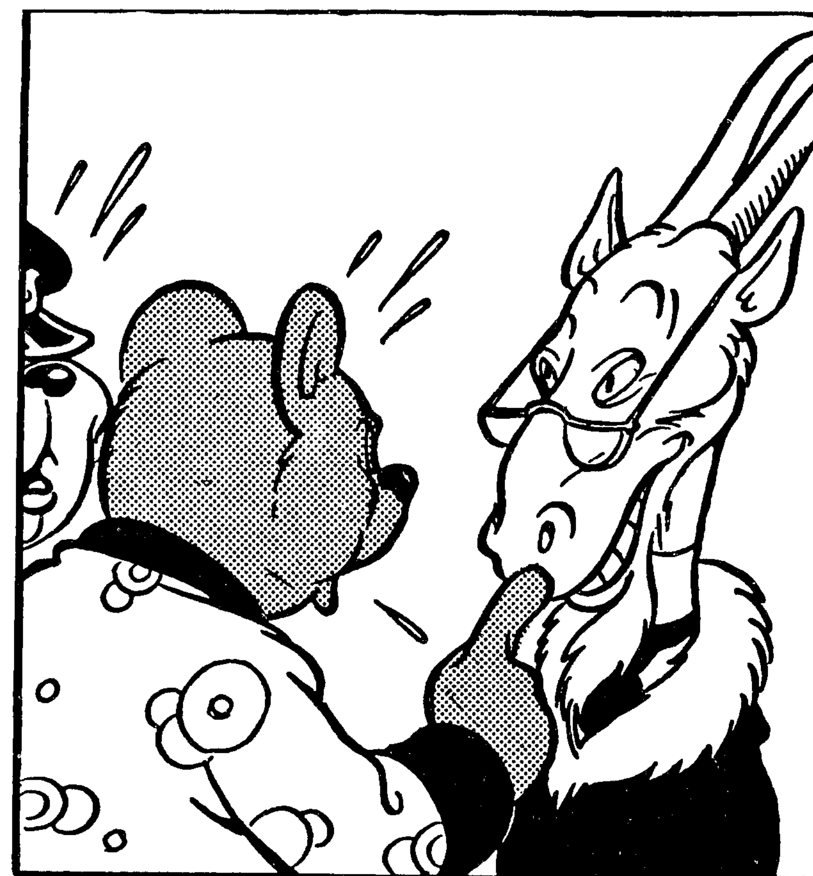
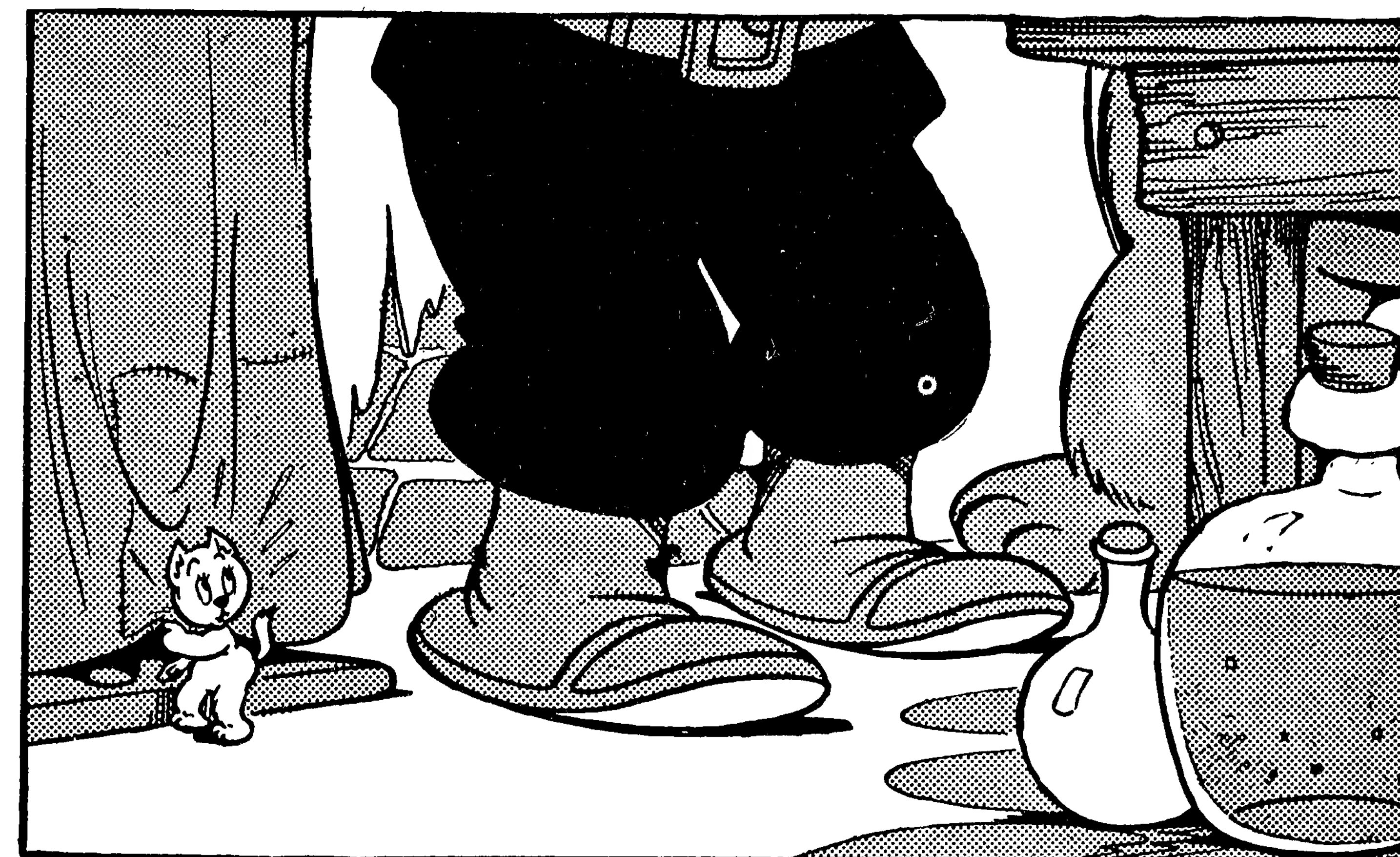
'Omsingelen!' riep de stem van Bulle Bas boven het rumoer uit. 'Omringt de hut van alle kanten! Snuf heeft het bevel, terwijl ik persoonlijk een inval doe! Maar doe het stil, de inwonende mag ons niet horen! Geen geluid, mannen!'

'Ei, ei,' sprak Sickbock, 'daar is de politie reeds, dat is duidelijk!'

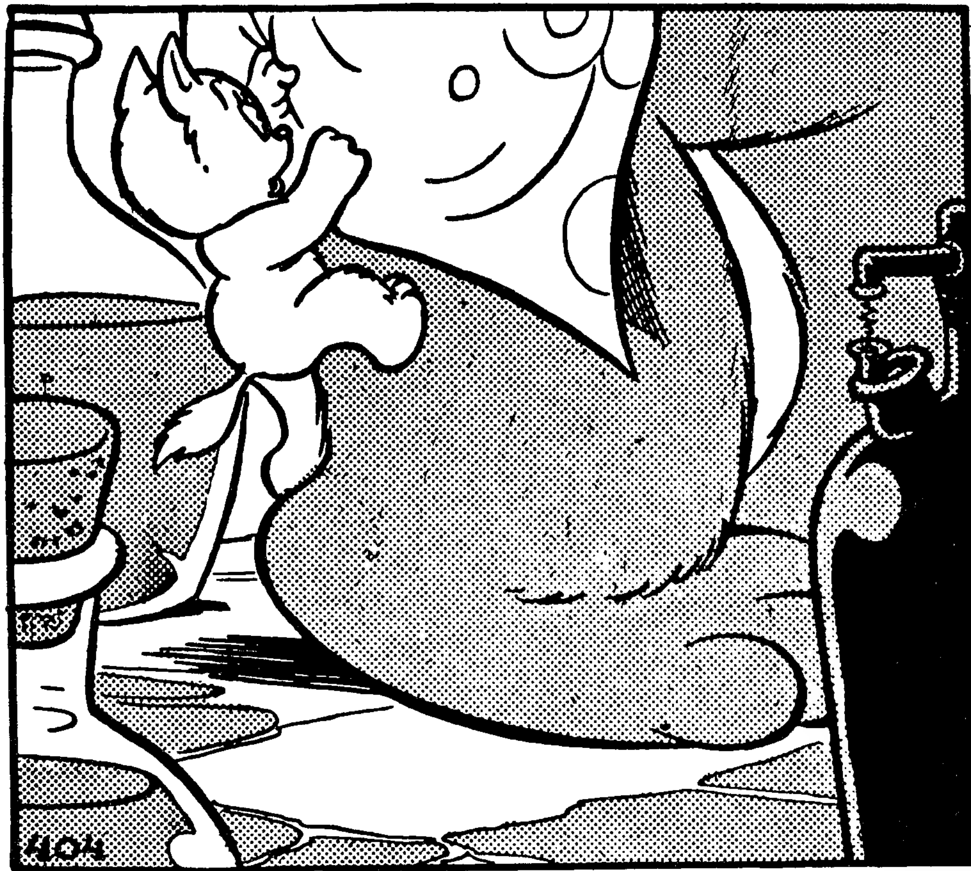

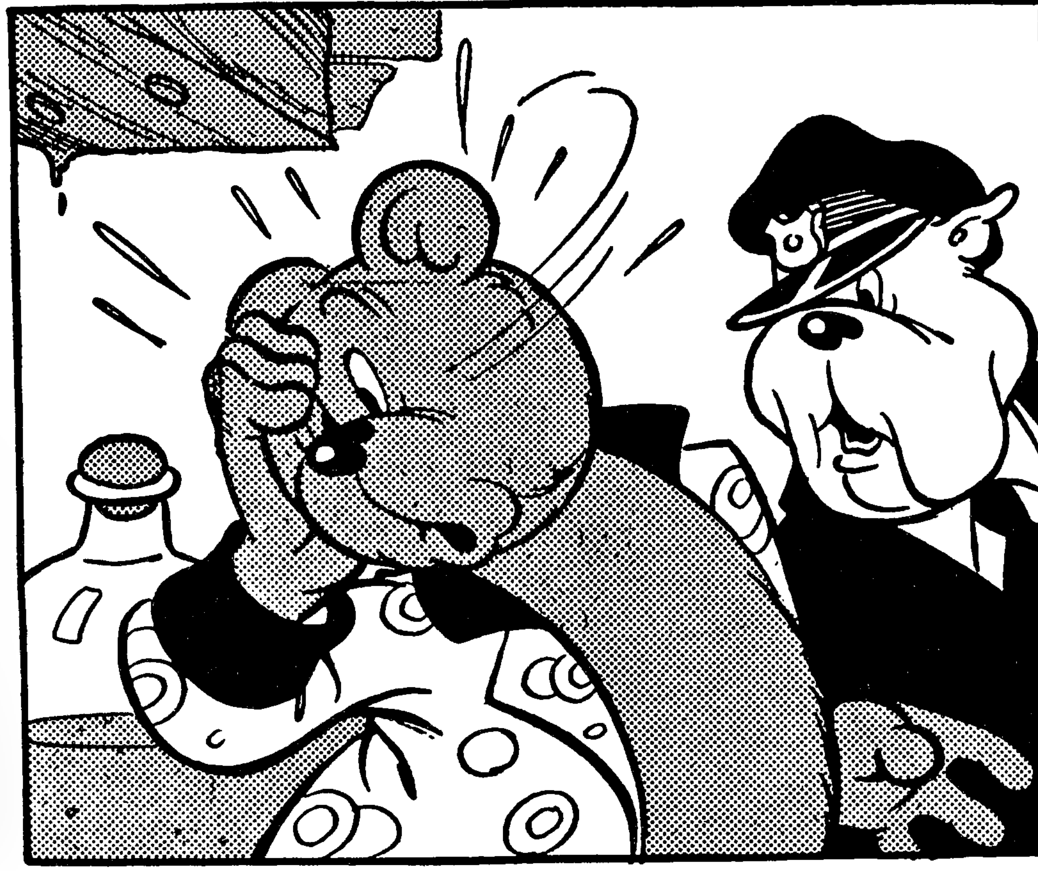
'Hoe hinderlijk!' mompelde Sickbock, een ongeruste blik naar buiten werpend. 'Mijn proef wordt op het beslissende moment gestoord! En bovendien is er gevaar in het geduimel van deze politielieden. Men mag in ieder geval dit aardige kleine ventje niet vinden!' Zo sprekend wierp de geleerde een grote doek over de kooi waarin Tom Poes nog steeds bewusteloos lag en onttrok zodoende de hele zaak aan het oog.
'Het is te hopen, dat deze onontwikkelde en ruwe politieklanten het mij niet te lastig maken!' prevelde hij. 'Anders zal ik genoodzaakt zijn groeikorrels te eten en hen tot pap te verwerken!'
Op dat moment klonk er een dreunende klop op de deur en trad Bulle Bas binnen, gevolgd door heer Bommel en enkele agenten.
'In naam der wet!' riep de commissaris.
'Waar is Tom Poes?' vroeg heer Ollie.
'Goeden morgen!' sprak Sickbock vriendelijk. 'Welk een genoegen! Zijt ge doende de heide te bewonderen, vrienden! Neemt een stoel en laat ons een gezellige babbel maken!'
'Je kunt een babbel op je oog krijgen!' riep heer Ollie boos. 'Waar is Tom Poes?'
'Welk een taal voor een heer van uw stand!' riep de professor geschokt. 'Een babbel op mijn oog! Zoiets zegt men niet!'
'Genoeg!' riep de commissaris. 'Ik arresteer je wegens het onbevoegd vergroten van afmetingen en het in gevaar brengen van de openbare orde!'
'Zo is het!' riep heer Ollie. 'Doe daar maar eens iets tegen als je kunt!'

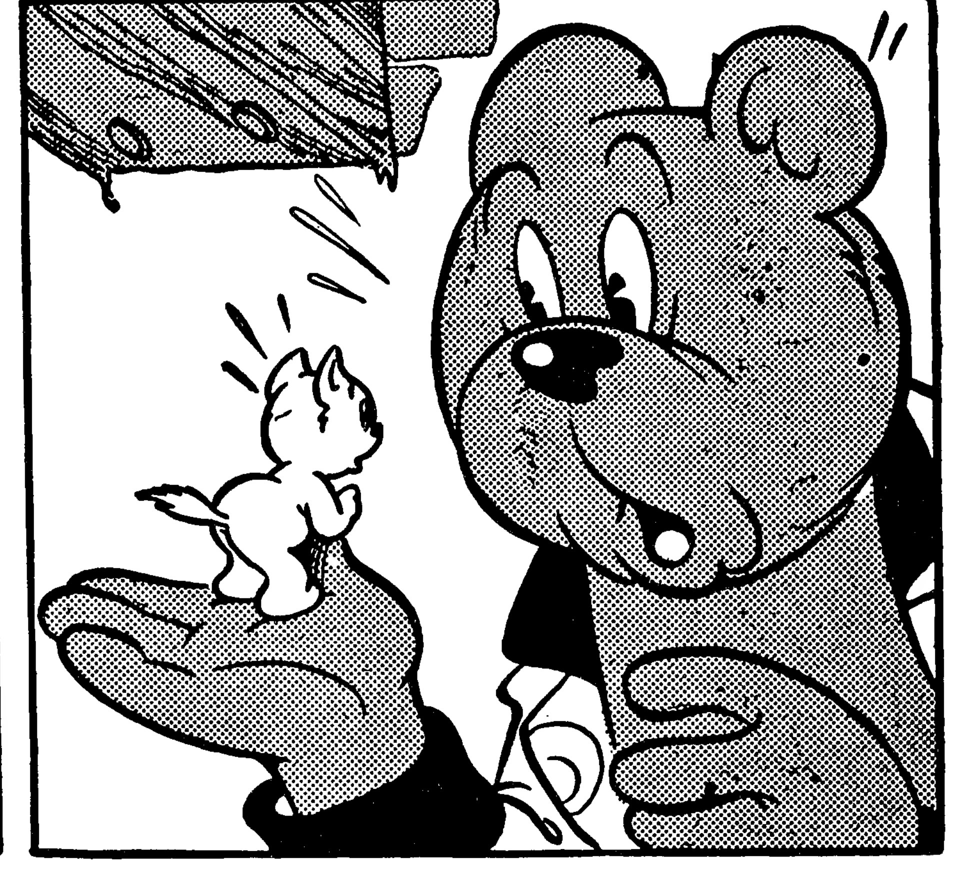

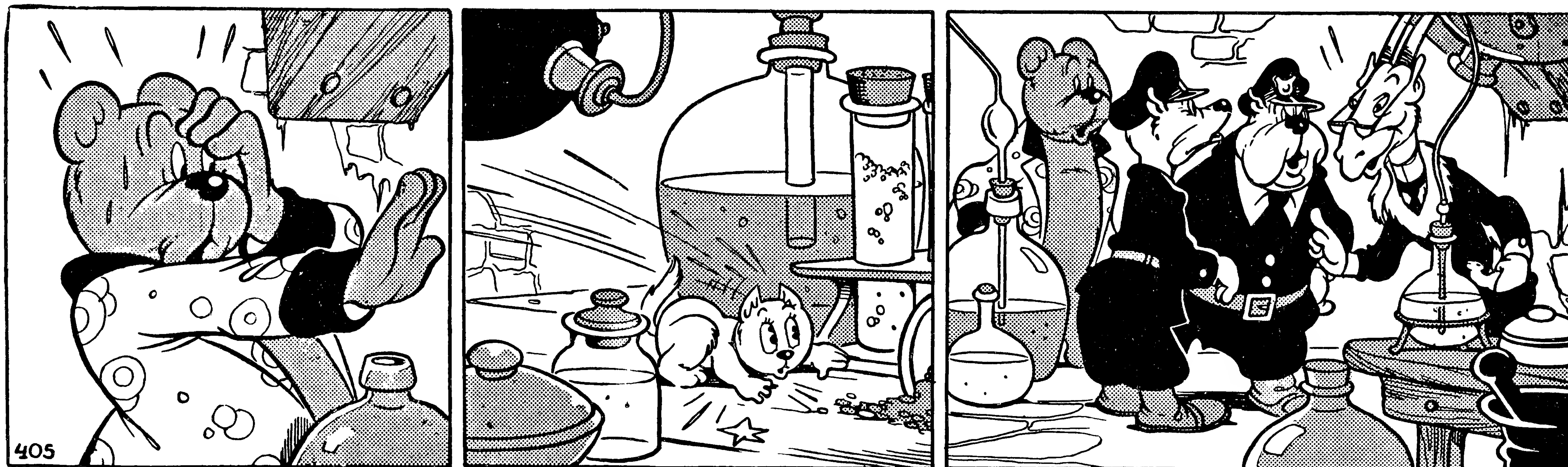
'Ge vergist u verschrikkelijk!' sprak Sickbock op zalvende toon. 'Ik ben een eenzaam en hardwerkend geleerde en het is verre van mij de openbare orde te verstoren! Ei! Het idee! Ge vergist u in het adres, wed ik! Ge hebt een ander op het oog!'
'Waar is Tom Poes?' hield heer Bommel aan.
Op dat moment kwam Tom Poes bij bewustzijn. Hij hoorde het gepraat buiten de kooi en begreep, dat er eindelijk hulp was komen opdagen. Hij sprong dus vrolijk overeind en riep: 'Hier ben ik!' Maar zijn eigen stem klonk hem in de oren als het piepen van een muis en op hetzelfde ogenblik kreeg hij in de gaten, dat hij niet veel groter was dan zo'n diertje. De tralies van zijn kooi leken wel zuilen! Ja, de kleinkrimpers hadden gewerkt, dat was duidelijk! Maar na het eerste ogenblik van hevige schrik begreep Tom Poes, dat er ook een goede kant aan het geval was. Hij kon nu ongestoord tussen de tralies doorlopen en zichzelf bevrijden. Dat deed hij dan ook. De wereld zag er echter erg vreemd uit – alles was reusachtig groot geworden en het ergste was, dat niemand hem zag of hoorde, hoe hard hij ook riep.
'Waar is Tom Poes?' vroeg Bulle Bas.
Sickbock haalde de schouders op. 'Waarom gelooft u, dat ik dat weet?' vroeg hij. 'Ge bedoelt toch dat alleraardigste, kleine ventje, dat altijd moeite doet om heer Bommel uit de narigheid te halen?'
'Zeg eens!' riep heer Ollie. 'Moet ik dat zo maar nemen, commissaris? Neem die schurk toch gevangen. Hij beledigt een heer van stand waar de politie bij staat. Dat mag toch zo maar niet? Er moet gehandeld worden! En waar is Tom Poes?'
'Hier ben ik!' riep Tom Poes zo hard als hij kon.
'Ik hoor iets piepen!' zei de commissaris...

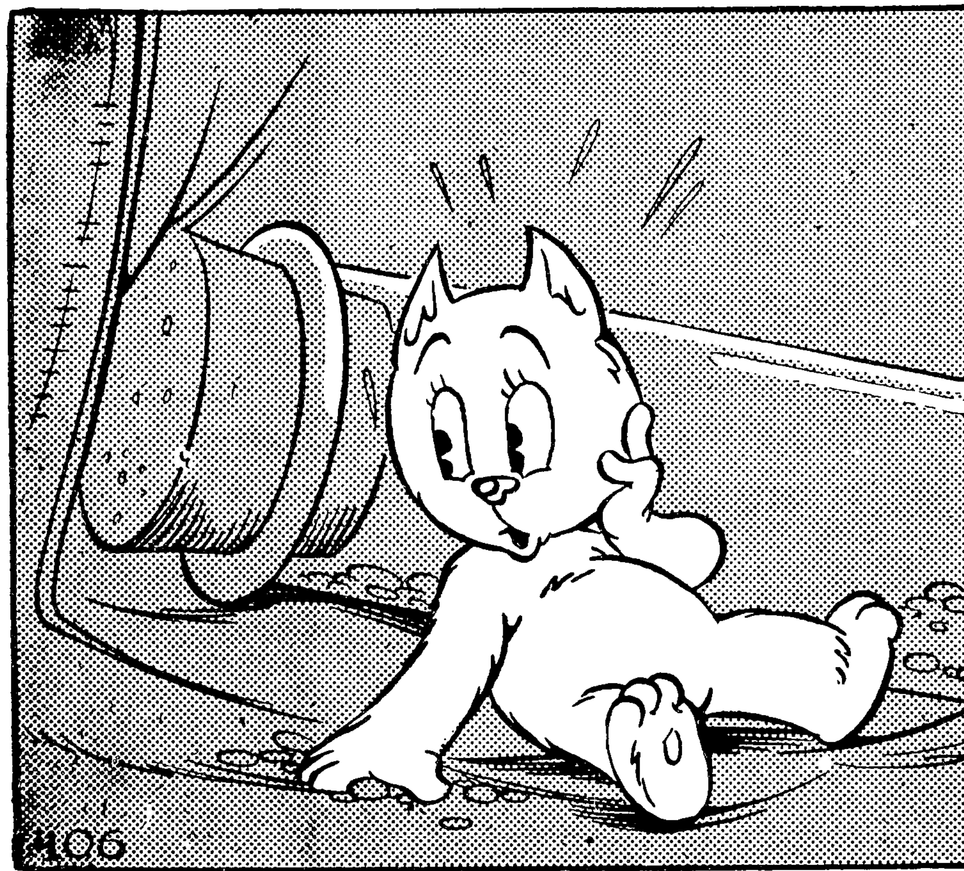

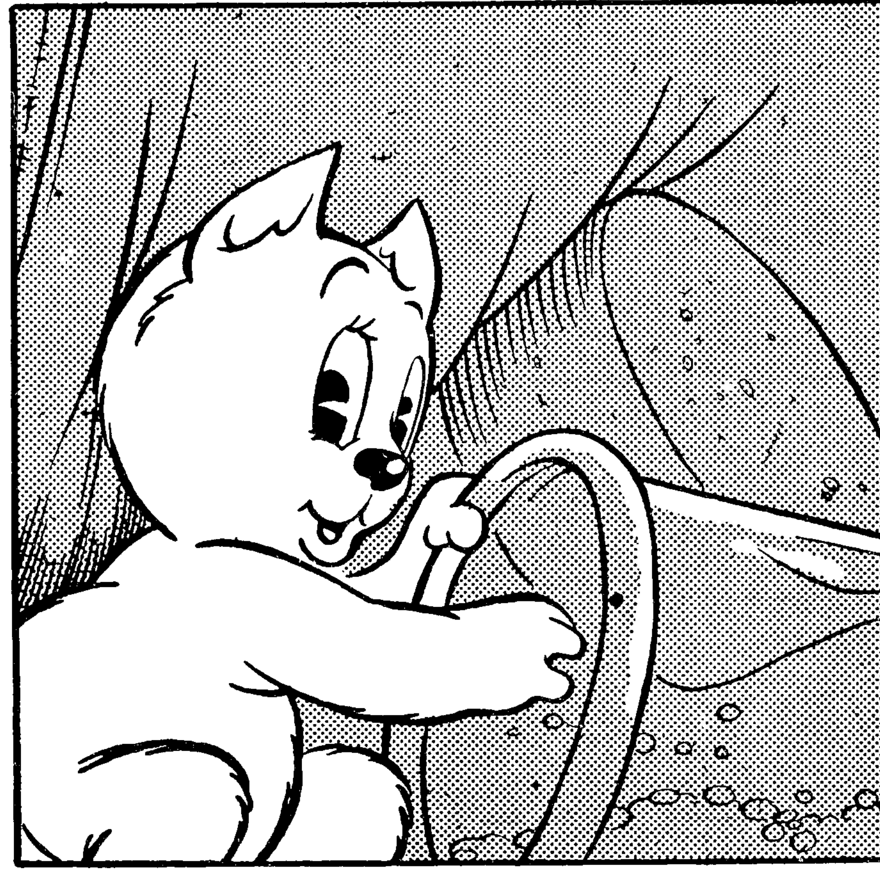
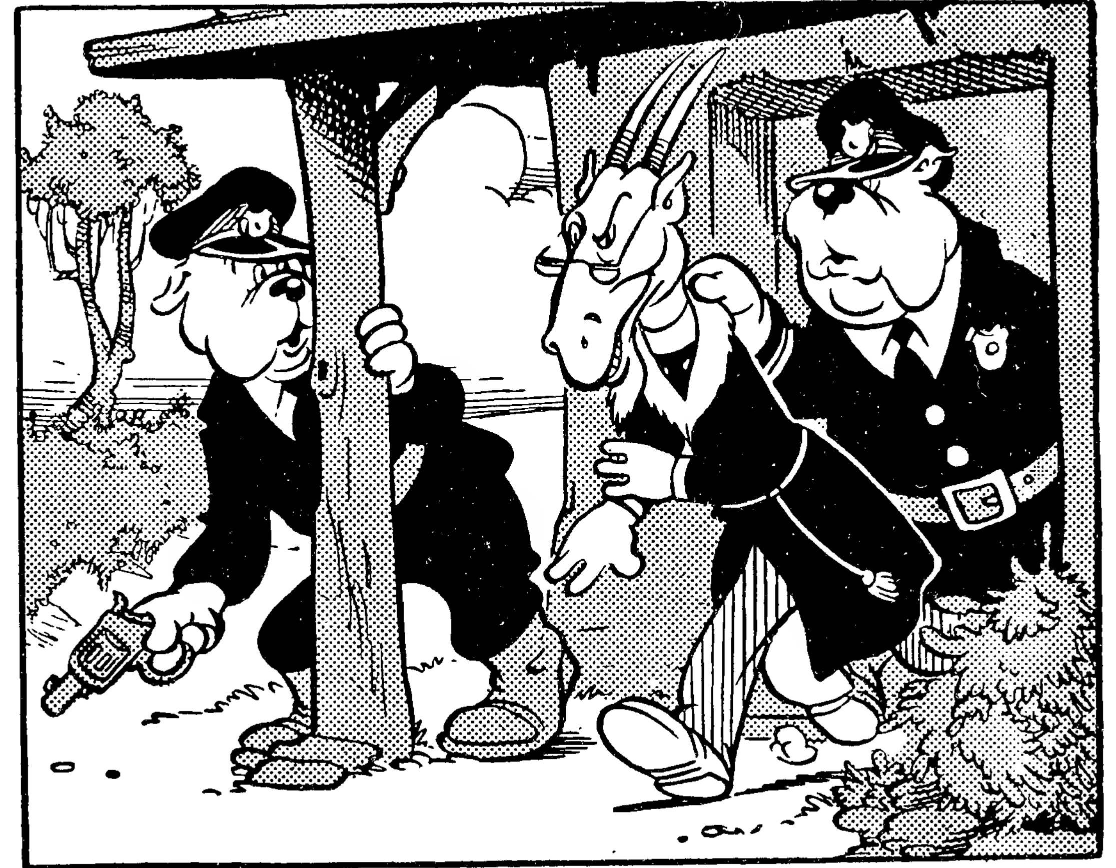

Toen er niemand was, die aandacht aan hem schonk besloot Tom Poes om andere maatregelen te nemen. Hij nam een sprong en klampte zich vast aan de jas van heer Ollie, die het dichtst bij hem hing. Met behulp van die jas kwam hij hoger en hoger en intussen riep hij zo hard hij kon. Heer Bommel kreeg in de gaten, dat er iets vreemds aan de hand was door de vreemde bewegingen, die zijn jaspanden maakten en door het rare piepende geluid, dat hij al eerder had gehoord en dat nu steeds dichter bij kwam.
Hij keerde zich met een ruk om en deed met de moed der wanhoop een greep. Zijn hand kwam in aanraking met iets levends en harigs, dat zijn vingers beetpakte en dat was meer dan heer Bommel verdragen kon. Hij slaakte een luide gil en bracht zijn hand voor zijn gezicht.
'Help! Een muis!' riep hij. 'Een witte muis!'
'Ik ben geen muis!' riep Tom Poes verontwaardigd. 'Ik ben Tom Poes! Luister toch eens naar me!'
Maar daar had heer Bommel geen zin in. Hij gilde met een hoog, loeiend geluid en riep om hulp.
'Gooi dat knaagdier toch weg!' snauwde de commissaris. 'We moeten voortgaan met de zaak! Laat dat gebrul!'

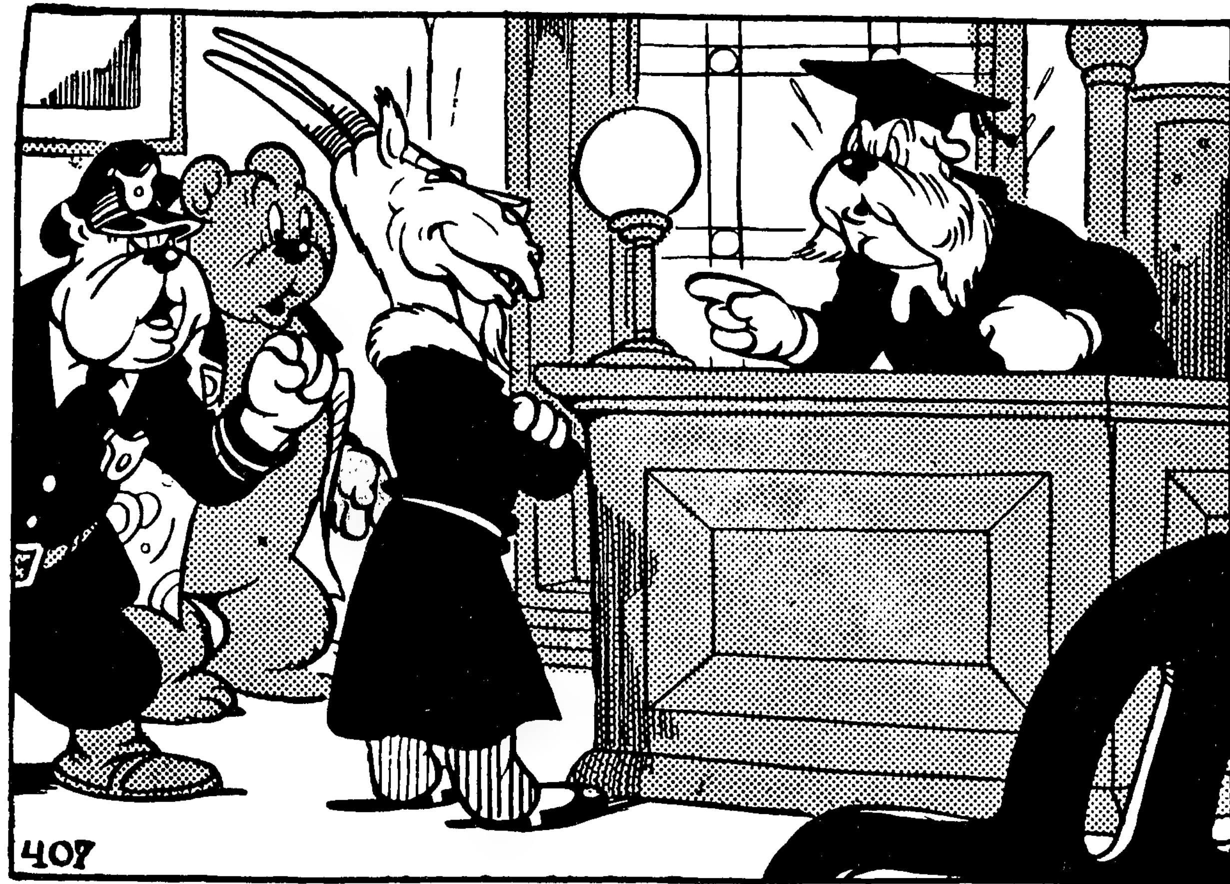

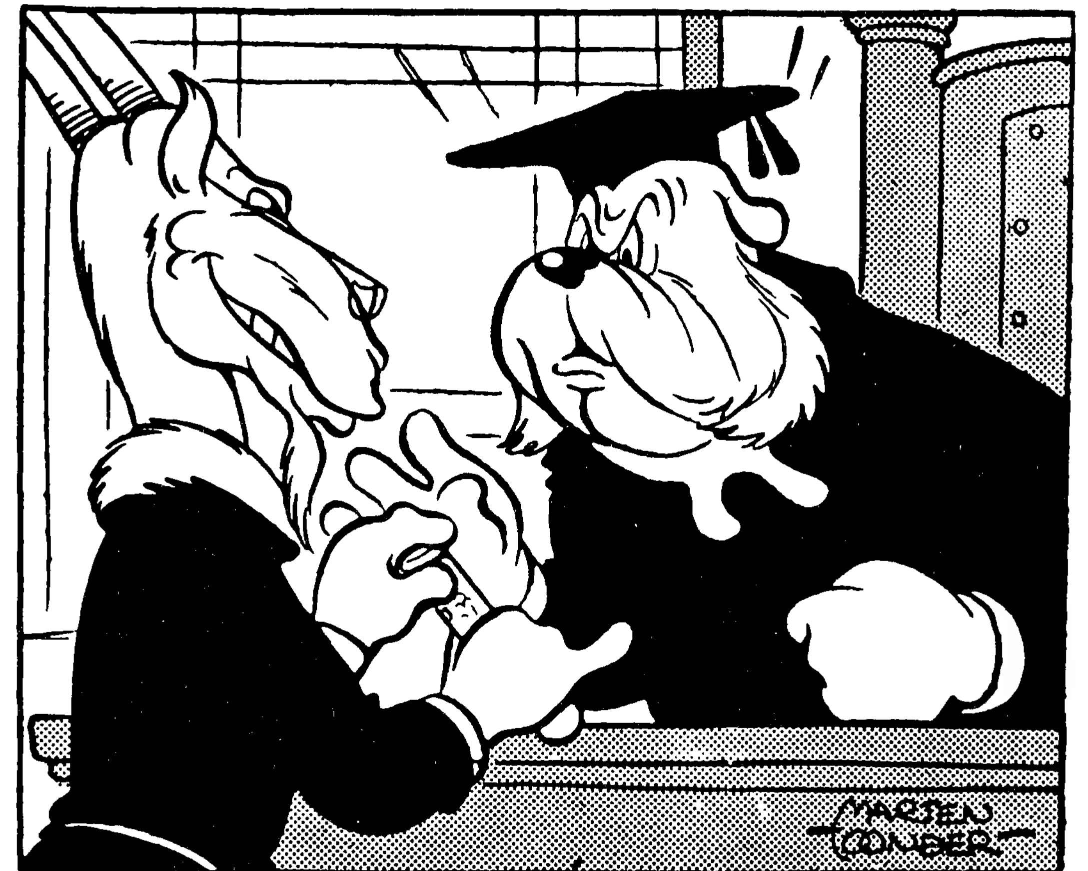

Heer Bommel sloeg vol afschuw zijn hand uit en Tom Poes, die zich niet langer kon vasthouden, werd met een boog weggeslingerd en kwam terecht op de tafel. Hij maakte een lelijke smak, maar omdat een poes meestal op zijn voeten neerkomt, deed hij zich niet al te veel pijn. Hij keek bliksemsnel om zich heen en merkte, dat hij midden tussen de buisjes met krimpkorrels terecht was gekomen. Tom Poes graaide om zich heen en grabbelde zoveel van die dingen bij elkaar als hij in zijn handen kon houden. Hij wist op dat moment waarschijnlijk zelf nog niet, wat hij er mee wilde doen – misschien wilde hij er mee gaan gooien, wie zal het zeggen? Maar zover kwam het niet, want er was in ieder geval iemand in het schamele vertrek, die hem wèl in de gaten had. Die iemand was professor Sickbock. We mogen veronderstellen, dat de geleerde vele angsten uitstond, toen hij de kleine Tom Poes zo zag rondscharrelen, maar in zijn stem liet hij geen aandoening blijken.
'Welaan!' sprak hij. 'Ge vermaakt mij! Gaat voort met uwe redevoering, commissaris! Ge wenst mij te arresteren voor het overtreden van een wet, die niet bestaat. Ik weet, dat dit tegenwoordig de gewoonte is en ik zal dan ook genoodzaakt zijn mijn stem op de Partij van de Vrijheid uit te brengen. Die waarborgt mij een zekere vrijheid van handelen, die ik node kan ontberen!'
Zo zwetsende was de schurkachtige geleerde naar de tafel geschuifeld. Met een snelle en onopvallende beweging greep hij Tom Poes en stak deze in zijn zak...

Tom Poes werd dus ruw beetgepakt en in de stoffige, duistere jaszak van professor Sickbock gestoken. Dat dit allerminst plezierig was, laat zich denken! Het was er muf en het rook er naar motteballetjes, bovendien was de ruimte maar klein omdat die half door een van de buisjes van de geleerde in beslag werd genomen.
Tom Poes bekeek dit buisje met veel aandacht en plotseling herinnerde hij zich, dat Sickbock had verteld, dat hij altijd wat grootgroeiers bij zich had voor het geval de politie hem zou arresteren. Dat bracht hem op een idee. Men kan het zelfs een Grote Gedachte noemen, als men wil. In ieder geval was het een list, Tom Poes waardig. Haastig haalde hij de korrels uit de buis en liet de kleinkrimpers, die hij in zijn hand had, er in glijden. De grootgroeiers uit het buisje at hij op en daarna maakte hij het zich zo gemakkelijk als het hem maar mogelijk was.
Dit alles gebeurde, terwijl het in Sickbock's rommelig werkvertrek warm toeging. Commissaris Bulle Bas verloor zijn geduld en besloot niet langer te praten, doch handelend op te treden. Hij wenkte dus enkele agenten en liet de geleerde naar de overvalauto brengen. Heer Bommel volgde zuchtend: Nog één keer keek hij zoekend rond, maar Tom Poes was nergens te vinden. Het leek er veel op, alsof die volkomen verdwenen was...

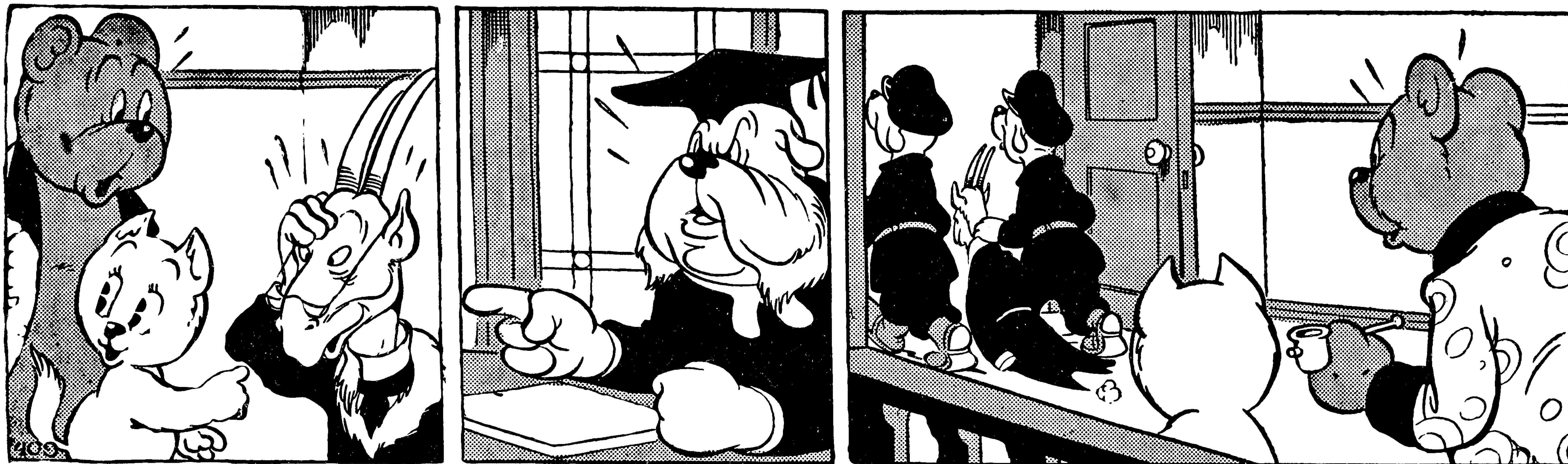

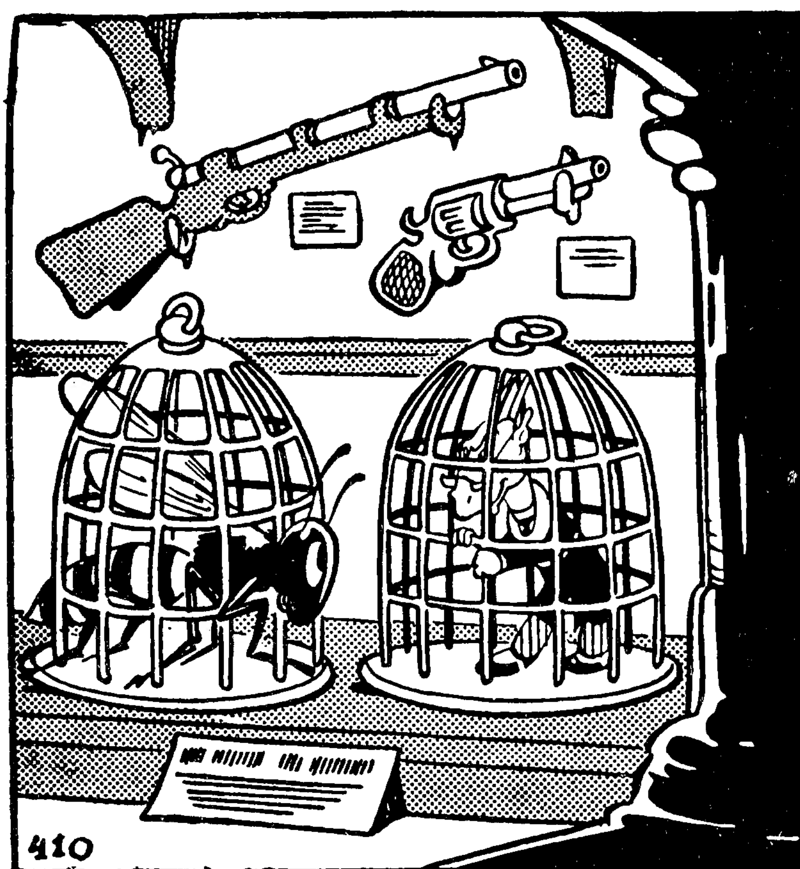

De overvalauto reed rechtstreeks naar Rommeldam en Sickbock werd zonder veel omslag voor de rechter gevoerd. (Dit kon zo snel gebeuren, omdat dit geval zonneklaar onder de Bijzondere Rechtspleging viel en deze zéér snel werkt, zoals iedereen weten zal.)
Bulle Bas las zijn proces-verbaal voor, waarin de geleerde beschuldigd werd van het onrechtmatig vergroten van insecten en kleine huisdieren en het in gevaar brengen van de openbare orde en rust.
'Wat is hierop uw antwoord, beklaagde?' vroeg de rechter streng.
'Ik glimlach slechts om deze dwaze beweringen!' zei de professor. 'De wetenschap is niet te remmen, zij vindt immer voortgang! En bovendien laat ik me niet door deze instantie veroordelen! Wanneer men mij zou opsluiten, zou ik mij genoodzaakt zien een bericht aan de pers te zenden over de toewijzing van auto's aan relaties van hooggeplaatste regeringspersonen! En bovendien zou ik, met behulp van mijn uitvinding, op het gebied der Grootgroeiers deze rechtbank een zware pijp kunnen laten roken!'
'Dat is genoeg! Ik rook niet!' riep de rechter boos. 'U bedreigt de rechterlijke macht, beklaagde! U bent een gevaar voor de samenleving! U gaat in een kamp en het volgende jaar openen wij een vóóronderzoek!'
'Ei, ei!' zei de professor koeltjes. 'Dat zal u berouwen!' Hij tastte in zijn zak, schoof Tom Poes opzij en grabbelde enige korrels uit het buisje. Die stak hij in zijn mond, slikte ze door en glimlachte onaangenaam. (Zoals we weten, dacht hij, dat deze korrels Grootgroeiers waren.)

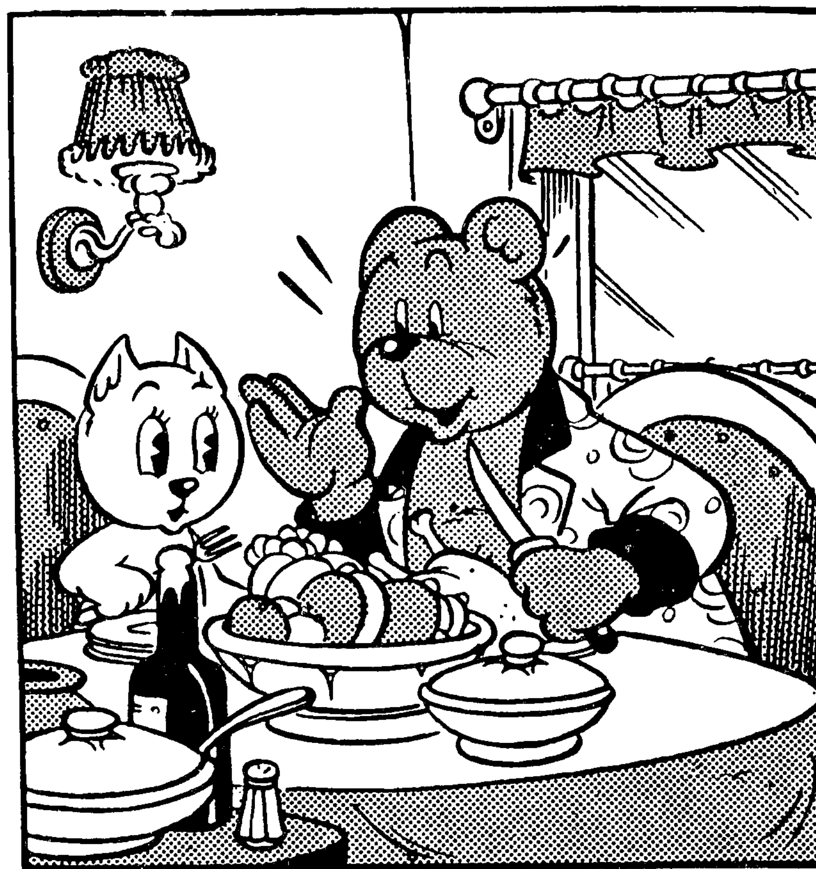

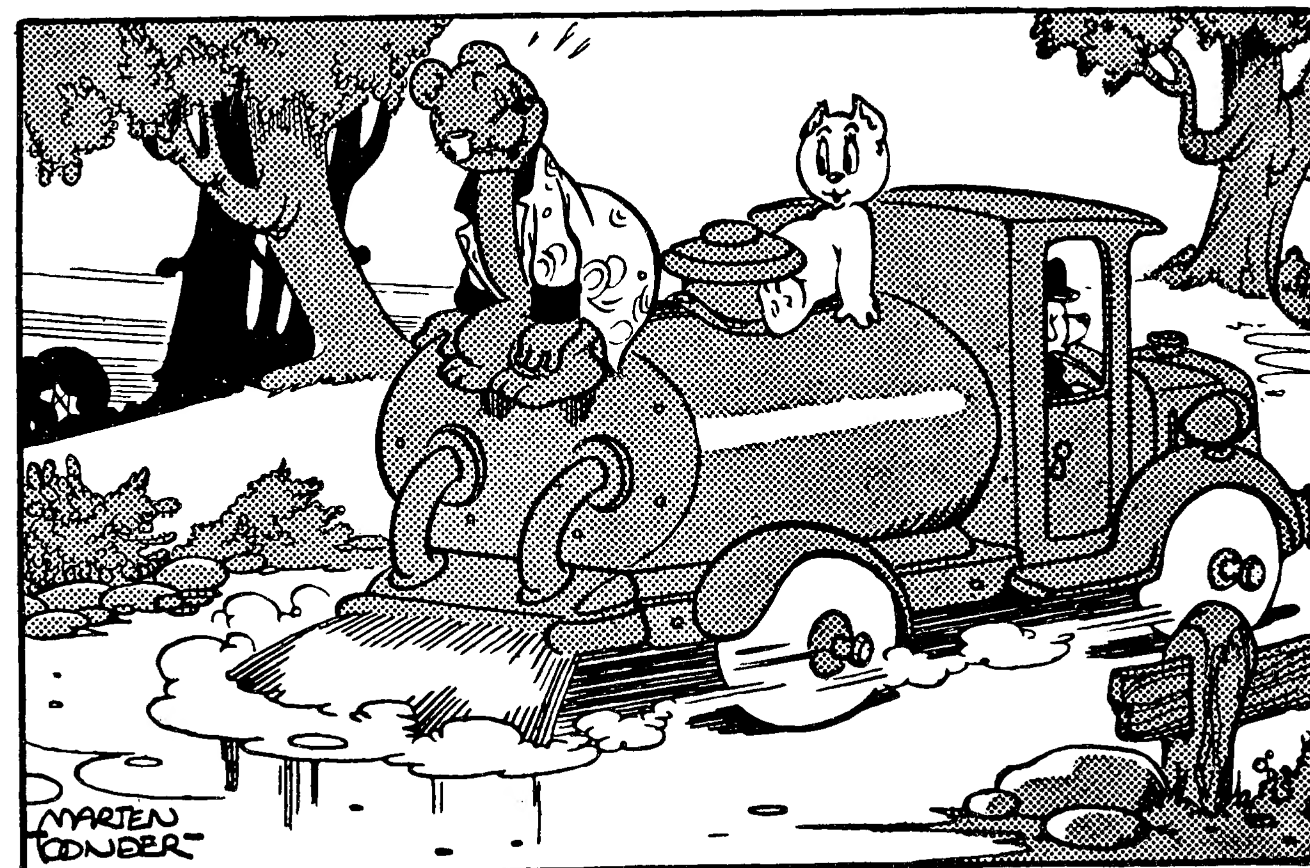
'De korrels, die ik zo juist heb opgegeten waren zogenaamde Grootgroeiers!' zei de professor.
'Over een kwartiertje zullen mijn omvang en grootte zich verdubbeld hebben en over een half uur zal ik in staat zijn het dak van dit rampzalige gebouw te nemen en een einde te maken aan een van de ellendigste instellingen in dit goede land. Bereid u voor, edelachtbare!'
'Wat betekent dit?' vroeg de rechter een beetje angstig. Heer Bommel wilde net antwoorden, toen hij iets zag, dat hem op andere gedachten bracht.
Uit de jaszak van professor Sickbock stak een stuk van de gestalte van Tom Poes! De grootgroeiers, die hij had opgegeten begonnen namelijk te werken en hoewel hij nog steeds een beetje aan de kleine kant was, klom hij toch zonder moeite langs de pandjesjas van de geleerde naar omlaag.
'Hoe is dat mogelijk?' riep Sickbock. 'Werkt mijn vinding niet meer? Wat geschiedt er?'
'Tom Poes!' riep heer Bommel. 'Waar kom je vandaan? Waarom ben je zo klein? Wat is er aan de hand?'
'Stilte in de rechtszaal!' riep de rechter. 'Wat grijpt hier plaats? Wie is het individu, dat daar uit het jacquet van verdachte klimt? Orde, Rust!'
Een paar agenten schoten toe om de orde te herstellen, maar ze konden niet beletten, dat de onrust steeds groter werd...

'Ik begin al te groeien!' riep Sickbock weifelend. 'Ik voel het! Wacht maar even, dan zal ik persoonlijk deze zaal schoonvegen!'
'Haha!' riep Tom Poes. 'Dat dacht je maar! Ik heb de korrels verwisseld! In plaats van groter, word je kleiner! Merk je het niet? Ik heb de groeikorrels zelf genomen en kleinkrimpers in dat buisje gedaan!'
'Tom Poes!' riep heer Ollie. 'Waar kom je vandaan? Wat is er toch aan de hand? Waarom heb je me niet geroepen, toen je in die zak zat?'
'Dat heb ik gedaan!' zei Tom Poes koeltjes. 'Maar in plaats van me te helpen, hebt u me weggegooid in Sickbock's hut. Weet u het niet meer? U dacht, dat ik een witte muis was!'
'Onzin!' riep heer Bommel, '...hm... Ik dacht... eh... wel... eh... witte muis... dat is te zeggen... omdat... eh... en zodoende dacht ik... hm!'
'Kijk eens naar die professor!' riep Bulle Bas. 'De vent krimpt waar we bij staan! Het is een schandaal! Belediging van een ambtenaar in functie!'
'Verander het proces-verbaal!' besliste de rechter. 'Het vergroten van insecten moet gewijzigd worden in: Het vergroten of verkleinen van insecten! En sluit nu verdachte op in de kooi van mijn onlangs overleden kanariepiet!'
Sickbock probeerde te protesteren, maar zijn stemmetje was niet zwaarder dan dat van een heel jong geitje. Luid mekkerend werd zijn kleine gestalte door een paar agenten uit de rechtszaal gevoerd. Zijn pandjesjas, die natuurlijk veel te groot geworden was, sleepte als een sleep achter hem aan...

Zo was de bekende geleerde Joachim Sickbock dus onschadelijk gemaakt. Daar het jammer geweest zou zijn om zijn merkwaardige figuur in een cel op te bergen, kreeg hij een plaatsje in het politiemuseum naast één van de monsterachtige wespen (die door brigadier Snuf eigenhandig gevangen was). Onder de beide kooien lag een kaartje waarop te lezen was: Overtreding art. 9837 sub. VII (dossier Sickbock). Links: Wesp (zgn. grootgroeigeval). Rechts: Delinquent (zgn. kleinkrimpkwestie). De ongelukkige geleerde bracht een lange tijd in dit museum door en was de oorzaak van vele diepgaande besprekingen tussen vooraanstaande deskundigen op groei-en-krimpgebied. Zijn uitvinding werd door de regering in beslag genomen, zodat de kans niet groot is, dat er narigheid van zal komen. Tom Poes en heer Bommel ten slotte vierden het einde van dit avontuur met een uitgebreide maaltijd in een nieuw restaurant, dat 'De vrolijke Grootgroeier' heette. Na afloop werden ze naar huis gebracht door een wagen van de gemeente-reiniging, die de bodem met een anti-wormvloeistof besproeide.

'Het is toch maar magertjes!' merkte heer Ollie op. 'Hier zit ik nu! De heer, die het vaderland van een verschrikkelijk gevaar heeft gered! Niet in een statiekaros met schimmels, niet in een fraaie Rolls Royce – met vlaggen, maar achter op een voertuig, dat men sproeiwagen noemt! Bah!'

'Zo is het leven, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Men moet zich nooit te veel verbeelden! De hoofdzaak is trouwens, dat we er goed vanaf gekomen zijn – laten we dus niet mopperen!'

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman* / MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei* / MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak* / MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende* / MV 33 *De Pierrace*

MV 23 *De Chinese Waaier* / MV 24 *De wonderdokter*

MV 27 *De nieuwe ijstijd* / MV 30 *De grootgroeiers*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.